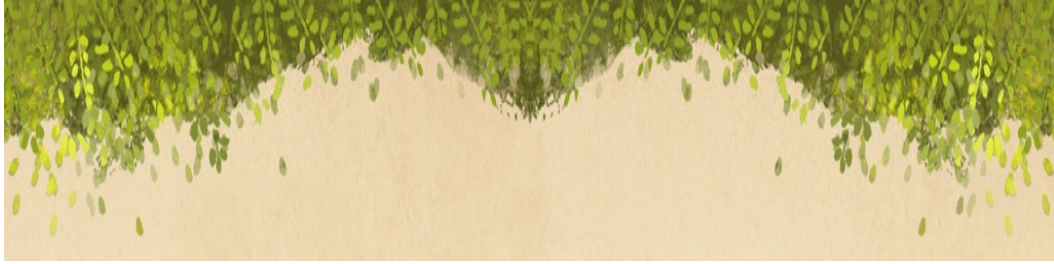

TRẦN LỤC

Chuyện
nhà
BÔNG
BỜM
BÁCH

Con sinh ra từ đâu?

Buổi sáng của 3B

Nỗi lòng của chị Bông

Cả nhà chẳng ai yêu con cả

Viết thư cho ông già Noel

Yêu lắm, Bách của bố

Đi học ngày thứ Bảy

Cô Liễu của Bòm

Chi Bông bị ốm

Con không yêu bố nữa

Bách bị “gờ”

Chuyện lì xì

Láo thế chứ lì

Khi 3B chăm sóc bố

Bố bị ốm

Khi Bách được nghỉ

Dọa ma cô Thủy

Tự sướng

Có con gái thích thật!

Gen trội

Tinh thần đồng đội
Giữ gìn sự trong sáng của Tiếng Việt
Lời ru chia đôi
Bố ơi! Bố ơi! Bố ơi!
Chán muốn chết ra!
Bách hồ báo
Vẫn là Bách hồ báo
Đúng là trẻ con
Chuyện nhà đông con
Yêu thương quá đà cũng không tốt
Kế hoạch của chị Bông
Kỹ thuật phỏng vấn
Thú cưng
3B thăm ông bà
Quy tắc phòng ngủ của Bông Bòm
Củ tỏi của Bòm
Anh Bòm sợ ma
Vẫn chuyện sợ ma
Chiêu thức giữ bố
Sau này con lớn...
MC nhí
Dũng sĩ của bố
Bố là của chung
Nghỉ học tránh rét
Chuyện ăn uống nhà 3B
Bách 25
Làm anh khó lắm...
Mẫu “ruột” của bố cháu
“Nhất cuộc đời này!”

[Thư gửi Bách khi bố đi công tác](#)

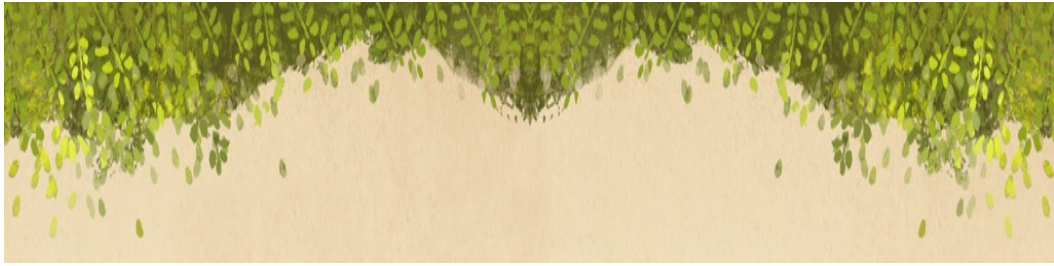
[Chung quy chỉ tại “Bố ơi...”](#)

[Chuyện ngày 7 tháng 3](#)

[Chuyện của Bòm](#)

[Chuyện của Bách](#)

Sáng, khoác ba lô lên vai, Bờm quay sang bố:

- Hôm nay sinh nhật con á, bố?

- Ủ!

- Thế... giờ này con sinh ra chưa?

- Chưa!

- Thế... con ở đâu?

- Trong bụng mẹ anh chứ đâu, nhiều chiện, đi giày nhanh!

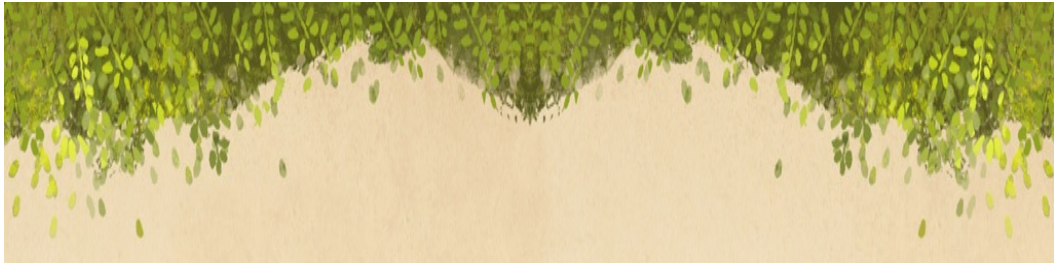
- Bố bị lừa nhá hihi, thế mà bố dám bảo bố mang bầu xong roài đẻ ra con hí hí...

Đây, sáng ra đã lí lắc với bố híc híc...

Nói để anh biết, tôi yêu anh và mong anh hạnh phúc, vui vẻ... Cũng nói để anh biết, dù có thành công hay thất bại trong cuộc sống tôi mãi ở bên anh, thoải mái mà sống, nhá, anh Bờm!

CHÚC MỪNG SINH NHẬT CON TRAI YÊU!

Buổi sáng của 3B^(*)

Sáng nào nhà cháu cũng đầy kịch tính. Bòm gắt gỏng khó chịu vì đang ngon giấc bị dựng dậy. Chị Bông thì sôi máu lên tìm cái váy màu hương tỏi qua đã soạn sẵn vắt lên thành ghế, vậy mà chả biết Bòm hay Bách quẳng đầu mất. Anh Bách khi thức dậy mắt đã tỉnh như sáo, đánh răng rửa mặt rất nhanh, cứ tưởng anh ý vui vẻ như mọi khi nhưng mặt mũi cũng nặng chịch. Bách uất ức vì cô Thủy nhờ tay cắt mái (tóc) của anh ý ngắn quá làm cho khi chải nếp có mấy sợi tóc không nghe, cứ lờ xòe ở trán, chải vào nếp được một giây lại bật về trán. Ưc quá, anh ý hét ầm lên.

Sáng nào âm thanh trong nhà cháu cũng cứ gọi là hỗn loạn như thế này:

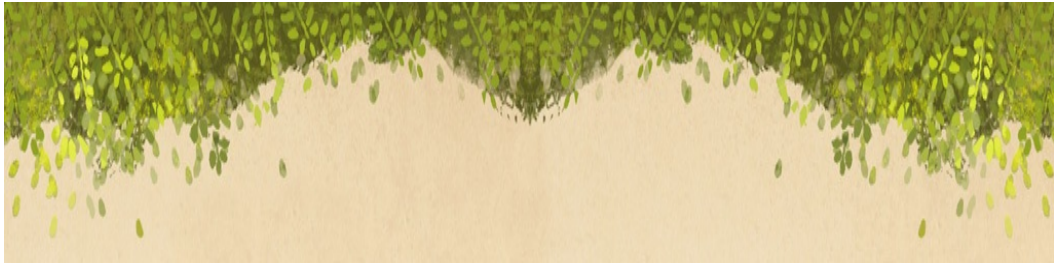
- Giời ơi... Đang ngủ thì bị đánh thức dậy, xong ngồi đây đợi... Ồi giời ơi...

- Cái váy. Cái váy chị để đây từ tối qua đâu? Đưa nào...? Giời ơi...

- Á á... Cái lược. Đưa xo coon cái lược khác, ngayyy... Giời ơi... Lại xõa ra rồiiiii... Á á á...

Phải nói là bố cháu thần kinh hơi bị vững đấy, không á, cũng hùa vào mà: Á á á... Giời ơi... Đưa nào...?

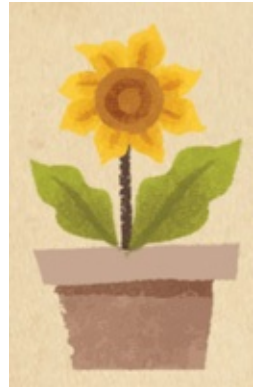
Sáng nay vào trường xem K34b thi nên bố cháu đưa Bông Bòm đi học. Chị Bông uất ức vì cô Thủy bắt chị ý mặc bộ đồ xấu, lại bị em Bòm trêu nên Bông nước mắt ngấn nước mắt dài kể lể với giọng hậm hực đau khổ rằng thì là chán chả muốn đi học, rằng ước gì mình lớn để tự mặc quần áo không bị cô Thủy sàm soi... Anh Bòm chọc ghẹo chị một lúc thì lăn ra ngủ, thế là bố và Bông nói chuyện với nhau một cách thoải mái, không bị cái giọng hả hê khi thấy người khác đau khổ của ông Bòm chen vào.

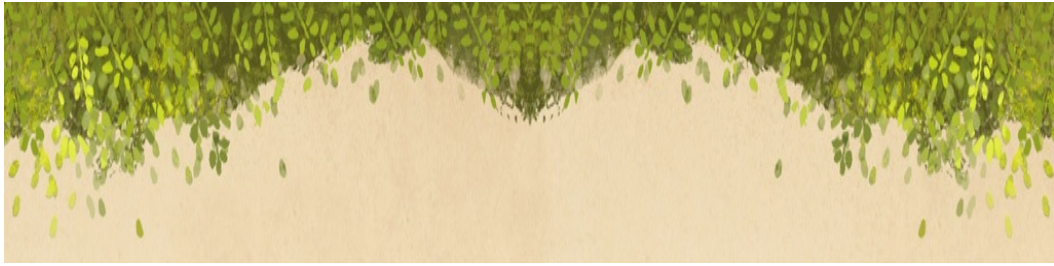
- Bố thấy cũng được đấy con. Cái quần ý.
- Xấu!
- Thế còn cái áo len màu hường? Ok quá còn gì!?
- Xấu!
- Mình đi học chứ có phải đi chơi đâu con. Bố thấy cũng tạm ổn mà.
- Nhưng mà con thích mặc váy!
- Hôm qua bố chả bảo chị mặc cái váy liền quần nhìn tã tưởi xấu xí là gì hờ hờ... Hóa ra ông Bòm không ngủ, hóng hót bố với chị rồi tương một câu đầy tính khích bác.
- Đây là váy ở nhà! Em bị điên rồi Bòm ạ. Bố! Ước gì con có em gái chứ không phải em trai. Híc híc...
- Hờ hờ...
- Á á á...

Hai chị em vào trường.

Bố cháu vào cà phê Phố Cũ gọi cốc trà gừng và mở iPad vào Facebook. Như thường lệ Facebook hỏi: *Bạn đang nghĩ gì?*. Bố cháu

nghĩ gì nhi? Á à, bố cháu chỉ nghĩ và mong các con của bố mạnh khỏe, vui vẻ, hạnh phúc là toại nguyện lắm rồi ạ.

Cả nhà chẳng ai yêu con cả

Sáng nay thứ Bảy chỉ có bố và Bách lọ mọ chui khỏi chăn ấm, gì chứ cái sự học hành là ông Bách ông ý rất nghiêm túc. Hai bố con quần áo, giày dép xong, bố cháu tìm mãi cái khăn quàng cổ mà không thấy. Ưc thế chứ, hôm nay 12,5°C đấy ạ hụ hụ...

Ơn giờ, cuối cùng cũng lôi được em khăn từ đáy tủ ra, haiz.

Ra đến cửa thì thấy ông Bách giận dỗi úp mặt vào tường. Lạ, lạ quá, ông ý vừa là la lá rất vui vẻ cơ mà???

- Sao thế con giai?

- Ơ nhà này không ai yêu con cả!

- Chít. Chuyện gì thế? Bố yêu con mà!?

- Con không thích áo hoác tở, con thích áo hoác xăng. Gọi pồ, pồ không thưa!

- Bố tìm khăn trong nhà có nghe thấy gì đâu? Sao con không gọi cô Thủy?

- Con gọi, cô Thủy quát con huhu... Chà ai yêu con cả huhu...

Bố cháu vội vào nhà lôi cái áo khoác màu xanh ra cho Bách, thế là xong. Để ông ý tâm trạng thoải mái đi học, bố cháu mở cửa buồng Bông Bòm, quát tháo ầm ĩ.

- Còn nằm đấy mà ngủ á? Thấy em khó chịu thì phải ra đồ dành chứ! Hai đứa dở hơi!

Bách hoan hỉ lắm, chỉ tay vào phòng cô Thủy, ý bảo bố cháu vào mắng mỏ cô ý. Okay! Bố cháu đập cửa xông vào. Bách bám theo.

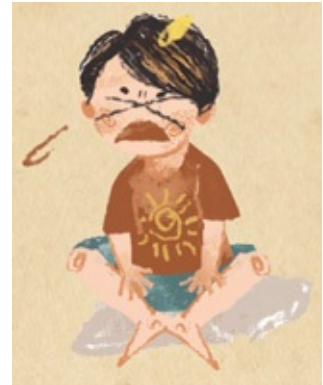
- Giờ nào rồi mà vẫn trong chăn thế này! Hà!? Con nó cần cái áo khoác màu xanh thôi mà cũng quát nó là sao? Há? Cái đồng chăn to xù

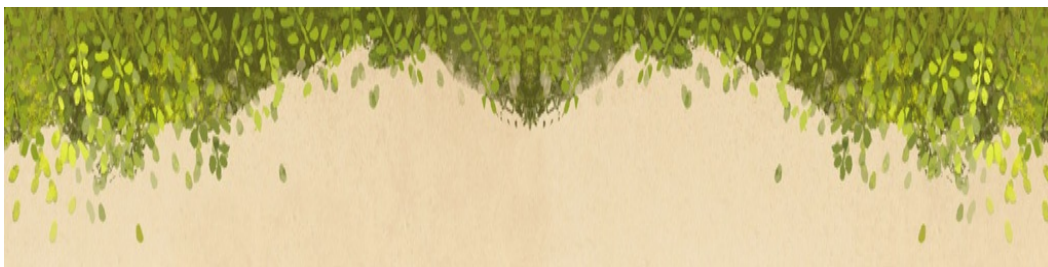
bồng vùng dậy. Cô Thủy lưng lửng đứng trên giường:

- Giời ơi... Nhiều chuyện! Có biết tôi đang mệt muốn chết đây không? Hả!?

Bố cháu với ông Bách im thít, đầu cúi gằm lúu díu dất nhau ra khỏi phòng cô Thủy. Sau khi khẽ khàng đóng cửa, hai bố con quay sang nhau cười ngượng nghịu hihi...

Hú hồn ạ!

Sáng nay 9 giờ bố con cháu mới mở mắt bình minh. Sương không thể tả nổi. Vậy mà Bách vẫn cứ buồn buồn thế nào ý.

- Ặng Bờm, chị Bông ziết thư cho ông già Nô eng pồ á!

- Ờ, thì sao?

- Coon không biết ziết ạ...

- Con định viết gì?

- Coon muốn ông già Nô eng tặng coon Dzô Dzô màu xanh.

- Chuyện nhỏ. Tối nay về bố con mình cùng viết thư gửi ông ý. Ok?

- Ô xê. Dung coon không biết dziết thì nhàm sao?

- Bố cầm tay con, hai bố con cùng viết. Nhưng Dzô Dzô là cái gì?

- Là cái Dzô Dzô ý!?

- ...?

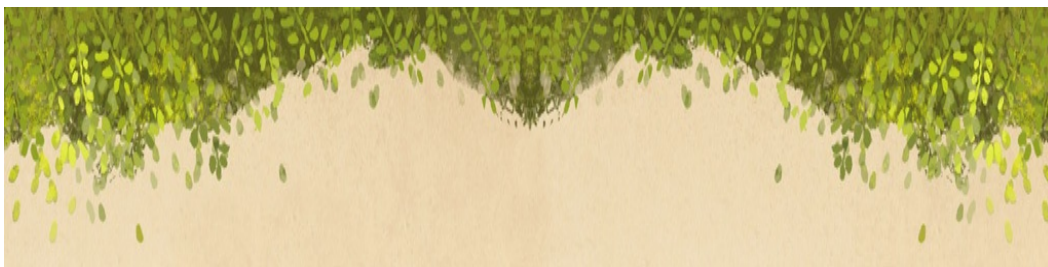
- Giời ơi. Dzô Dzô tung ra nó lại thu vào ý!

- Á ý anh là... Yoyo chứ zè?

- Túng rồi ạ!

Anh ý cười sung sướng. Còn việc của tôi là tìm xem ở đâu bán Yoyo đây! Hụ hụ...

Yêu lắm, Bách của bố

Tôi bố cháu lại hơi quá chén. Ngoài giờ thì nóng, trong nhà điều hòa mát rượi rất hợp với hậu bìa rượu và tất nhiên là bố cháu lăn quay ra ngủ. Chả hiểu sao nhà cháu rất kịch tính mỗi khi cô Thủy dẫn bọn nhóc về nhà. Việc đầu tiên là cô ý nói móc bố cháu rằng thì là đây, lại uống cho lắm vào rồi ngủ, hay lên giọng dạy dỗ Bòm Bách là á, lớn lên đừng hư đốn như bố suốt ngày bia rượu. Bố cháu ức lắm, thực ra bố cháu chỉ uống tí ti xong là ngủ thôi, thế mà cô Thủy cô ý nâng cao quan điểm suy diễn và đồ diệt cho bố tự diễn biến hòa bình. Híc híc.

Ngày xưa á, bố cháu bật lại không thương tiếc. Bây giờ quen rồi nên mặc xác, cô ý muốn nói gì thì nói. Nhưng cái lũ 3B thì chia hai phe rõ rệt. Phe một gồm Bông Bòm, bọn này rất thích trêu để bố cháu cáu, xong là cười ré lên sung sướng. Phe hai là em Bách của bố, em luôn là người bảo vệ, thậm chí sẵn sàng chiến đấu với anh chị vì giấc ngủ vĩ đại của bố em.

Quay lại chuyện cô Thủy dẫn bọn nhóc về. Sau khi đĩa dối bố cháu xong, cô Thủy khoan khoái vào phòng mình mở mạng chát chít. Bên ngoài hai phe bắt đầu tranh đấu.

- Chị Bông ơi, nhìn này hihi lông mũi bố thò ra á há há.
- Đâu đâu. Ừ nhỉ. Có sợi trắng nữa Bòm ơi hehe.
- Bố già rồi ý. Bố, bố già oi há há.
- Á há há!
- Đệ êm cho phổ ngụ!
- Mà y đỡ người á Bách. Anh với chị Bông có làm gì đâu mà mày hét lên thế.
- Có em hét to thì bố mới không ngủ được ý.

- Xê ra!

Sau tiếng hét của Bách, lũ BB kia ré lên cười rồi chạy đi. Bố thấy lưng mình âm ẩm. Bàn tay nhỏ nhắn vuốt vuốt bờ vai bố... Bách ngồi sau lưng bố ạ (bố cháu nằm nghiêng). Chắc mặt Bách hầm hờ đầy quyết tâm che chở bố với giấc ngủ vĩ đại của người nên bọn Bông Bờm không dám lớn vồn bên cạnh. Điều hòa hơi lạnh, bố cháu trở mình. Bách đặt tay lên má bố và bố cháu cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của anh ý ở mang tai. Bách thì thầm, giọng rất dịu dàng.

- Pó ơi, pó mệt hạ pó?

Bố cháu nằm im re.

Mở mồm ra là anh ý trò chuyện hỏi han thì đợi đấy mà ngủ với chả nghe.

Bố cháu co người hơn nữa.

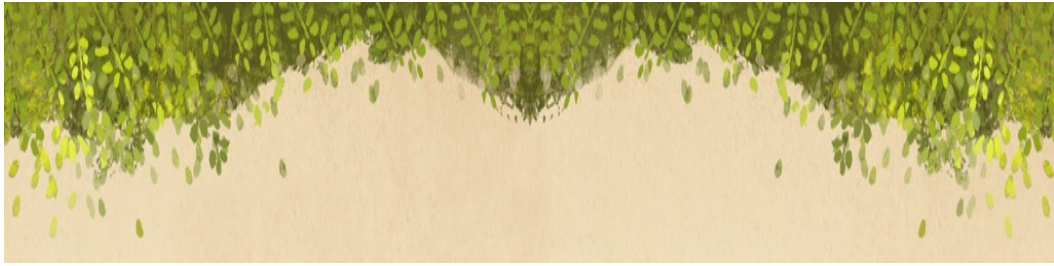
Thật không ngờ. Vâng, thật không ngờ các cụ nhá. Anh Bách anh ý lấy chăn kê khàng đắp cho bố, anh ý làm việc này rất nhẹ nhàng. Mới đầu đắp trên vai, xong là xuống hông rồi phủ kín người bố. Chả bút tả như nào các cụ nhá, tim bố cháu như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vì xúc động.

Bố cháu nằm im hưởng thụ.

Cảm giác hạnh phúc dâng trào...

Sướng ạ!

Sáng nay mặc quần áo cho Bách xong, bố cháu tắm một cái cho tỉnh ngủ và để bớt lo chuyện khủng bố ở Paris vì có họ hàng hiện đang sống ở đó. Lúc sau bố cháu quần áo chỉnh tề, mở ba lô kiểm tra quần áo dự phòng của Bách rồi sang gọi anh ý lên đường. Vào nhà thấy Bách ngồi xị mặt, 2B lớn đũa nằm, đũa ngồi cạnh em chuyện trò.

- Khô thân em quá, thứ Bảy mà cũng phải đi học nhể, chị Bông nhể?!
- Ủ! Quá khô thân luôn ý. Chị với anh Bòm đi uống cà phê với mẹ này, xong đi đến nhà ông bà chơi này, xong...
- Lại còn được ăn phở tái gầu “Bắc Hải” nữa này, mà phở ở đó ngon nhể chị Bông nhể?!
- Ủ. Ngon ời là ngon ý. Chỉ khô thân Bách phải ăn cháo, xong là chơi trong nhà, chả được đi đâu nhể Bòm nhể?!
- Ủ. Còn chị em mình sẽ được chơi nhà bóng này, xong lại được đi xem phim này... phim gì ý chị Bông nhể?

- Phim Orgy đây Bách ạ. Thương em quá cơ!

Trán Bách nhíu lại. Anh ý suy nghĩ mung lung lắm vì khi bố khẽ vỗ vai bảo anh ý đi, anh ý chả động đậy gì.

- Đi thôi con trai. Muộn giờ ăn sáng mất!

- Coon không đi học đâu!

- Ủ, đúng đây. Ở nhà đi em, ở nhà rồi đi chơi với mẹ, nhờ chị Bông nhé. Hí hí...

- Ủ, Bách đi chơi với chị với anh Bòm vui lém, nhờ Bòm nhé. Hí hí...

- Giời ơi. Nghe cái lũ dờ hơi này làm cái gì. Lát nữa chúng nó bị cô Thủy nhồi như nhồi vịt ý, con muốn thế á, Bách?

Mặt anh vẫn xì ra, giật tay ra khỏi tay bố. 2B kia sung sướng ra mặt, bùm miệng cười hí há. Bằng các biện pháp nghiệp vụ cả rấn lẫn mềm cuối cùng bố cháu cũng lôi được Bách xuống nhà. Trước khi tự nguyện lên xe anh Bách anh ý hạch học bố cháu.

- Tại sao ăng Bòm, chị Bông không phại đi học?

- Vì cái lũ ấy dờ hơi nên không ai cho học thứ Bảy cả con á.

- Tại sao coon phại đi?

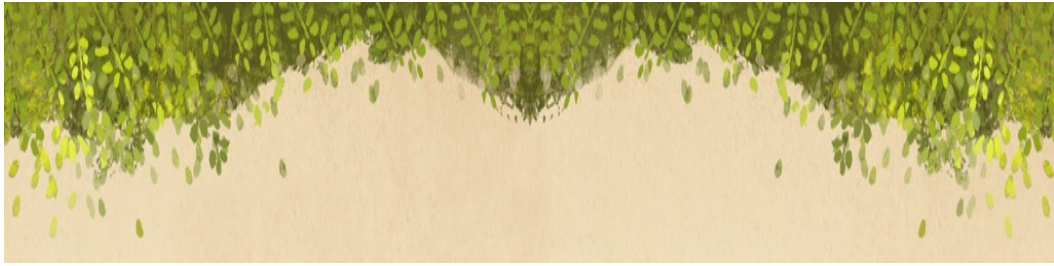
- Tất nhiên là vì con giỏi, con ngoan thì con mới được đi học chứ. Đây, không đi học mà đi với cô Thủy thì cô ý nhồi cả một bát phở to không còn một cọng hành, giọt nước nào, con nhớ không?

- Thế ăng Bòm, chị Bông sẽ bị nhồi á?

- Tất nhiên rồi. Hư mà. Thôi lên xe đi Bách ngoan của bố.

Ơn giời. Anh ý đã nghe ra và lên xe. Trên xe Bách vui lắm toàn tự tưởng tượng rồi kể lại viễn cảnh thì tương lai của chị Bông anh Bòm khi bị cô Thủy nhồi phở kèm theo cái nhìn mang hình viên đạn hihi, Bách còn diễn tả khi bị nhồi thìa to phải phòng mồm nhai, nuốt bị nghẹn nữa. Hai bố con cười hả hê cho tới khi xe tới trường.

Cô Liễu của Bờm

Cô Liễu là cô giáo lớp Một của Bờm. Bờm rất yêu quý cô. Sau hai đợt quay *Bố ơi, mình đi đâu thế?* về cô trò ngồi tâm sự với nhau.

[*Đây là chuyện cô Liễu kể lại*]

- Cô có người yêu chưa?
- Cô chưa có con ạ.
- Hay cô yêu anh Hoàng con đi!?
- Ừ, nhưng không biết anh Hoàng có yêu cô không?!
- Cô muốn anh Hoàng con yêu... nói chung là cô muốn có người yêu thì con bảo thật, cô phải trang điểm môi đỏ, mắt đen như mẹ con ý. Cô phải mặc quần áo xéch xi hơn, đừng mặc áo kín cổ thì mới hấp dẫn vì chị bạn gái anh Hoàng con mặc như thế, con hỏi, anh Hoàng bảo mặc thế mới xéch xi!

Đấy. Có ai yêu cô và quan tâm đến cô như Bờm không?!

Ngược lại. Để Bờm mở lòng và yêu cô Liễu thì chắc chắn cô Liễu cũng yêu Bờm của cô rất nhiều.

Hôm rồi học buổi cuối cùng, cô trò chia tay nhau. Một cuộc chia tay vui vẻ, hạnh phúc, có hát, có âm nhạc... Bỗng một phụ huynh vào báo “Bòm đang ngồi khóc ngoài hành lang”. Mẹ Bòm và cô Liễu hét hoảng chạy ra. Đúng thật, Bòm đang ngồi khóc, nước mắt đầm đìa. Cô Liễu ngồi ôm Bòm hỏi:

- Con sao thế, Bòm?

- Con không muốn xa cô. Muốn cô dạy con lớp Hai cơ. Và Bòm khóc òa. Khóc đến mẹ dỗ cũng không được và rồi rơm rớm theo con.

Về nhà. Sau khi nghe mẹ kể lại, hai bố con ngồi với nhau:

- Ê ề... đàn ông mà khóc á? Há há...

- Bố này!?

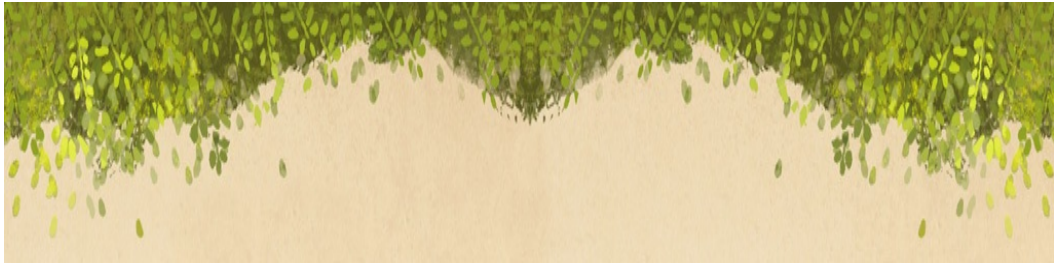
- Sao hử “người đàn ông khóc” kia?!

- Con khóc vì xúc động, vì phải chia tay cô. Cô không dạy con lớp Hai nữa. Bố hiểu chưa?! Con không khóc nhè đâu đấy nhé!

- Vâng. Anh không “nhè”, nhưng mà khóc! Há há...

- Bố này! Mẹ ơi, bố trêu con...

Cám ơn cô Liễu về tất cả những gì trong một năm qua cô dành cho Bòm.

Ba chị em sần sần tuổi nên suốt ngày chành choẹ nhau. Vậy mà chỉ cần thiếu một đĩa thôi là hai đĩa kia bắn loạn, ăn không ngon, ngủ không yên và ngược lại.

Hồi chị Bông nằm viện mấy ngày, Bòm Bách luôn miệng ủ ê, chị Bông đâu hỏi bố? (Mặc dù biết chị ốm, nằm viện). Một buổi chiều, bố đang hì hụi nấu món canh rau ngót, Bòm Bách ngồi bàn, tay lăm lăm đĩa thìa chờ đợi. Bỗng có tiếng cửa mở và giọng quen thuộc của Bông lạnh lạnh, Bố Bòm Bách ơi! Giời ạ, không thể tả được sự vui mừng của hai ông em. Chúng quăng đĩa thìa lao vút ra ngoài. Bố cũng bất ngờ vì chị Bông phải điều trị cho dứt bệnh nên vẫn phải ở bệnh viện chưa được về. Chạy ra đón con gái thì thấy 3B quăn lẩy nhau.

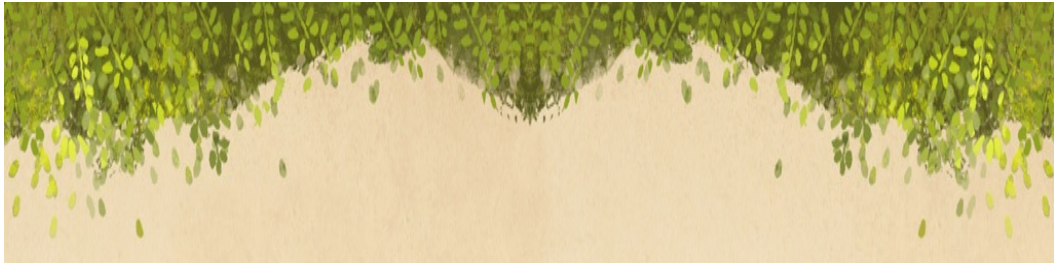
- Em nhớ chị lắm, chị Bông ơi!
- Ặng Bòm bọ ra! Chị Bông cựa em!
- Chị Bông của anh chứ, lêu lêu...
- Cựa em!

Cuộc chiến sắp bùng nổ thì cô Thủy hiện ra, hai tay xách hai túi đồ ăn thơm lừng. Chẳng biết vì mùi thơm của đồ ăn hay vì cái uy giời phú của cô mà hai anh em Bòm Bách im thin thít, mỗi đứa ôm một tay chị, rất hòa thuận kéo chị về phòng.

Đồ ăn được bày ra: bò lúc lắc, mỳ Ý, bò kho, bánh mỳ... Chị Bông vừa ăn vừa phải trả lời những câu hỏi của hai em, rằng thì là vì chị vẫn sốt nên phải tiêm, hiện vẫn có một kim tiêm găm sẵn vào ven tay nên phải băng bó, rồi thì chị nhớ hai em nên mẹ xin phép tối về nhà ngủ, sớm mai lại vào viện... Cứ thế riu rít títt mù, vui quá 3B ăn hết cả khẩu phần của bố và cô Thủy hihi, may mà bố cháu đã nấu xong nồi com, rán xong trứng và canh rau ngót nên bố và cô Thủy không bị đói hehe...

Con không yêu bố nữa

Bố xếp đội hình Bông Bo Bòm ngon nghề, chỉ cần anh Bách đứng vào nữa là xong. Quay đi quay lại không thấy anh ý đâu. Thôi thì chụp mấy chị em trước rồi chụp anh Bách sau vậy.

Choách! Xong!

- Bách ơi... Thôi chết, có ai thấy em Bách đâu không?

- Nó ngồi kia kìa hihi, lại dỗi đấy bố ạ há há... ồ lêu lêu lêu...

Theo hướng chỉ của Bòm: Bách đang ngồi ở đầu cầu, ngay mép nước.

Bố vội đi tới. Bách ngoảnh mặt đi, vẫn kiêu ngạo thơ vô số tội... và đáng ngồi mang thương hiệu Trần Bách khi hờn dỗi hihi...

- Coon không iu pố nữa!

- Sao lại không yêu bố nữa hờ cục vàng của bố?

- Cục phân thì có ý á há há... Ông Bòm nói vọng tới kèm theo tiếng cười a dua của chị Bông, chị Bo.

- Bòm. Không trêu em! Con nói đi Bách, sao lại không yêu bố nữa?

- Dì... dì... dì pố không êu coon.

- Bố yêu con mà.

- Dưng coon không êu pố!

- Bố cứ yêu con đây!

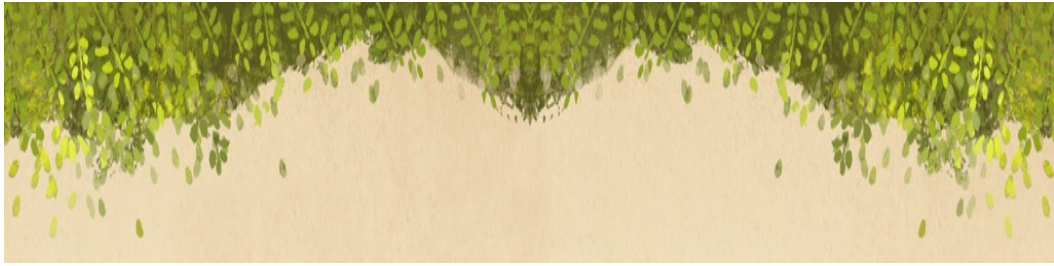
- Coon... không... êu... pố...

- Bố... cứ... yêu... con...

Hóa ra anh ý dỗi vì khi xếp đội hình cho các anh chị, bố không để ý đến anh ý. Hai bố con cháu cứ gào lên “yêu-không yêu” và lũ khán giả

vô duyên Bông Bòm Bo được dịp cười hoan hỉ híc híc...

Bố con mình cứ yêu nhau con nhé. Mặc kệ lũ dở hơi Bông Bo Bòm kia cười trên nỗi đau khổ của người khác nhé, Bách nhé!

Sáng đưa anh ý ra xe. Bố bảo bé nhé. Anh ý lắc đầu rồi với bộ mặt rầu rầu, Bách lặng lẽ đi vượt lên, bố gọi anh ý ời ời dừng mà Bách mặc kệ, cứ thui thủi tiến về phía trước híc híc. Lại có chuyện rồi :((

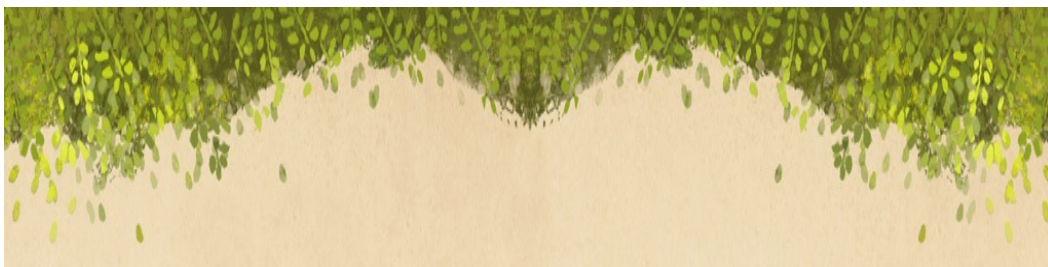
Trên xe, bố cháu mở Queen anh ý vẫn rầu rầu, đôi mắt buồn nhìn xa xăm...

- Hình như con buồn à?
- Coon chạ buồn!
- Không. Bố không nói là con buồn ị hay buồn tè, mà là con đang có tâm tư buồn, không vui. Đúng không?
- Vâng. Chị Bông với ăng Bờm “gờ” coon ạ.
- “Gờ” là cái gì con ới?
- Là “gờ” ý. Haiza, bố không bít á? Là “ghéc” ý. ăng Bờm mí chị Bông sáng nay bạo “gờ” coon ạ hụ hụ...
- Ôi giời ơi... Con để ý đến cái lũ hời dơ ý làm cái gì. Anh Bờm chị Bông đúng là hâm, suốt ngày trêu con, nhề!?

Đạo này ông Bòm bà Bông câu kết trêu Bách. Ai lại Bách đang chơi xếp hình yên lành, ông Bòm lượn qua lại thả câu, anh ghét Bách! Bách gào lên, á á... Lúc sau bà Bông giả vờ lấy cốc lấy chai cũng lại lượn qua buông một câu, ghét Bách! Bách lại gào lên thảm thiết, á á... bố ơi, anh anh chị chị... hự hự. Bố cháu gọi Bông Bòm ra góc thì thâm to nhỏ, lúc thì nhẹ nhàng khi thì gằn giọng rằng thì Bách là em út, em rất yêu anh chị nên các con, Bông Bòm là phải gương mẫu, chơi với em. Không được trêu em, nghe chưa!? Hai đứa dạ ran. Vậy mà chỉ qua một đêm chúng lại nghĩ ra cái trò không nói “ghét” nữa mà chỉ đơn giản “gờ” híc híc.

Tối nay về bố cháu cho hai đứa ranh kia một trận. Thích “gờ” hả? Bố sẽ g rừ...g... rừ... chúng mày. Dám trêu em á!!

Chuyện lì xì

Tối qua xì xụp đếm tiền lì xì xong cả lũ râm ran bàn tán rồi xảy ra xung đột. Bà Bông giãy nảy khi thấy ông Bờm nhiều hơn và đồ tiết cho ông Bờm biển thủ của bà ý. Ông Bờm gân cổ cãi lại. Ông Bách mặt đần thối đứng giữa, ba phải, ai hỏi gì cũng gật đầu tán đồng.

- Chị nói thế mà nghe được á? Điều thế chứ Bách nhè?!

- Túng roài! Bách gật đầu.

- Giời ơi... Em lấy của chị ý. Anh Bờm lấy của chị đúng không Bách?

- Túng roài! Bách gật.

- Có mà chị được mừng tuổi ít hơn em thì có ý. Giờ lại đồ cho người ta lấy. Vô duyên. Bách nhè!

- Túng roài! Bách gật.

- Còn gì. Nhá, lần nào nhận lì xì xong chị và em cũng đều đếm, bằng nhau. Vậy mà giờ á, tổng số em nhiều hơn chị chứng tỏ em lấy của chị. Đúng không Bách!?

Bách gật đầu cái rụp.

- Giời ơi... Có mà tại chị ý... Ừ nhỉ, cả em cả chị cả thằng Bách đều được lì xì bằng nhau... thế thì...

Bông Bờm quay sang nhìn Bách. Ông Bách vẫn mặt đần thối hehe.

- Bách lấy đúng không?

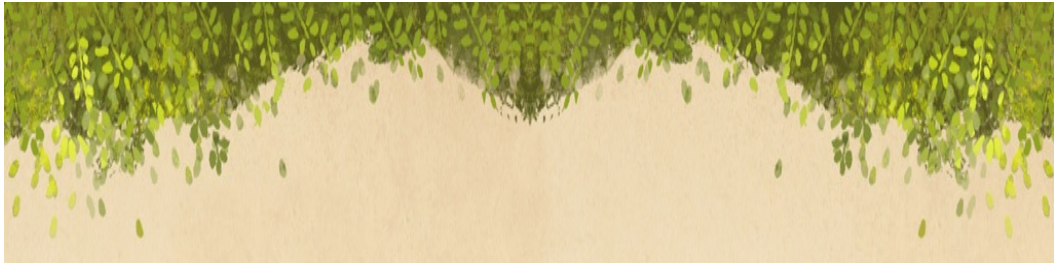
- Túng roài! Bách gật đầu.

- Đâu? Đưa đây!?

Bách dẫn hai anh chị vào phòng. Ông Bờm bà Bông đếm từng tờ xiền của Bách, cộng trừ các kiểu và đáp số là bằng số tiền ông Bờm đang

có. Lạ, lạ quá cơ. Bờm Bông mặt đàn thôi, suy nghĩ mông lung... Bách lúi húi lôi ra một đồng bao lì xì rỗng. Hóa ra ông Bách ông ý sau khi găm tiền vào túi còn có sở thích sưu tầm bao lì xì ạ. Há há, ông Bờm bà Bông kiểm tra từng phong bì một và cuối cùng tìm ra số tiền chị Bông quên chưa rút ra. Bây giờ thì tổng tiền của 3B bằng nhau á há há.

Tôi nào bố cháu cũng kể chuyện chàng hoàng tử Trần Bách cho anh ý nghe, sau khi cứu được nàng công chúa và thu phục được cô Thủy, bố cháu hạ giọng và kết dư lầy: “Câu chuyện của chúng ta hết rồi. Thời gian cho những giấc mơ đẹp đã đến. Chúc hoàng tử Bách của bố ngủ ngon!” Thế là anh ý ngoác mồm ngáp rồi ôm tay bố cháu và đi vào giấc ngủ rất nhanh.

Đây, với Bách thì chỉ cần đơn giản thế thôi. Quan trọng là cái lũ Bo Bông Bòm Bìn ở phòng bên. Bọn này tối nào cũng ngủ muộn, mới có tí tuổi đầu mà sao chúng nó nhiều chuyện thế chứ lị. Cứ rì rầm rồi lại cười ré lên với nhau. Bố cháu được cô Thủy giao nhiệm vụ sang bắt chúng ngủ hihi, thế là mấy tối nay đứng hóng ngoài cửa nghe được bao chuyện của bọn chúng, toàn chuyện ngớ ngẩn chả ra gì.

Bo:

- Bố chị nhá, có lần mang quần áo đi giặt, chả hiểu sao lại bị rơi một cái tắt ra nhà, chị nhặt lên tưởng là giặt xong rồi mới đưa lên mũi ngửi hí hí, hồi không thể chịu được, như mùi... hí hí, thôi chả nói nữa. Nói chung là chị suýt ngất.

- Á há há...

- Ô hờ hờ...

- Ý hí hí...

Bông tiếp lời Bo:

- Có một lần em ngủ mơ. Em mơ thấy đang ôm mặt thằng Bòm, thế là em thom, hít hà má nó. Nhưng mà nhá, em thấy thối không chịu được, giặt mình tỉnh dậy. Hóa ra em đang ôm chân bố em ngủ, há há...

- Ý hí hí...

- Ô hô hô...

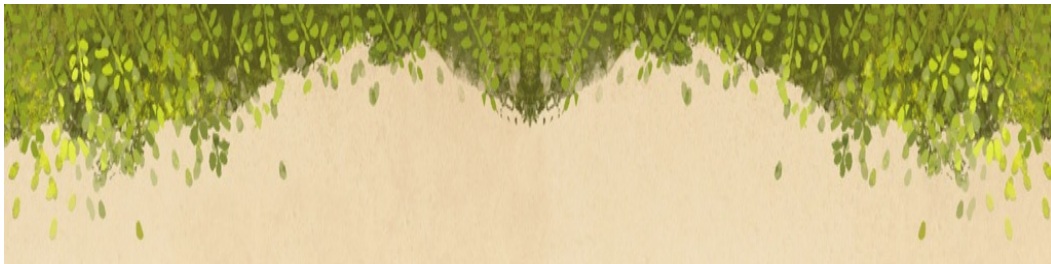
- Ê hê hê...

Lại kiểu cười hả hê của Bo Bông Bòm Bìn ré lên.

Híc, đúng là cái lũ ranh rách việc. Bố cháu đẩy cửa vào. Cả bốn đứa vội bịt miệng rồi trở mặt, im thín thít nhìn, bố quát:

- Ngủ đi. Lũ dở người!

Kèm theo là cái lườm đầy uy lực. Cả lũ im thín thít. Bố cháu lậm lừ đi ra. Cánh cửa chưa kịp sập vào bốn đứa lại ré lên cười. Lão thế chứ lì. Híc híc...

Khi 3B chăm sóc bố

Bố con cháu yêu nhau thì không bút nào tả xiết và sến súa cũng vào hạng No1.

Một lần bố cháu ngọc thể bất an, chị Lua đi đón Bông Bờm. Về đến nhà, thấy bố nằm im hai đứa xoay sang chơi Lego, rất trật tự. Tăng hai, chị Lua lại đưa Bách về, cửa mở là anh ý gào lên:

- Pồ ơi, coon zê rồi này!...
- Bố chào con...- bố cháu làm ra vẻ yếu ớt nói tiếp - Bố ôm con ạ...
- Pồ nhàm sao?
- Đau hết mình mấy con trai ạ. Con có thương bố không?
- Có! Coon có xương pồ!
- Đừng có tin, bố say bia đấy. Bông Bờm đồng thanh.
- Thông báo để anh chị biết, bố đang ôm nhá hụ hụ...
- Lần nào say bia bố chả nằm như thế, Bờm nhờ?!

- Ủ. Chị Bông nhờ?!

- Anh chị đúng là đồ vô tâm. Ở cái nhà này (bố cháu ngừng một lát, rồi từ từ quay sang em Bách, nhả từng chữ)... ở cái nhà này chỉ có Bách là yêu bố thôi, đúng không con?

- Vâng! Túng rồi. Anh ý gật đầu khẳng định.

- Bách ơi (giọng bố cháu thều thào, đau khổ), con có thể lấy cho bố cốc nước được không ?

- Vâng! Tục! (Lại cái gật đầu dứt khoát)

Lũ Bông Bòm nghe thấy thế lao vút ra bàn, Bòm cầm cốc, Bông cầm bình nước.

- Chúng con mang nước cho bố đây ạ. Môm nói, tay rớt híc híc... chắc là áy náy vì bị bố vu là “vô tâm” đây mà hí hí... Bách thấy vậy cuống lên, giang hai tay cản đường:

- Không tục mang... mang nước xo pồ!

Bông và Bòm vòng sang hướng khác, đặt cốc nước cạnh bố.

- Lêu lêu... Bòm thè lưỡi trêu.

- Pồ không... không tục uống nước của ăng Bòm... Pồ-không-tục-uống!

Và anh ý ngồi bệt xuống đất, giầy đành đạp.

- Bách ơi (bố cháu vẫn giọng thiếu nã). Con ra lấy cái cốc của con rồi con san nước ở cốc to này vào đó thì bố mới uống được, cái lũ kia mang cái cốc to tổ bố thế này thì bố uống sao con nhỉ hụ hụ...

Bách đứng dậy, mặt rạng rỡ chạy vút đi, lúc sau anh ý hơn hờ cầm cốc nhựa màu xanh bé xíu của mình đến bên bố, anh ý san một xíu nước sang đưa bố. Bố cháu uống, rồi làm ra vẻ như đó là nước thánh, mắt bố cháu sáng lên, chớp chớp, ưỡn ngực, thẳng lưng như chẳng còn ốm đau gì... Bách sung sướng rót tiếp, lại một tí trắng đầy rồi đưa bố.

- Pồ uôn nữa đi!

- Cảm ơn con. Con là chàng trai có hiếu quá hụ hụ, chả như cái lũ vô tâm kia...

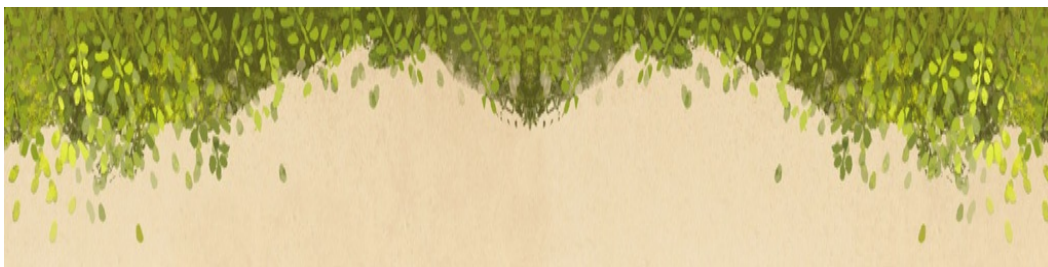
- Lêu lêu... vô tâm! Bách a dua theo bố.

- Á á...á...á... con mang nước cho bố đầy rồi nhá á...á...á... còn lâu mới vô tâm chị Bông nhề?!

- Ủ, Bòm nhê?!

Hai chị em lao ra ngoài, khi vào tay Bông cầm khăn mặt, Bòm bê chậu nước...

Khô thân bố cháu, bị 3B vằn vò. Đứa bắt uống nước, đứa lau mặt... cứ như là chúng nó chơi đồ hàng, trò chăm sóc búp bê ý hụ hụ...

Ôi giờ ơi là mệt, đầu đau, họng đau và cả người nữa, cứ ê ẩm híc híc.

Cả đêm hôm qua không ngủ được, cứ lơ mơ lơ mọ. Hơn ba giờ sáng bố cháu tẩn hai viên Panadol, người vã mồ hôi, lơ lơ đến 6 giờ mới chợp mắt được tí. 6h20 Bông Bòm dậy đánh răng rửa mặt và như thường lệ cãi nhau chí chóc một lúc rồi mới cùng nhau xuống nhà đón xe đi học.

Bố cháu lại lơ mơ, chập chờn thức ngủ.

Mệt.

Oải.

Cảm giác người cứ như đang bồng bênh trên sóng đại dương. Bố khi, lâu lắm mới ôm một phát như này đây ạ. Bấy hết cả người. Mà lạ lắm nhá, mỗi lần chuẩn bị đi vào giấc ngủ sâu thì y rằng mũi bị tịt, thế là lại choàng dậy, ức thế chứ. Lại còn bị đau họng nữa chứ, nuốt nước bọt là đau... Ôi giờ ờiiiii... Cuối cùng thì bố cháu cũng thò được hai chân vào giấc ngủ sâu, lúc ý là 8 giờ sáng ạ.

Nhà Phật dạy “đời là bể khổ” đúng quá mất thôi, lúc bố cháu say sưa giấc nồng nhất thì anh cu Bách dậy. Anh ý lơ mọ mọ ra nằm cạnh bố (bố cháu ngủ ở phòng khách mà) bố ôm anh ý vào lòng (vì cái ghế sofa không rộng lắm, không ôm thì bố chỉ cần cựa một phát là anh ý bật xuống đất ngay). Một lúc thì anh ý bắt đầu tra hỏi bố.

- Pồ, pồ! Sao pồ không ngủ trong nhà mí coon?
- Bố ôm con á.
- Ôm như nào á?
- Mệt con á.

- Thế giờ phải nhàm sao á?
- Con im cho bố ngủ á.
- Im là như nào á?
- Là ngậm miệng, đừng nói nữa con á.
- Thế coon ngậm miệng ná?
- Ủ.
- Coon ngậm đây. Tực chưa pố?
- ...
- Pố ơi pố...
- ...

- Coon ngậm miệng như này tặc chưa pố?
- ...
- Sao pố không nói gì hả pố?
- Giời ơi... Anh có thể im cho bố ngủ được không? OK?
- Ô xê. Coon im ná...
- ...
- Im thế tặc chưa pố?
- ...
- Blo bla bli ble...

Giống như một bộ phim ý híc híc kịch tính đến phút chót, thoại thì ai nói người ý nghe và cũng giống như bao cái kết của phim tâm lý xã hội hoặc hài tình cảm, bố cháu choàng dậy, lôi anh Bách vào toilet đánh răng rửa mặt, thay quần áo... điểm đến cuối cùng của anh ý là trường mẫu giáo, còn bố đến văn phòng ngủ tiếp. Một ghê cơ!

Khi Bách được nghỉ

Mấy ngày nghỉ giỗ Tổ ở nhà mới thấy các cô trông Bách vất vả thế nào. Phải nói là ông này luôn chân luôn tay, thoát hiện thoát biến, mọi góc ngách trong nhà đều bị ông ý để lại dấu vết, đồ chơi ông ý rải khắp nơi. Phát điên vì ông ý mất thôi, ai lại anh Bờm chị Bông học mà ông ý cứ chạy vào hò hét rủ rê anh chị xem ti vi, xem phim hoạt hình làm cho Bông Bờm không thể tập trung học.

Để ngăn chặn sự phá đám của ông Bách, cô Thủy quyết định ngồi canh phòng học của Bông Bờm. Bố cháu thì phải chơi với ông Bách. Thật là không có gì mệt mỏi hơn. Đầu tiên là trò sên sấm kinh điển.

- Em gái xin xep pồ ơi!
- Sao lại gọi bố là em gái xinh đẹp hờ ông? Điên á!?
- Xì xoi á! Pồ ơi, pồ xo coon hôn pồ ná.
- Ừ. Thoải mái đi con!

Thế là màn ôm ghì hôn hít. Híc híc.

Chán trò ý lại sang trò bán hàng. Bách moi móc hạt xép vòng của chị Bông rồi giả vờ pha nước hoa quả, xong là dí tận mồm bắt bố cháu cũng phải giả vờ uống với ăn, mà phải ăn ngon uống ngọt cơ, phải xuýt xoa khen ngon khen ngọt ông ý mới hài lòng. Bố cháu mệt rũ ra, cứ đà này thì ốm với ông Bách mất, thế là bố mới nghĩ ra cách giả vờ đau bụng đi toilet đẩy việc trông Bách cho cô Thủy. Khi ngồi trong toilet viết những dòng này thì ở ngoài phải nói là loạn cào cào, tiếng hét của cô Thủy và tiếng cười của Bách. Há há.

- Mẹ nói con có nghe không Bách?
- Không há há... á há há...

Tiếng bước chân kẻ đuổi người chạy cứ huỳnh huých. Đồ chơi rơi từ bàn loảng xoảng. Bàn ghế xô vào nhau lộc cộc...

Cuộc rượt đuổi quyết liệt lắm đây. Hehe. Tiếng cười khoái trá lạnh lạnh của Bách lúc ré lên khi khùng khục trong họng, khi xa lúc gần. Cô Thủy tức lắm rồi, cô ý không thềm lên tiếng thì á, sắc mặt mang hình viên đạn là cái chắc. Lúc sau tiếng cười của Bách im bật sau tiếng đóng cửa phòng ngủ của Bông Bờm cái rầm. Thôi xong, ông Bách đã bị cô

Thủy dòn và nhót vào phòng rồi, bây giờ thì có chạy đằng giờ há há không thể để Bách bị ăn đòn, bố cháu lao ra. Cửa phòng Bông Bòm đã chốt bên trong. Híc híc.

- Mở cửa ra đi. Đùa cho lắm vào rồi lại thành thật.

- Bách! Xin lỗi mẹ ngay!

Im lặng.

- Á à... Bướng hả? Có xin lỗi mẹ không!?

- Thôi em ơi. Nó là trẻ con thì phải đùa nghịch chứ. Đã không chơi được với nó thì thôi lại còn hăm hè dọa dẫm thế thì nó lớn làm sao! Thật là...

- Đang dạy nó thì chen ngang vào là sao? Đã thế á... Bách! Xin lỗi mẹ ngay! Muốn ăn đòn à? Xin lỗi ngay!

Bách nhà cháu cũng không phải là dạng vừa vừa vừa... đâu. Ông ý hét lên:

- Coon xin lỗi mẹ áaaaaa...

- Xin lỗi thế hả? Hả? Hả?

Cứ sau mỗi chữ “hả” hình như là một phát vào mông. Bách khóc ầm, giọng mềm hần xuống, đầy đau khổ và có phần thê lương. Hụ hụ.

- Con xin lỗi mẹ ạ. Huhu.

Lúc sau cửa mở, cô Thủy hàm hàm đi ra. Bách mặt buồn ra theo, dáng đi rất tung tẩy. Khi đi ngang qua bố, ông ý toét miệng cười, xong lại còn nháy mắt với bố há há chịu ông này thật, bố khi!

- Mẹ ơi mẹ. Coon êu mẹ.

- Ủa.

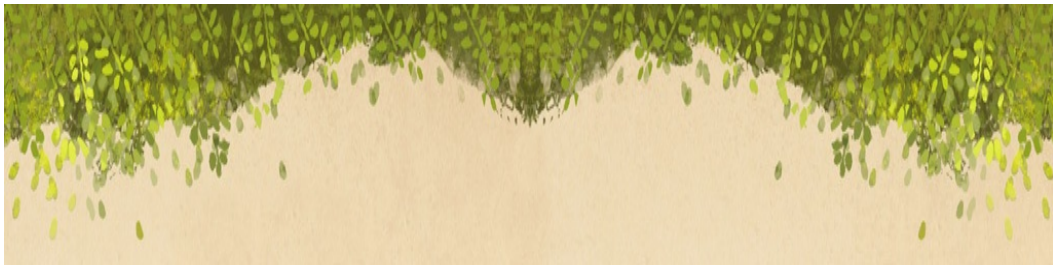
- Mẹ ơi mẹ có êu coon không?

- Ủa. Yêu! Với điều kiện con ngoan thì mẹ mới yêu!

- Mẹ ơi mẹ à, coon ngoan thật rồi mà...

Nhà cháu đúng là dở hơi cáng hấp điên loạn chả giống nhà nào. Há há.

Nhà cháu con đàn nên ngày nào cũng vậy, cuối giờ chiều lúc nào cũng một đồng quần áo bản để ở cửa phòng tắm.

Lũ 3B xênh ra là lôi quần áo bản của bố mẹ chùm lên người chơi trò ma quỷ. Chúng tưởng tượng ra ngôi nhà của chúng là địa ngục, Bông là quỷ chị, Bòm là quỷ anh, Bách tất nhiên là quỷ em rồi. Híc híc. Cả lũ xếp hàng dạo mấy vòng quanh nhà, tay chân thì khuỳnh khoàng, mồm thì kêu ú ớ thậm chí hú hét. Định tạo không khí âm u ghê rợn đây mà. Bố cháu bao giờ cũng giả vờ hốt hoảng, co rúm người lại, mồm ngoác lên cứu cứu... Cả lũ khoái lắm, cười khanh khách. Đây là với bố.

Với cô Thủy á, đợi đấy. Hehe.

Tối qua 3B (cầm đầu là Bách) lại dờ trò, ba chị em lại chùm áo bản của bố mẹ lên đầu, lại hú hét tiến đến cô Thủy. Bố cháu để ý thấy, cô Thủy rời mắt khỏi màn hình máy tính, liếc xéo 3B vẻ khó chịu, thậm chí cô ý còn gằn giọng nhắc nhở “thôi ngay đi!”. Lũ 3B một là không nghe thấy gì, hai là nghe thấy nhưng vẫn cố tình lờ đi, tiếp tục khuỳnh khoàng nghêu ngào tiến tới trước mặt mẹ. Cô Thủy đảo mắt lên xuống, hai hàm răng nghiến chặt. Lũ kia vẫn tiếp tục ú ớ giả làm ma.

- Ủ ù ù...

- Ờ ờ ờ...

- À à à...

Cô Thủy đứng phắt dậy. Mắt cô ý long lên kèm theo tiếng thét như chúa sơn lâm (cô ý tuổi hồ mà hehe).

- Có thôi ngay hông! Hảaaaaaaa?!

Ba đưa tung áo ra, nhả nhỡ, ngoác mồm cười.

- Á há há...

- Ố hớ hớ...

- É hé hé...

Cô Thủy vơ cái mắc áo (làm roi ạ).

3B cuống cuống chạy mỗi đứa một hướng.

Tội nghiệp Bách, chậm chân nên bị cô ý túm được. Tất nhiên là anh ý ăn mấy roi vào mông rồi ạ. Anh ý khóc, giọng điệu rất oan ức.

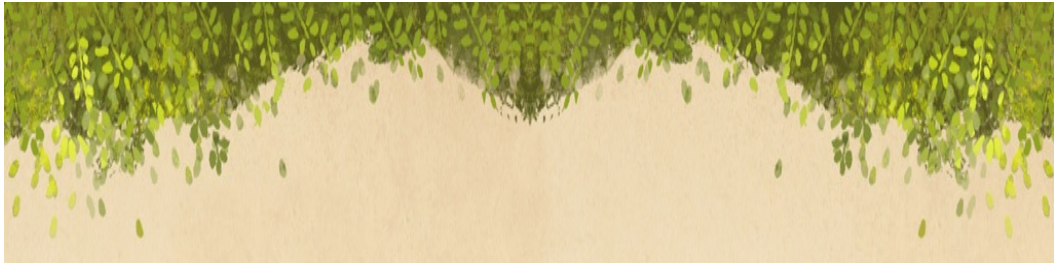
Cô Thủy lại tọa chỗ cũ, tiếp tục chát chít trên máy tính. Bông Bờm rón rén đến bên Bách, ôm ấp, thì thầm an ủi em.

- Thôi nín đi em. Chị yêu em.

- Khô thân. Chân ngắn quá chạy không kịp đây mà. Cố lớn nhanh cho dài chân em nhá. Như anh này, còn lâu mới bắt được anh.

Cái kết bi thảm là vậy đây ạ. Nhưng các em ý vẫn còn bé mà hehe mai sọt quần áo đây là lại tiếp tục nghịch dại thôi. Hehe.

Tự sướng

Mọi hôm thì hò như hò đồ mới dậy. Hôm nay giờ giờ Bờm dậy sớm mò đến cạnh bố.

- Mở điện thoại của bố thì ấn nút nào ạ?

- 654321.

- (Sau một lúc loay hoay với cái iPhone): Bố mở mắt ra đi.

- Để yên cho bố ngủ!

- Bố mà nói to cô Thủy cô ý thức dậy thì bố sẽ bị biến thành cục đá đấy nhá... mở mắt ra đi bố!

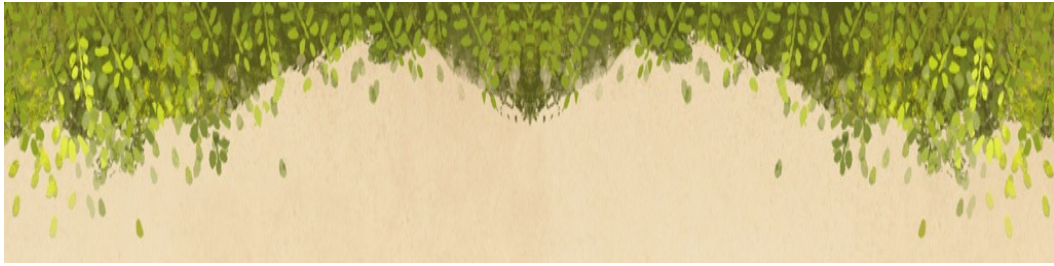
Bực mình quá. Này thì mở. Xoạch...xoạch..xoạch... Hóa ra ông con đang chụp ảnh hai bố con.

- Bờm. Làm gì đấy hả?

- Tự sướng ý mà bố. Bố nhớ đưa lên Facebook để các cô nhà báo xem nhá hí hí...

- Ừ. Im cho bố ngủ!

Từ hôm phát hiện mấy cô ở trang Eva đưa ảnh của tụi nhỏ lên, mấy nhóc nhà này tự nhiên quan tâm đến ảnh ót các kiểu, haiza...

Khi Bông ra đời bố vui mừng khôn xiết. Ước mơ có con gái của bố thành hiện thực. Nhảy cẫng lên sung sướng là hành động của bố ở hành lang bệnh viện khi cô y tá thông báo mẹ tròn con vuông. Chẳng biết sau này thế nào chứ giờ á, bố cần gì là có con gái bên cạnh ngay.

Hôm qua cũng như mọi khi, về đến nhà là bố cháu gào lên:

- Bông Bờm Bách đâu rồi, có yêu bố không?

Hai anh Bờm Bách cuống cuống lao vút ra với màn chào hỏi loạn xì ngầu:

- Ôi bố. Con nhớ bố quá!

- Pố... Pố có mua quà xo coon không?

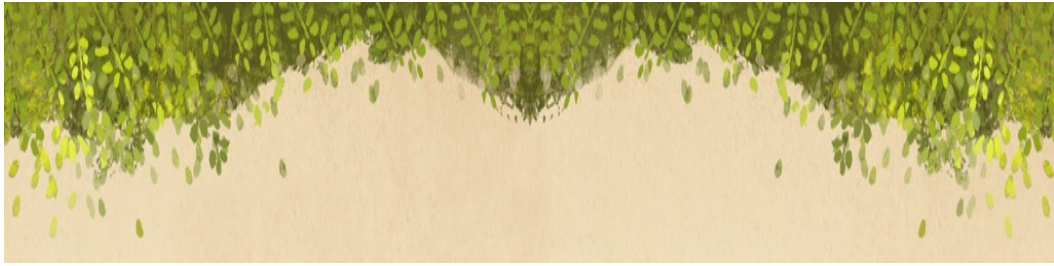
- Yêu pố quá!

- ...

Chị Bông lặng lẽ đứng ở cửa, đợi các em buông bố ra chị mới nhẹ nhàng tiến tới ôm bố. Hai bố con lặng lẽ không nói lời nào. Yêu thế chứ lì.

Công nhận có con gái sướng.

Gen trội

Sáng đưa Bách đi học, nhờ giờ nắng nên bộ diện mũ mới. Chắc bóng bố cháu sáng lắm nên anh Bách tụt lại phía sau, vừa đi vừa ngắm bố.

- Pố pố, mũ pố là mũ kao pòi á?
- Ừ con á.
- Sao pố đẹp giai xề nờ! Coon muốn xẹp giai như pố thì nhàm sao á?
- Con định mượn mũ bố á?

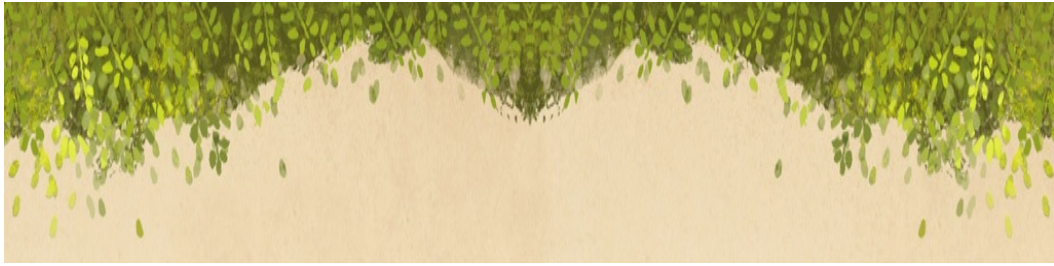
Anh ý khẳng khái gật đầu. Thích thì nhích thôi. Bố tháo mũ đội lên đầu anh ý.

- Nom con như nào á?
- Đẹp con á.
- Coon chả nhìn thấy coon á.

Bố cháu rút điện thoại và xoay một phát rồi cho Bách xem.

- Coon cũng đẹp pố á?
- Đẹp nhất quả đất luôn con trai á.

Lên xe anh ý vẫn cứ đội xùm xụp mũ trên đầu, cổ cứng đơ, mặt mũi cực căng thẳng. Nút mắt đã biết làm đom như này rồi hehe, đúng là gen trội nhà Trần Lực.

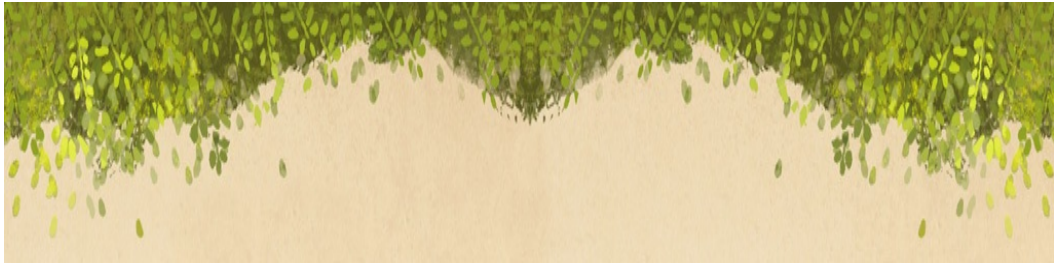
Hôm rồi Bách và các bạn biểu diễn văn nghệ trong lễ bế giảng năm học. Anh ý rất nhiệt tình tham gia múa, chơi trò chơi và biểu diễn thời trang. Trong màn thời trang Hè, sau khi ngoáy mông dẫn hai bạn nữ tiến lên trung tâm sân khấu, về chỗ anh chị ý tiếp tục phải cà zút cà tung, đánh mông không ngừng thì bố thấy Bách làm trò các kiểu, rất không nghiêm túc nhá.

Trên đường về, bố và anh ý nói chuyện.

- Con có biết là lên sân khấu rất nhiều người nhìn không?
- Coon bít!
- Thế sao còn đùa cợt như thế. Chả nghiêm túc tí nào. Mọi người sẽ nghĩ là con không tôn trọng họ đấy, khán giả ý.
- Giời ơi. Pô không biết á? Coon cô làm cho bạn Subin cười đấy!
- Sao lại thế?
- Ôi giời. Pô không thấy bạn ý khóc á? Coon làm trò để bạn ý cười mà.

Anh Bách anh ý cáu bố vì chả biết gì, trách oan anh ý ạ. Hehe!

Thật tuyệt vời con giai á. Bạn bè là phải thế chứ!

Giữ gìn sự trong sáng của Tiếng Việt

Gìn giữ sự trong sáng của tiếng Việt cũng là gìn giữ bản sắc và cũng là việc khó với cháu. Bách không bị ngọng nhưng phát âm không chuẩn, ví dụ “nước” ông ý tương ngay thành “nuốc”. Sáng nay hai bố con hóng mát, và tiếp tục công cuộc “vì sự trong sáng của tiếng Việt”.

- Con nói đi “nước”.

- Nuốc...

- Con ơi, đừng nhón mồm ra thế. Nhánh mồm ra thì sẽ thành “nước”. Nào, một lần nữa bố xem. Nước.

- Nuốc...

- Giời ạ. Nhệch cái miệng ra ở cuối câu ý. Nước!

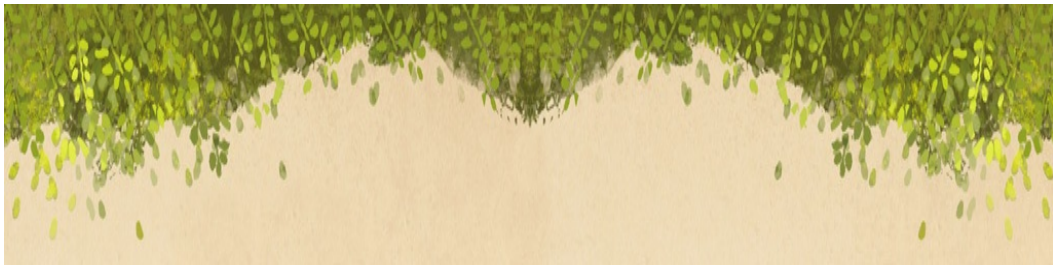
- Coon nhệch đây này.

Ông ý vừa nói vừa chỉ tay vào miệng, đồng dặc phát âm:

- Nuốc!

Haiza...

Mở cứ nhón ra thía kia thì gìn giữ sao được sự trong sáng của tiếng Việt hử con?

Bố có mỗi Bông là con gái nên bố yêu Bông lắm. Khổ thân Bông, mới bé tí mà đã phải chịu nhiều áp lực tình cảm rồi. Thương lắm!

Khi mẹ sinh Bòm, Bông mới 15 tháng tuổi. Nhớ cái tối mẹ phải vào viện trực chiến vì bác sĩ bảo, ông này chả biết lúc nào ra nên mẹ nó phải vào nằm viện chờ. Tối ý Bông lần đầu tiên xa mẹ, em khóc từ 7 giờ tối đến 3 giờ sáng mặc cho bố, ông bà, anh Hoàng dỗ dành các kiểu. Tối ý bố thức trắng luôn vì Bông ngủ đấy nhưng giật mình liên tục, nấc liên tục. Thương lắm!

Trưa hôm sau Bòm chào đời.

Chiều bố đưa Bông vào viện. Trên xe em ngồi im chẳng nói chẳng cười, chẳng trả lời những câu hỏi vô duyên mà bố hỏi để phá cái không khí căng thẳng của em. Bố biết, em đang trong tâm trạng rất mệt mỏi nên bố tôn trọng em, bố im. Mới 15 tháng tuổi mà em đã phải nghĩ ngợi vẩn vơ, thi thoảng em thở dài như bà nội... Bố thương lắm!

Vào phòng của mẹ và em Bòm. Việc đầu tiên là Bông bám chặt lấy mẹ. Ánh mắt em không rời ông Bòm bé xíu gói trong bọc vải bệnh viện. Mẹ hỏi gì Bông chỉ gật hoặc lắc đầu. Lúc sau ông Bòm đói ọ ẹ đòi ăn, mẹ bế Bòm lên. Bông dùng hết sức bình sinh đẩy Bòm ra không cho mẹ bế. Em hét lên:

- Mẹ bỏ nó xuống!
- Kia con. Em con đây.
- Con không thích có em!

Và Bông òa lên khóc, tiếng khóc uất ức tủi hờn. Bố bế em ra hành lang chẳng biết đỡ thế nào chỉ vỗ nhẹ lưng em để an ủi. Bông ngủ thiếp trên vai bố... cứ thế bố bế Bông lên xe đặt em nằm, rồi khẽ khàng nổ máy đưa em về nhà...

Rồi Bòm và mẹ về nhà. Hình như biết chị Bông hệt hăng tình cảnh vì sự có mặt của mình nên Bòm không nhõng nhẽo khóc lóc như trẻ con khác, ăn cũng vậy, chẳng chảnh chọe khó tính, cho gì ăn nấy. Chị Bông dần dần cũng hiểu ra rằng dù có thêm em Bòm nhưng bố mẹ vẫn thương yêu mình nên bình tĩnh hơn, bắt đầu chơi với em, giúp mẹ chăm em vân vân và vân vân.

Trên tinh thần là chị em Bông Bòm đã hòa hợp dân tộc nhưng á, mỗi khi đến giờ đi ngủ tay bố bế Bông, chân đặt lên nôi của Bòm và cùng với lời ru à ời bố cháu phải tay rung chân đập cho đến khi hai chị em Bông Bòm ngủ mới thôi. Đúng là lời ru chia đôi ạ. Hehe.

Lời ru được chị Bông duyệt và cho phép bố cháu hát như này:

À ời bông bông Bông bông Bông Bông

Bòm Bông, Bông bông ời anh Bông Bông, Bông Bòm

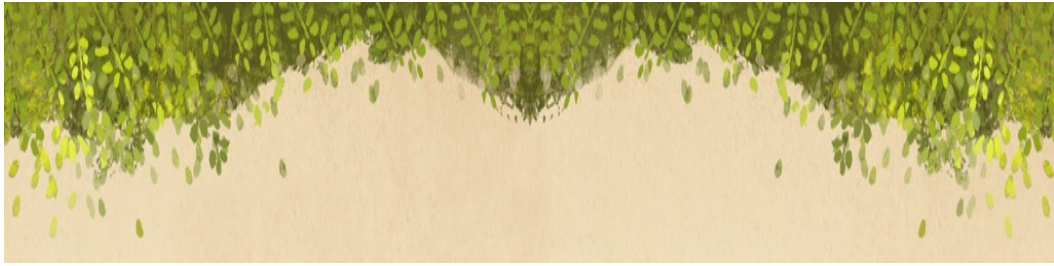
Bòm Bông Bông bông Bông Bòm

Bông Bông, Bông bông ý ơ Bòm Bòm, Bòm ý à Bông...

Trong lời bài ru phải gọi tên Bông nhiều hơn thì em mới chịu, nếu không á, đừng hòng Bông cho bố đập chân rung nôi của Bòm. Hehe.

Yêu lắm!

Thương lắm!

Bố ơi! Bố ơi! Bố ơi!

- Pô ơi! Ăng Bờm đấng con ư ư...
- Bờm ơi... Bố nói bao lần là không đánh em chứ...
- Nó điêu đấy bố ơi!

Một lúc sau lại:

- Pô ơi, chị Bông...
- Nó điêu đấy. Giời ơi...i...i...

Bố quyết định đặt chai bia xuống, rón rén tiến về phòng 3B chứ cứ như này thì ăn không xong, uống không yên với chúng.

Trong phòng.

Bách đứng trước bàn học của Bờm, vênh mặt khiêu khích. Bờm trừng mắt nhìn em:

- Có đưa cục tẩy cho anh không?
- Không!
- Giời ơi... mậy mà không đưa thì tao đánh đấy, nghe chưa!?
- Đấng đi!

Bách vênh mặt. Bờm cúi lăm rồi nhưng không dám manh động, dứ nắm đấm. Bách lại vênh mặt thách thức và thò tay túm luôn thước kẻ của anh.

- Đưa thước kẻ cho anh!

- Không!

- Giời oiiiiiii. Tao đánh mày đấy nhá!?

- Đẳng đi!

Bờm ức không làm gì được, hướng ra cửa gào to:

- Bố oiiiiiii...

Bố mở cửa vào, chưa kịp nói gì, Bách đã mếu máo:

- Pồ ơi, ăng Bờm gọi con là mày, là tao hu hu...

Và anh ý ôm lấy bố nức nở.

- Con không được phá anh chị chứ, để anh chị học đấy, nhé, Bách.

- Vâng ạ!

Bố quay lại phòng ăn, vừa rót bia chưa kịp uống, Bách lại gào lên:

- Pồ ơi, chị Bông đẳng coon...

- Bông oiiiiii, bố đã dặn con rồi, không đánh em chứ!

- Giời ơi, nó điêu đấy. Trả chị cái bút ngay!

Giời ạ. Kệ chúng mày, bố uống bia cái đã. Làm được hai ngụm, gấp được miếng cá đút vào mồm định nhai thì Bông Bờm xuất hiện ở cửa, uất ức:

- Bố, nó lấy vở của con kìa.

- Bố, nó lấy bờm tóc của con kìa...

Bách lách qua anh chị, vào đứng cạnh bố, mặt đầy đau khổ, mách:

- Pồ ơi, ăng Bờm chị Bông đẳng coon...

- Giời oiiiiii, nó điêu đấy ạ.

- Ăng Bờm, chị Bông gọi coon là mày, tao hu hu...

- Các con không được như thế chứ. Bách không trêu anh chị nghe chưa!

- Vâng.

- Bờm Bông không xung hô mày tao với em nghe chưa!

- Dạ.

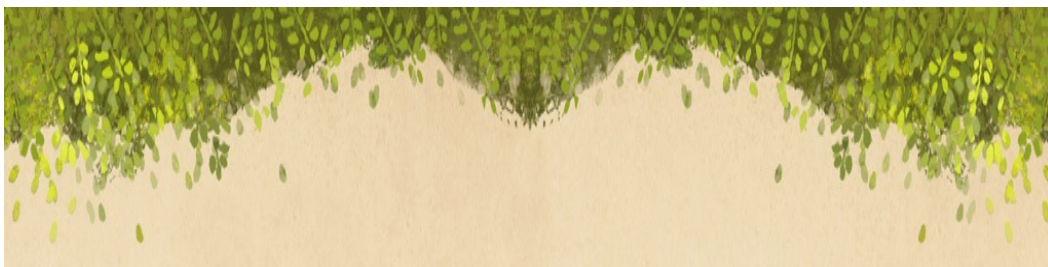
- Bây giờ ba chị em về phòng. Bông Bờm học tiếp, tí bố kiểm tra. Bách không trêu anh chị nghe chưa!

- Dạ.

- Vâng.

Ba chị em về phòng mình, đóng cửa.

Bố cũng đóng cửa, khóa chặt. Haiz, bây giờ thì mặc kệ, uống xong bia cái đã, có gì giải quyết sau hehe.

Luật của chương trình *Bố ơi, mình đi đâu thế?* là giữ bí mật các điểm đến, bố cháu phát khổ vì lần nào cũng như lần nào Bòm nhà ta hỏi dai như đĩa rằng là: Mình đi đâu hả bố?, hay Bố ơi mình đi đâu?, hoặc Mình đi đâu thế bố ơi?... và lần nào bố cháu cũng phải hóng hớt mấy chú tài xế để có câu trả lời cho Bòm, nhưng tài xế nể lắm cũng chỉ nói kiểu như đi miền đông anh á, hoặc Nha Trang anh á, hay lần này bố cháu hỏi thì chú ý vẫn lại trả lời chung chung đi miền Tây anh á.

- Đi miền Tây con á.
- Miền Tây có phải là nhà ông bà ngoại với cậu Năm Bình không?
- Đúng rồi. Nhưng bố không biết có phải là Đồng Tháp không nữa?
- Chắc là Đồng Tháp nhà ông bà ngoại rồi. Sướng, sướng quá á há há....

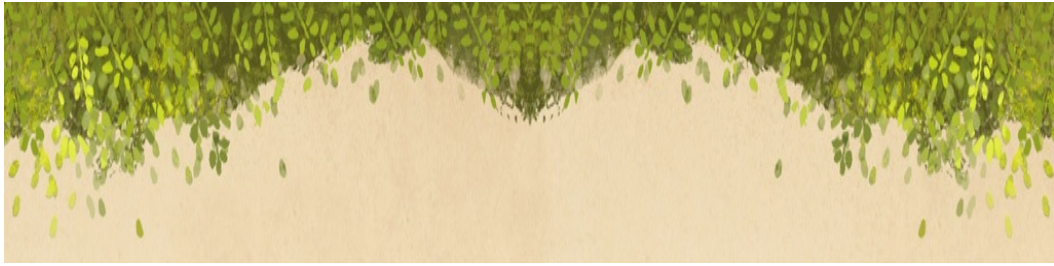
Trên xe, bọn trẻ tha hồ “tám”. Tê Giác với Bòm to mồm nhất, hai anh em tranh nhau kể cho chị Bo và em Suti về nhà ông bà ngoại của chúng ở Đồng Tháp (thế nào mà Bòm và Tê Giác đều có ông bà ngoại ở Đồng Tháp mới hay chứ hehe), rồi thì viễn cảnh khi đang quay chương trình bà ngoại sẽ đến thăm, cậu Năm Bình sẽ cho em Bi đến chơi vân vân và vân vân. “Tám” một hồi mệt các cô cậu lăn ra ngủ. Xe đến Long Xuyên, Bòm choàng dậy, hớn hờ ngó nghiêng:

- Đến Đồng Tháp rồi á bố?
- Không. Đây là Long Xuyên con á.
- Sao lại thế? Đồng Tháp cơ mà?
- Là Long Xuyên chứ không phải Đồng Tháp...
- Có gần nhà ông bà ngoại không bố?

- Xa, xa lắm con á.

- Chán quá!

Thế nên trong tập mấy bố con ở cù lao ông Hồ (Long Xuyên) khi chú Leng Keng hỏi Bờm thấy thế nào? Có thích không? anh ý trả lời giọng ráo hoảnh: Chán muốn chết ra!

Bách hồ báo

Chiều đón BB xong, tạt qua đón B bé. Chị Bông dắt B bé ra, thằng em lũn cũn theo chị, cái dáng đi tung tẩy phớt đời kiểu rất hồ báo nhá. Trên xe ba chị em ríu rít chuyện trò:

- Chị Bông ơi, bạn X rất lão nhá, trêu em xong đánh em. Bờm than vãn.

- Ồ... Thế con có chiến lại không? Bó cháu hỏi.

- Thế là đánh nhau đấy, là không tốt đâu. Con sẽ mách cô, cô sẽ phạt mấy bạn ý!

- Mấy em ý còn trêu cả con đấy bố ạ. Chị Bông uất ức.

- Ngày mai dẫn em đi, em xự lý cho!

Bó cháu giật hết cả mình:

- Con vừa nói gì thế, Bách?

- Coon nói là, là mai ăng Bờm chị Bông dẫn coon đến đấy, coon xự lý mấy bạn kia cho! Anh ý giả nhời mà mặt vẫn hướng về phía trước, không nhìn bố, hai lông mày nhíu lại gần nhau, mắt quắc lên lạnh lùng.

- Ồ, mách cô rồi mà vẫn trêu là em đánh luôn đấy, chị Bông nè.
Bòm hào hứng.

- Chị cũng thế, mách cô rồi mà vẫn thế chị đá cho một cái vào đấy.
Bông a dua anh tòng.

Thế là 2B rôm rả tìm phương án. Đấm hay tát? Hay đá đấy???...

B bé không tham gia với 2B lớn, lông mày vẫn nhú, mắt lạnh lùng nhìn xa xăm.

Về nhà, lúc bé Bách hồ báo lên cầu thang, bố ti tê:

- Thế... Ở lớp con hay trêu, đánh bạn lắm á???

- Coon chả trêu ai! Nhưng bạn nào trêu coon, đánh coon là coon đánh lun.

Ồi giờ. Bố cháu im lặng bé anh ý lên nhà...

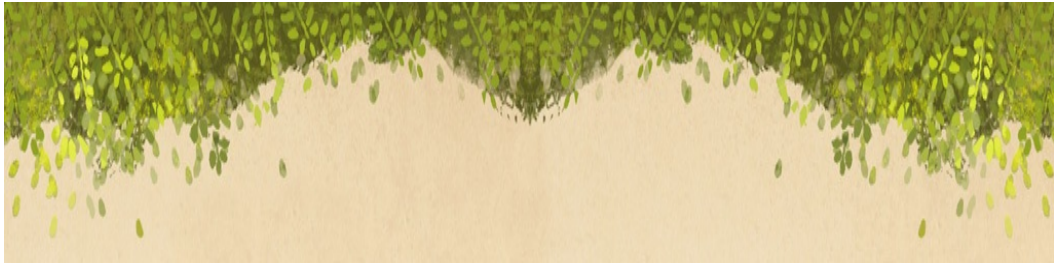
- Bách ơi vào đây chị cho cái này...

- Bách ơi anh gấp máy bay cho Bách nhé...

Bách cuống cuống, háo hức tụt xuống khỏi bố.

- Em lên đây...

Gọi anh ý là hồ báo quả không sai. Híc híc...

Mỗi tuần ta có là bảy ngày, ta nói rằng ngày thứ Bảy chẳng có ngày nào đẹp hơn ở ở... Ngày bé bố cháu đã được nghe bài hát này, tên bài thì chả nhớ nhưng lời bài hát thì nhớ như in. Vâng, ngày thứ Bảy đẹp với những người được nghỉ hai ngày/tuần như chị Bông và anh Bòm nhà cháu. Bách á, thứ Bảy vẫn phải đi học như ngày thường vì trường anh ý là trường mầm non mà. Cái quan trọng là anh Bách anh ý chả tỏ thái độ ghen tị hay hậm hực khi nhìn thấy 2B kia ngủ nướng, rất tự giác anh ý tự đánh răng, rửa mặt và khi bố thay quần áo cho Bách, anh ý thậm chí còn chỉ tay vào cô Thủy và 2B kia lạnh lùng bảo, ngủ nướng kia bố! Bố dắt anh xuống nhà, lên xe. Vẫn còn thời gian nên bố rút máy ảnh choạch một phát, rồi đóng cửa, nổ máy lên đường.

- Bố bật nhạc đi!

- Queen nhé con trai?

- Vâng Queen đi!

Hai bố con vừa đi vừa im lặng nghe nhạc, công nhận cái ban nhạc Queen này uyển rock hay thật, tỉnh hết cả ngủ.

Được một lúc anh Bách không quay sang bố, thản nhiên bảo:

- Coon nghĩ ra cách rồi.

- Con nghĩ ra cách gì? Về cái gì?

- Là là... là nếu coon đến trường ăng Bòm, chị Bông, gặp mấy bạn trêu ăng Bòm, coon sẽ xông vào bóp xim.

- Hả? Bóp chim người ta á? Sao lại làm thế hả con trai ơi?

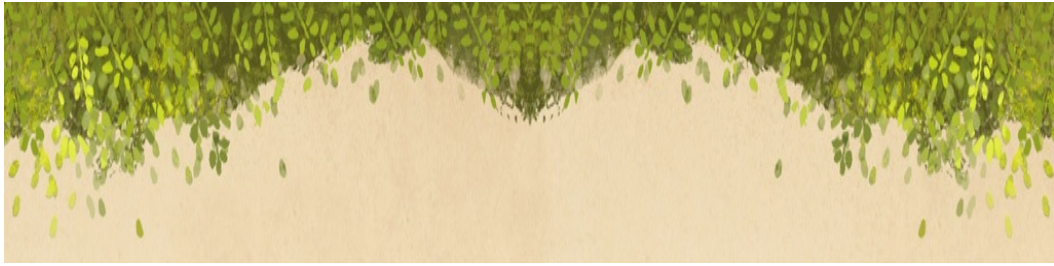
- Dì, dì... dì! Dám trêu ăng Bòm, chị Bông coon.

Lạ hờn. Có mỗi cái việc anh Bòm, chị Bông bị bắt nạt mà anh ý thù

dai nhớ lâu. Hóa ra những lúc ngồi đàn mặt nhìn ra cửa sổ là anh ý ừ
muru ạ. Thôi thôi, tôi xin ông, cuộc sống là vậy, có lúc lọ lúc chai, khi vui
khi buồn, ông mà cứ để bụng như này thì sống vui vẻ sao được. Đây, bố
cháu định nói thế, xong chợt nghĩ anh ý mới có 4 tuổi thì làm sao mà
hiểu những lời thánh hiền của bố cháu được cơ chứ...

Ban nhạc Queen vẫn cặm cụi chơi rock. Anh ý vẫn dăm dăm nhìn về
phía trước. Bố cháu nghĩ mãi chưa ra cách nào để xoa dịu và rèn cho
anh Bách anh ý bỏ cái tính nhớ lâu thù dai của anh ý đi.

Haiz, mệt phết!

Đúng là trẻ con

Chiều qua, cô Thanh thông báo với bố là Bách và một bạn trong lớp đùa quá hóa đánh nhau và kết quả là bạn kia bị vết cào gần mắt. Cô thông báo phiếu bé ngoan tuần này là cô chiếu cố, lần sau như thế là không được. Bố cháu xấu hổ, còn Bách mặt cúi gằm...

Trên đường về bố phạt anh ý bằng cách im lặng, không chuyện trò như mọi khi. Bách biết bố giận nên cũng lặng lẽ ngồi im không dám ho he. Gần về đến nhà anh ý thế thọt đặt tay lên vai bố. Bố cháu kệ, chả phản ứng.

Im lặng.

Tay anh ý vẫn trên vai bố...

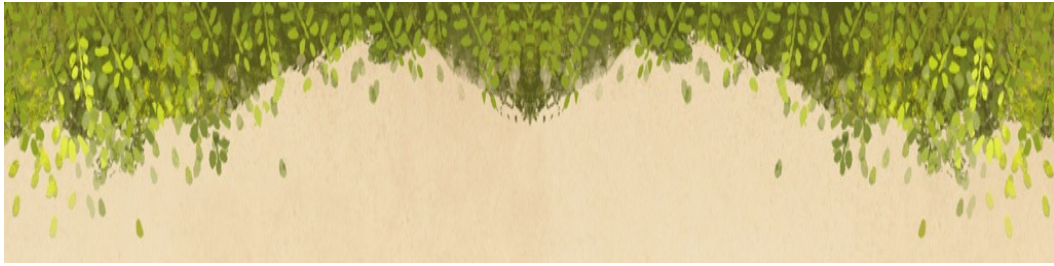
- Pó pó... Đừng kệ với cô Thủy nha.
- Sao không?
- ...
- Thế giờ đã thấy mình sai chưa?
- Rồi ạ... Nhưng mờ pó đừng kệ với cô Thủy nhé.
- Ok. Nhưng lần sau mà thế là á, bố kể đấy, nghe chưa!?
- Vâng ạ...

Xuống xe, anh ý lững thững hai tay đút túi quần, hehe dáng vẻ đầy tâm trạng bước trên đường đời.

Về đến nhà, Bách lao tới ôm rồi hôn tay hôn chân cô Thủy nom rất hèn hạ nhá. Buồn cười nhất là anh ý tìm mọi cách để bố mẹ không có cơ hội gần nhau, anh ý thấy bố định vào phòng nào có cô Thủy là anh ý chặn hoặc đóng sập cửa lại...

Tất nhiên là bố cháu không kể chuyện tệ hại của anh ý cho cô Thủy
rồi. Đúng là trẻ con.

Mỗi lần bố cháu về đến nhà là cao giọng:

- Bông Bờm Bách đâu rồi? Các con có yêu bố không?

Cả lũ đồng thanh:

- Có ạ!

Xong, từ các xó xỉnh, chúng lao vút ra đón bố, đưa túm tay, đưa chân, Bách thì bám vào thắt lưng rồi đu người lên làm bố cháu tí nữa thì ngã.

- Pồ, pồ êu coon nhất đúng không pồ?

- Con được bố yêu nhất chứ không phải chị Bông, đúng không?

- Bố, bố yêu con nhất đúng không bố?

Tất nhiên là bố cháu gật đầu lia lịa.

- Đây thấy chưa. Bố yêu chị nhất hờ hờ.

- Còn lâu ý. Bố iêu em nhất bố nhờ, ờ ờ...

- Pồ pồ... pồ iu coon nhắc, nhờ. Đấy thấy chưa ờ ờ...

Bố cháu lại lia lia gật đầu.

- Bố chỉ iêu một người thôi. Con đúng không?

- Còn lâu ý. Bố chỉ iêu con thôi, bố nhè!?

- Khôooooong... pồ chỉ iu coon xôi, pồ ná!

Bố cháu ôm 3B vào lòng, xúc động nghẹn ngào.

- Bố yêu cả ba đứa.

Cả lũ giã nảy, hét lên:

- Èo...

- Ôi giờ ơi...

- Á á... coon, coon chán pồ zoài!

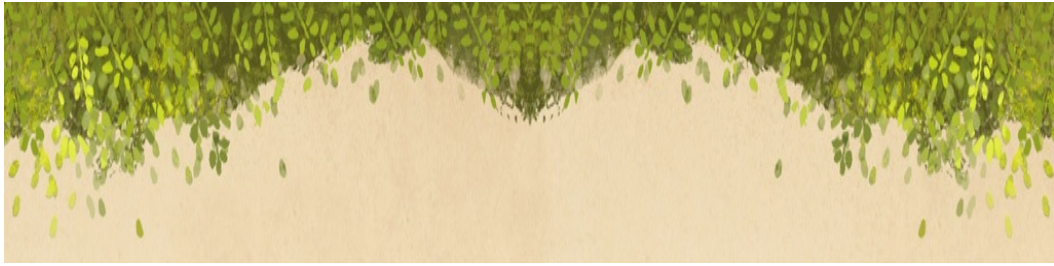
Xong, chúng buông bố cháu ra, ba đứa chia ba ngã, để lại bố cháu một mình trong buồn tủi hự hự. Bố cháu gào lên thảm thiết:

- Bông Bờm Bách. Các con có yêu bố không?

- Khôooooooooooooog...

Thật là một lũ bất hiếu, ích kỉ và hợm hĩnh. Híc híc...

Nhà con đàn mệ thế đấy các cụ ạ, sến sảm không thể tả được ý. Hí hí...

Yêu thương quá đà cũng không tốt

Từ xưa bố cháu bị một cái tật chẳng hay ho gì, cứ uống bia rượu tới một tí là mắt díp lại, buồn ngủ vô cùng. Chắc là khi ngủ bia rượu nhìn bố cháu dễ thương lắm nên 3B luôn chọn thời điểm này để bày tỏ tình cảm sến súa của chúng. Và cái kết thì bao giờ cũng rất là happy nhá, chúc nhau ngủ ngon kèm theo những giấc mơ đẹp.

Tôi qua là ông Bách ạ. Bố cháu chót uống quá đà mấy chai bia thế là lên giường tắt đèn ngủ. Bách mò lên giường bố ôm áp hít hà các kiểu. Khác với mọi lần, lần này anh ý ghì chặt tới mức bố cháu cứng hết cả cổ híc híc bực ghê cơ, mặc cho bố kịch liệt đẩy ra, anh ý cứ lao vào và tình cảm thì đạt dào tới mức dãi dớt đầy mặt bố híc híc đẩy ra không được, rồi bố cháu cũng chán thế là mặc xác anh ý muốn làm gì thì làm, kệ!

Lẽ ra đã êm chuyện và bố cháu lại ngủ tiếp nếu như cô Thủy không xuất hiện, rồi dờ giọng gương đồng kích tây, cái giọng điệu mà chỉ lũ oắt con nhẹ dạ mới tin híc híc.

- Sao không ôm hít hà nữa đi hé hé mùi bia rượu hơi quá phải không?

- Xom! Coon xây xom mẹ ơi.

- Thom á? Thế thì cứ ôm lấy mà hít mà hà rồi lại say bia giống bố đây con á hihi.

- Coon không say!

- Thế thì ôm đi, hít hà nữa đi xem nào.

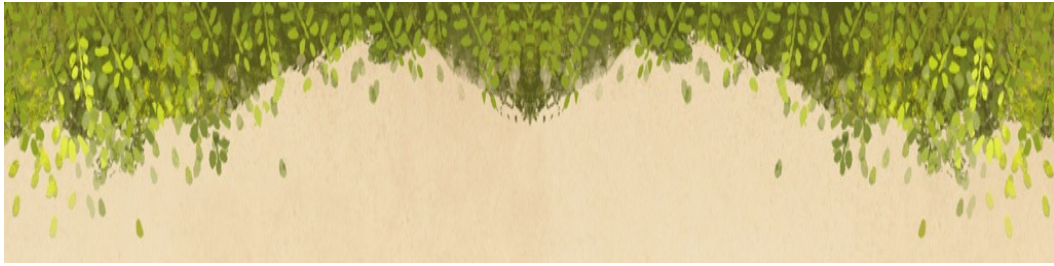
Bách lại lao vào ôm áp hít hà bố. Lần này thì anh ý nhiệt tình quá làm bố cháu không thể chịu được, bật dậy híc híc, thế là tỉnh ngủ.

Bách hả hê.

Cô Thủy cười khoái trá.

Bố cháu thì toi mất giấc ngủ ngon. Bực mình không chịu được ý, bố cháu quát um lên. Bách với cô Thủy cười hả hê lắm. Híc híc thật chả ra làm sao...

Đến giờ bố cháu vẫn chưa hiểu mục đích phá giấc ngủ của bố cháu để cô Thủy với cái anh Bách ý được hưởng cái gì nữa mà mẹ con nhà chúng hoan hỉ thế. Chịu. Chả hiểu!

Chủ nhật. Buổi sáng bố và 3B quần áo chỉnh tề ngồi cửa đợi cô Thủy để cùng nhau đến nhà ông bà nội, đợi mãi chả thấy cô ý ra, Bách sốt ruột gọi ầm ỹ cô Thủy cô Thủy. Cô Thủy vẫn chả thấy hiện ra. Một lúc sau, một giọng nói âm u ai oán từ trong phòng yếu ớt vọng ra, giọng cô Thủy ạ.

- Bông ơi... vào đây với mẹ...
- Nhanh lên mẹ ơi! Bông sốt ruột nói với vào.
- Vào-đây-với-mẹ...

Cô Thủy lại cất giọng ma mị run rẩy rợn người. Bông chạy vào. Bố Bách Bòm ngồi chầu hầu đợi. 3 phút, 5 phút rồi 7 phút sau Bông đi ra mặt rất nghiêm trọng.

- Mẹ ồm!

Ồi giờ. Vừa mới cau có khó chịu quát tháo mấy bố con xong bây giờ ồm là sao, nhiều chiện quá đi mà.

- Thế bây giờ sao? Bố cháu hắt hàm hỏi chị Bông.
- Bây giờ á?... Bòm, ra chị bảo!

Bông Bòm dất nhau ra góc nhà thì thâm to nhỏ. Bố cháu cố căng tai nghe mà không hiểu chúng nói gì, chỉ thấy chị Bông mồm mấp máy liên tục, tay vung lên hạ xuống theo nhịp nhấn nhá câu chữ. Bòm mặt đàn thối gật đầu tán đồng.

Mặc xác hai đứa chúng mày, bố cháu quay sang ôm Bách đang nhăn mặt phụng phịu.

- Bách muốn ăn gì hả con?
- Bánh cuốn phố á.

- Có nhân hay không nhân hử con?
- Không nhân pổ á.
- Có chả hay không chả hử con?
- Có chả pổ á. Giời ơi... Nhanh lên chị Bôngggg...

Đang dịu dàng ngọt ngào nói chuyện với bố, anh ý quay sang chị Bông anh Bờm gọi ầm lên.

Bông Bờm đã thậm thụt trao đổi xong. Hai đứa lại chỗ bố, mặt rất nghiêm túc, có phần hơi căng thẳng.

- Bố bố, em Bờm ở lại chăm sóc mẹ. Bố, con và em Bách đi thăm ông bà ạ.

- Hử? Bờm ở nhà á?

Bố cháu ngạc nhiên hỏi. Bờm môi trề ra, mắt nhìn vô định vẻ suy nghĩ mung lung lắm. Bố cháu sốt ruột hỏi lại:

- Con ở nhà á, Bờm?

- Vâng.

Nói xong anh ý cởi áo khoác, tụt giày rồi bon bon chạy vào với cô Thủy.

- Mẹ mẹ, con ở nhà với mẹ đấy. Mẹ có vui không?

Bố cháu định nói với Bờm đồng thời để cô Thủy nghe thấy rằng thì là mấy bố con đi ăn sáng rồi đến ông bà một lúc là về thôi nên không cần Bờm phải ở nhà đâu vân vân và vân vân thì Bông mở cửa, túm tay bố lôi ra ngoài. Thế là bố Bông Bách đi...

Đến nhà ông bà, mấy bố con tạt vào ăn sáng ở quán cà phê Avatar dưới nhà. Bông hơn hờ lắm, vèo một cái ăn hết đĩa bánh cuốn của mình xong lại còn cho Bách ăn. Nhìn thái độ ý bố cháu nghi nghi.

- Gì mà vui thế nàng?

- Thằng Bờm chút hí hí...

-...?

- Vừa nãy mẹ bảo con ở nhà dọn dẹp nhà cửa. Mà bố biết rồi đấy, phải quét nhà, lau nhà xong là á, đánh gió và đấm lưng cho mẹ. Đánh gió xong là á, đặt nồi cơm rồi xuống siêu thị dưới nhà mua đồ ăn hí hí công nhận con thông minh.

-...?

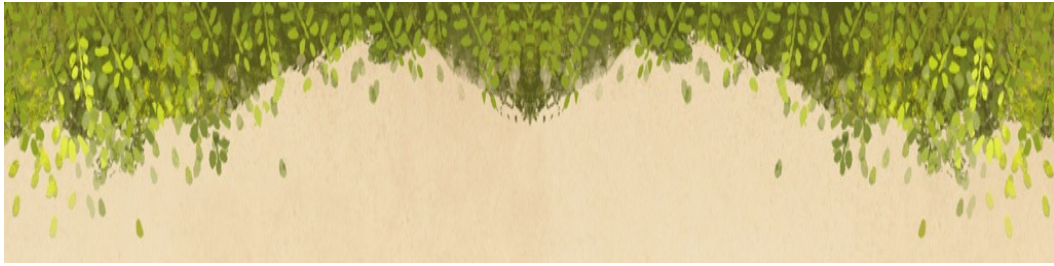
- Vừa nãy con dụ thằng Bờm, bảo mẹ rất yêu em, đây là cơ hội để em thể hiện là em cũng rất yêu mẹ nên chị khuyên em nên ở nhà giúp mẹ. Mới đầu nó từ chối, con lại bảo việc nhẹ nhàng ý mà chả ra một giọt mồ hôi luôn hí hí, thế là nó đồng ý. Bây giờ chắc đang còng lưng lau chùi quét dọn đây ý hí hí...

- Này. Vừa phải thôi cô nhá! Tại sao...

- Bố chả bảo là nam nữ phải bình đẳng là gì!? Con làm mãi rồi, bây giờ phải để em Bờm làm thì mới công bằng chứ!

Ồi giờ. Đấy. Nút mắt đã mưu mô, lí luận các kiểu. Khổ thân Bờm của bố híc híc. Bố cháu định cho chị Bông một bài học về trò vớ vẩn vừa rồi, nhưng nghĩ lại thấy, ừ nhỉ, như thế là chị Bông dạy em Bờm còn hơn bố cháu ý chứ. Phải biết thương bố mẹ, phải biết hy sinh bản thân để giúp

bố mẹ mới là con ngoan chứ lì, nhê! Và qua chuyện này bố cháu mới sáng mắt ra là á, Bông đã lớn thật rồi, có thể chia sẻ mọi chuyện với chị ý được rồi và đã đến lúc phải để ý đến chị ý một cách nghiêm túc thật rồi! Híc híc.

Kỹ thuật phỏng vấn

Bà trò là ông Bách ạ. Bố cháu đang cà phê cà pháo ngon lành tự nhiên ông ý cầm Lego xếp dài giống cái micro đến, dí vào mồm bố rồi nhăn nhó cười đòi phỏng vấn híc híc. Bực ghê cơ. Ừ, muốn gì thì hỏi đi. Rách việc!

- Pồ pồ, sao pồ lại rửa đít cho coon?
- Vì con ị thôi con giai á.
- Sao thúi hạ pồ?
- Vì không thơm con á?
- Sao không xom há pồ?
- Vì thôi con á.
- Giới ơi... sao lại thúi?
- Tất nhiên vì không thơm rồi con á.
- Áaaaaaaa... pồ không được trêu coon! Tại-sao-pồ-rửa đít-cho-coon!?

- Vì...
- Vì sao á?
- Vì... Vì con ị thôi con giai á.
- Pồ không được nói dối!
- Ô kê. Vì cứ con không thơm con á!
- Pồ không được nói xom?
- Ừ à...

Bố cháu đang tìm câu trả nhời thì Bòm Bông (nãy giờ theo dõi bố với

em Bách, hai đứa cười hí há có vẻ tâm đắc lắm) ào đến, tay mỗi đứa cũng lăm lăm cái gì đó giả làm micrô, gi vào mặt bố cũng đòi phỏng vấn. Híc híc. Điền thế chứ lì.

- Bố bố, có phải vì em Bách là con bố nên bố rửa dĩa cho em đúng không?

- Chính xác!

- Nếu em Bách không phải con bố thì bố có làm thế không?

- Thưa chị Bông rằng thì là tôi vẫn có ạ.

- Có phải vì bố yêu em ý đúng không ạ?

- Chính xác!

Bông Bòm vênh mặt vẻ rất tự đắc, nhìn Bách bằng nửa con mắt, nói với em giọng rất bề trên.

- Đây. Phỏng vấn phải thế chứ chị Bông nhé.

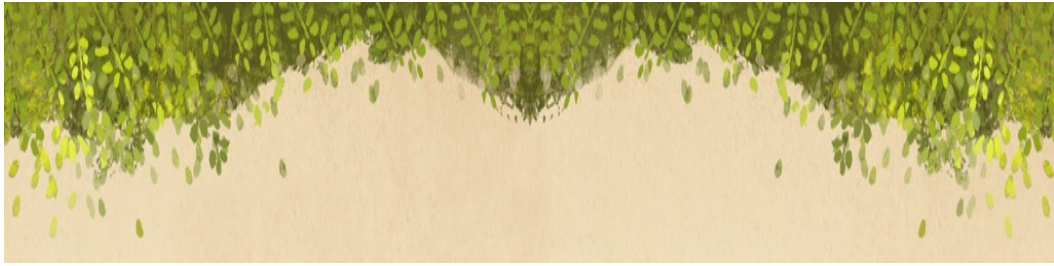
- Ủ, chứ lúc nào cũng hỏi tại sao như em á, thì bố cũng chỉ nói thom thối là hết thôi Bách á!

- Zưng zưng... zưng mờ pồ êu êu... êu coon pồ nờ.

- Ôi giờ anh đang bảo mày chả biết gì cũng bày trò phỏng vấn ý. Nói chung là là... Bách thúí á há há...

Bách ức lắm đuổi theo Bòm Bông. Hehe hai đứa dỏ hơi kia cuống cuống chạy, chậm chân mà để Bách túm được á, no đòn với ông ý.

Ngày nghỉ cuối tuần của nhà cháu đấy. Mệt ạ!

Nguyên bản em sư tử này có lỗ để nhét tiền tiết kiệm, nhiệm vụ của em rất cao cả nên cô Thủy không dẫn đo rút xiên khi anh Bách anh ý đòi mua để Tết con nhét xiên lì xì vào.

Nhớ khi Bách ôm em sư tử về nhà, chị Bông anh Bòm xoắn vào xuýt xoa rồi đòi bố mua cho mỗi đứa một con dư lài hehe tất nhiên là không được rồi vì anh chị đã có đứa thì con lợn, đứa thì con ếch rồi. Bông Bòm ức lắm, xúm lại chê bôi con sư tử của Bách.

- Nom như con sư tử điên ý Bòm nhờ!?
- Ủ, xấu đau xấu đốn. Nom kinh đi được ý chị Bông nhờ!?
- Vân vân và vân vân...

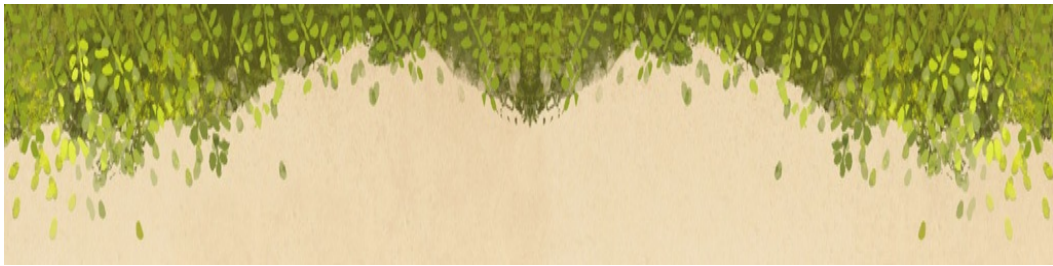
Ảnh hưởng của đám đông và truyền thông khủng khiếp thật. Anh Bách mới đầu rất kiên định với gu thẩm mỹ của mình, bỏ ngoài tai lời ong tiếng ve của lũ kia. Suốt một tuần, cứ thấy Bách ôm em sư tử là 2B lại dài mồm lái nhái miệt thị với cái giọng đầy khinh thường có chút tỏm lợm nó (sư tử).

Mới đầu thì Bách mặc kệ. Miết rồi anh Bách cảm thấy nghi ngờ bản thân, nghi ngờ gu thẩm mỹ của mình và mắc mưu lũ kia. Bách bắt đầu chán em sư tử. Mà đã chán thì biết rồi đấy, chả muốn nhìn nữa.

Sau khi rút hết tiền bên trong em sư tử đưa cho cô Thủy, anh Bách vứt nó chỏng chơ ở góc nhà. Chỉ chờ có thế Bông Bờm lao tới tranh giành, cãi nhau ỏm tỏi em cảm trước, chị nhìn thấy trước... bất phân thắng bại. Cuối cùng người hưởng là cô Thủy. Cô Thủy (sau khi nghiền răng lừ mắt quát tháo) trang trọng đặt em sư tử lên góc của cô ý cùng với lọ hoa yêu thích mà 3B đã được cảnh báo rằng thì là động vào chỉ có no đòn. Đúng là: cái gì của Xê za lại trở về với Xê za! Hehe.

3B thăm ông bà

Hôm ý là Chủ nhật, như đã lập trình, cả nhà cháu đến nhà ông bà nội, đúng lúc mỗi cụ một iPad lên phây thì hehe lũ 3B ào tới, mặc cho cô Thủy hò hét, chúng lao tới ôm ông, ôm bà, giành iPad của ông, của bà... nói chung là loạn cào cào ạ.

- Đợi ông tí...
- Chờ tí bà like cái ảnh của anh Hoàng đã...
- ...

Trước tình hình ý, bố cháu mở iPad của mình và mặc dù màn hình tối đen nhưng bố cháu hí há cười kiểu như đang xem phim hài ý. Thế là bè lũ ba đứa bỏ ông bà, lao đến bố. Bố cháu làm vẻ bí mật, giấu, chạy vào phòng trong. Ba đứa lao theo, đứa gào đứa hét đứa năn nỉ, bố ơi cho con xem với... bố cháu lại làm trò, giấu máy sau lưng, bảo, đây, ra mà lấy máy ông bà. Ba cái mồm chu lên “Không! Xem phim trong máy bố cơ.” Bố cháu chả nói chả rằng, ôm iPad lững thững ra sân, mặt tỉnh bơ chu miệng huýt sáo bài “*bà ơi bà, cháu yêu bà lắm*”. 3B tò mò lên đến cực điểm, lằng nhằng bám theo bố nài nỉ van lơn rằng thì là nếu không xem được phim trên iPad của bố thì con buồn lắm... rồi thì, chán bố muốn chết ra... cô chị thì phụng phịu mè nheo rằng bố ki bo ích ki há há. Bố càng chảnh lũ dờ người kia càng hóng. Trong thời gian ý ông bà mỗi người một máy vào Facebook like dạo choanh choách.

Sau khi hành lữ hóng hót tò mò 3B một chặp, bố cháu mới mang iPad vào nhà, vừa ngồi xuống ghế là ba đưa bâu lại hồi hộp chờ đợi. Bố cháu mở máy rồi giả vờ lau kính, cắn móng tay, buộc tóc... nói chung là câu giờ ạ. Không thể tả được nỗi sốt ruột của 3B vì sự tò mò đã vượt ngưỡng đỉnh. Cả lũ cau có khó chịu nhìn bố.

- Giờ xem gì nhi các con yêu của bố ơi?
- Xem cái lúc này bố xem ý!
- Xem, xem... xem phin khi này pố xem ý!
- Nhanh lên bố ơi. Sốt ruột muốn chết ra đây này!

Bố cháu từ tốn ngẩng lên, làm vẻ ngơ ngác nhìn ba đưa hỏi.

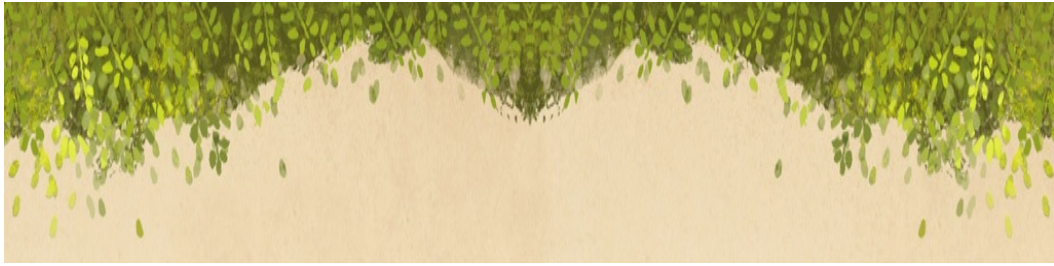
- Phim lúc này là phim gì?
- Thế lúc ý bố cười cái gì hả bố?
- Cái phim bố cười í!?
- Gìoi ơi... cái phim buồn cười lúc này ý đâu? Sốt ruột muốn chết ra rồi đây này bố ơi!

Bố cháu mở mạng, vô tình thấy và mở phim quảng cáo bán nhà bán đất với những hình ảnh nhà cửa, cây xanh, cậu bé, con chó... nói chung là bố cháu cũng chả hiểu cái phim ý nó hay chỗ nào nữa. Ba đưa im lặng theo dõi. Đúng lúc này bác Mây chộp được cái ảnh lịch sử và hết phim. Dù chả có tí gì là buồn cười nhưng bố cháu giả vờ ôm bụng cười hí há.

- Gìoi ơi... thế mà cũng cười...
 - Gìoi ơi... Chán quá ăng Bờm nhè!?
 - Ủ. Bố vô duyên thế không biết.
- 3B bỏ bố ào đến giành máy của ông bà.
- Bà ơi cháu cảm trước nhể bà nhể...
 - Cháu, cháu... cháu cảm trước ăng Bờm nhể bà nhể...
 - Cháu cảm ơn ông ạ.

Chị Bông yên vị một chỗ với iPad của ông. Bà khuyên giải mãi Bờm Bách mới cùng nhau xem phim *Orgy* nhưng với điều kiện người giữ máy iPad của bà là Bách.

Đây, cứ bảo sao một tuần chỉ cho 3B đến nhà ông bà một hoặc hai lần. Ngày nào cũng đến thì á, ông bà cứ gọi là ong thủ.

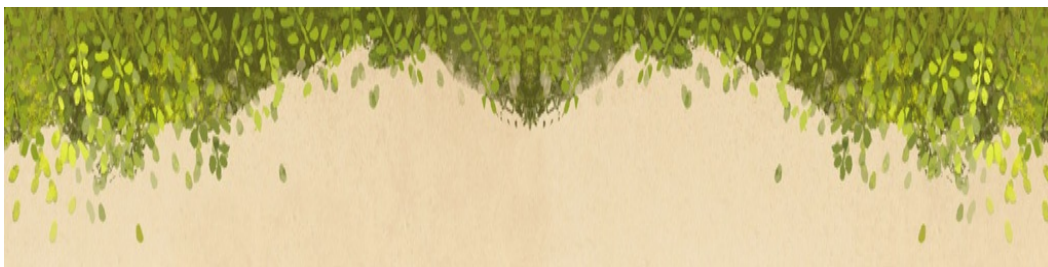
Thật là quá khó chịu á. Sáng ra đã bực mình vì cái tờ giấy dán ở cửa phòng hai đứa dở người Bông Bòm híc híc. Nội dung dư nài:

5 quy tắc phòng ngủ của Bông Bòm

- 1. Chỉ có trẻ em dưới 16 tuổi được vào.*
- 2. NL (người lớn) có thể vào chỉ để nhắc nhở.*
- 3. Phòng này chỉ chơi và chơi không được học (chỉ ở phòng ngủ).*
- 4. Ở phòng học chỉ được chơi, học.*
- 5. Chơi không đánh nhau.*

Á à... cái lũ ranh con nứt mắt ra đã đòi nhân quyền với quyền lợi. Nói cho chúng mày biết, kiểu gì thì chúng mày cũng là con của ông nhá, ông thích vào thì ông vào, thích ra thì ra nhá, năm cái nội quy vớ vẩn của lũ dở người chúng mày chả ngăn được ông nhá, điên lên là ông nọc ra oánh cho lẫn mông lên, nhá nhá nhá! Dân với chả chủ cái đầu chúng mày ý, lũ dở người! Hehe.

Củ tỏi của Bờm

Sáng nay đồng hồ chưa đổ chuông ông Bờm đã dậy, mà rất tỉnh táo (khác xa Bờm mọi hôm) nhá.

- Đâu rồi, đâu rồi! Ồi giời ơi...

- Cái gì con ơi?

- Bố có lấy của con không?

- Không!?

- Thế thì chị Bông rồi. Chị Bông. Trả em ngay!

- Em nói cái gì thế? Bố ơi nó mê ngủ đây ạ.

- Giời ơi... Tối qua còn ở đây mà, mà... bây giờ chả thấy đâu là sao. Là sao?!

Bố cháu đang cạo râu vội bỏ đẩy chạy sang. Ông Bờm bới tung chăn gối, mặt hốt hoảng lo lắng. Chị Bông nằm tầng dưới ngủ, mặt cau có khó chịu.

- Con tìm cái gì mới được chứ, Bờm?

- Giời ơi, mất rồi... Chết rồi.

- Giời ơi, mất cái gì thì con phải nói. Bố sẽ tìm cùng con!

- Củ tỏi.

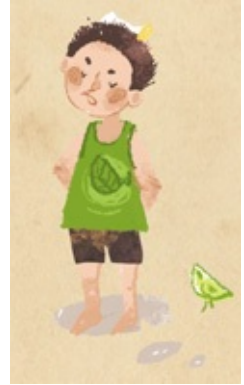
- Sao lại tỏi?

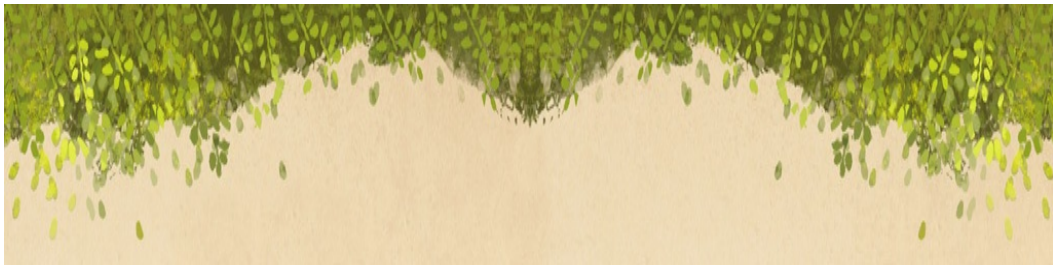
- Chả sao cả. Củ tỏi của con đâu?!

Loay hoay một lúc bố cháu tìm ra củ tỏi ý nằm ở cuối giường. Ông Bờm mừng hóm, nhét củ tỏi vào túi quần rồi đi đánh răng rửa mặt. Lúc chọn quần áo cho Bông, bà ý mới kể đại loại là ông Bờm sợ ma, chả biết nghe ai nói ma sợ tỏi thế là mấy tối nay ông ý thủ một củ tỏi của cô Thủy

để dưới gối mới dám nhắm mắt.

Bòm vẫn cứ là Bòm. Quần áo giày dép cặp kiềng chỉnh tề xong là chờ bà Bông thử váy thử quần hehe... Tay nắm chắc củ tỏi thần thánh, ông ý lại ngủ ngời ạ. Á há há.

Ông Bờm nhà cháu sợ ma thì cả nước biết rồi. Nhưng mà sợ và tin đến mức tuyệt đối thì chả phải ai cũng tuyệt đối như ông ý.

Nhân giờ lạnh mấy bố con ngồi ăn uống (ngô luộc và uống nước ngô ạ) để phá cái bầu không khí lạnh lẽo, đề tài ma mị lại được các ông các bà ý háo hức bàn tán.

- Bố ơi sao lại gọi là ma chơi hả bố?
- Vì loại ma này lang thang chơi bời nên người ta gọi là ma chơi!
- Thế... ma chơi có ác không hả bố?
- Ma cũng như người, có ma tốt, có ma thì á, xấu xa độc ác vô cùng các con á.
- Sao biết ma tốt ma xấu hả bố ơi. Giọng ông Bờm run rẩy.
- Ma xấu là hay nhập vào ai đó rồi thì dọa dẫm con á.
- Nhập dư lào? Sao biết nhập vào hả bố? Trong nhà mình có ma không hả bố?
- Có, quanh bố con mình á, đầy ma. Còn nhập dư lào á? Đang bình thường mà tự nhiên con thấy người ớn lạnh, đó là nó đã nhập vào rồi đấy con á.

Ông Bờm bà Bông ông Bách im lặng nhai ngô, mắt dớn dác nhìn quanh nhà. Cô giúp việc đi chợ về, mở cửa. Một luồng gió lạnh ủa vào. Ông Bờm run rẩy, lấm lét nhìn bố và Bông Bách.

- Con thấy ớn lạnh bố ơiiiiiiii...

Nghe Bờm nói thế bà Bông hét lên ôm chặt lấy bố, ông Bách vút vội bắp ngô xuống bàn nhảy tót vào lòng bố. Ông Bờm tự nhiên thành ngòi một mình, bị bà Bông và ông Bách nhìn chòng chọc nên hoảng hốt,

mếu máu.

- Bố ơi làm thế nào bị ghì hủ bố... Cứu con với bố ơiiii... Bố cháu quay sang bà Bông ông Bách, cũng giả vờ run rẩy hỏi.

- Các con có muốn cứu Bòm không?

Ông bà kia gật đầu lia lịa.

- Thế thì một trong hai người để Bòm cõng đi ba vòng quanh nhà cho người nóng lên là tự khắc ma sẽ bị bật khỏi Bòm, không ám nữa. Bông nhé?

- Không! Con sợ lắm!

- Đệ coon! Ắng Bòm cõng em đi. Ắng Bòm đuổi coon ma ra đi, ná!

Vòng 1 ông Bờm cố em chạy thực mạng.

Vòng 2 tốc độ chậm dần.

Vòng 3 ông ý ỉ ạch cố em đi chậm, hi hi mệt nhưng mặt thì tươi tỉnh hơn, hồng hên thở, hớn hở nói.

- Bố ơi con nóng người roài ạ. Ra chưa hả bố?

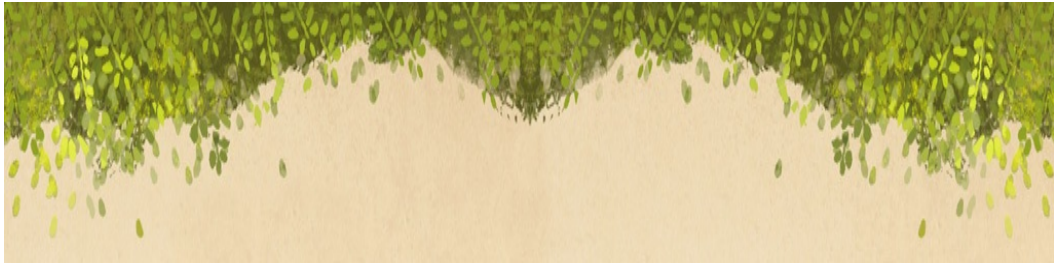
- Gì ra?

- Ma ý, ra chưa?

- Ra rồi!

Đúng là hehe nhân cơ hội bất tiện. Nói thật nhá, nếu không giờ trò đùa ma lũ này á thì bố cháu cũng nẫu ruột ra vì cái mùa đông lạnh giá này há há.

Vẫn chuyện sợ ma

Bờm sau khi được bố trấn an rằng thì là ma chỉ xuất hiện vào ban đêm, khi ánh nắng mặt trời đã tắt hẳn và ban ngày không thể có ma nào tồn tại thì hít một hơi dài, quyết định đứng trước văng cô để bố chụp một tấm ảnh. Sau đó thì...

- Ma có ám vào con không hả bố?
- Vớ vẩn!
- Nhỡ “Cô” theo con về Hà Nội thì sao hả bố?
- Thì mời “Cô” cốc bia hơi Hà Nội.
- “Cô” bao nhiêu tuổi hả bố?
- Bằng tuổi con hoặc ít hơn, hoặc nhiều hơn... nói chung là cô bé!
- Thế thì uống bia thế nào được hả bố? Ăn cơm có được không hả bố?

Im lặng.

- Hà bố?

Im lặng...

- Hà bố ơi?

Im lặng...

- Hà bố ơi? Bố ơi?

Im lặng. Mắt bố cháu nhắm nghiền.

- Bố ơi được không hả bố? Bố mở mắt ra đi bố!

Im lặng. Mắt nhắm. Ngồi xuống vệ cỏ...

- Hà bố? Con xin bố đấy... mở mắt ra đi!? Bố...

Mở mắt. Lặng im.

- Bố nói gì đi!?

Bố mở mắt to hơn, im lặng và từ từ quay lại nhìn thẳng vào mắt Bòm.

- Bố ơi... bố ơi...

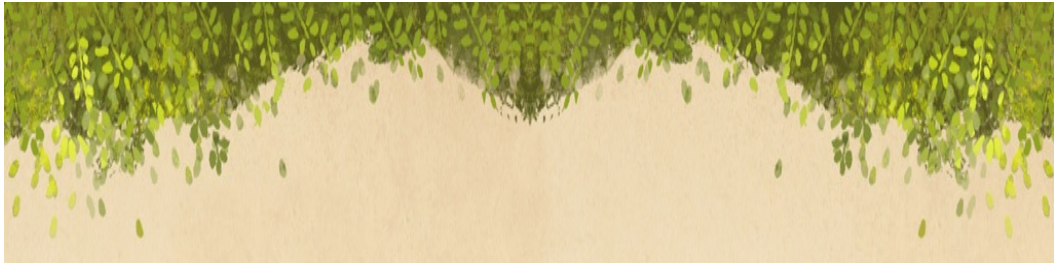
Bố vẫn nhìn thẳng vào mắt Bòm. Im lặng. Mặt Bòm biến sắc, anh ý rón rén lùi dần xa khỏi bố. Bố cháu bất chợt đứng dậy cười “hù hu hu hù hù...”...

- Mẹ oiiiiiii... Cứu connn...

Thế là bố cháu cắt được cái đuôi bám theo không rời nửa bước, thoải mái chụp đèn Cây Sanh, nơi thờ Bà chúa thượng ngàn.

Ai lên thành phố Tuyên Quang nhớ ghé thăm nhé, nằm ngay trung tâm thành phố, rất đẹp và rất linh thiêng.

Số bố cháu khổ lắm ý. Nhà có bốn Trần con, thì cả bốn cứ hằm hè ám ức khi thấy bố ngồi cạnh hoặc đứng cạnh, kinh khủng hơn nữa là nằm cạnh (trong phim bố cháu đóng) cô nào xinh xinh đêm đẹp. Mà cái bọn này ghê lắm nhá, nứt mắt ra đã phân biệt xinh xấu, chính xác cực, đúng là con bố Lực. He He! Bách còn bé không nói chứ cả anh Hoàng, chị Bông và anh Bờm đều có những cách phản ứng không giống một ai ạ.

Hoàng

Ngày Hoàng 3 hay 4 tuổi, anh ý ở nhà với ông bà nội để bố đi làm phim. Mỗi lần bố đi hai tháng có lần ba tháng không về nhà nên mỗi khi hai bố con ở bên nhau là cả hai băng dính từ sáng đến lúc ngủ. Bé tí như thế mà Hoàng lang thang theo bố sáng thì cà phê trưa ăn cơm với ông bà, ngủ dậy là lại bám theo bố hôm thì xem phim xem kịch, hôm thì theo bố đi nhậu bia hơi, ăn tối ở nhà hàng... Quan trọng là chỉ có hai bố con, thế mới hay chứ.

Dân gian có câu “mỗi nhà mỗi cảnh”, nhà cháu thì bởi bố mẹ chia tay nhau nên Hoàng dồn hết tình cảm vào bố, gà trống nuôi con mà (mặc dù Hoàng ở với ông bà nội là nhiều, bố đi làm phim triền miên). Tâm lý anh ý thay đổi liên tục. Bé tí đã biết bố mẹ không thể ở với nhau nên Hoàng rất ít (rất thi thoảng) hỏi bố về mẹ (anh ý hỏi bà về mẹ là nhiều), thấy bố cứ thui thui một mình Hoàng thương bố lắm và rắp tâm tìm bạn gái cho bố. Chết cười đi được ý, sáng nào ở quán cà phê “Thùy Trang” hai bố con cũng dở bài quen thuộc.

- Hoàng Hoàng, cô kia xinh nhờ.
- Đâu đâu?
- Đây!

Bố chỉ cho Hoàng một cô đang nhâm nhi cà phê một mình. Hoàng nhà ta lượn ngay tới, đứng trước mặt cô ý xong là nhìn soi mói người ta. Các cô thấy một thằng bé dễ thương tự nhiên xuất hiện rồi ngấm mình đấm đuối nên rất hay xúc động hehe. Cô thì xoa đầu, cô thì kéo vào lòng trò chuyện vân vân và vân vân. Quan trọng là sau đó Hoàng quay lại với bố, mặt rất trang nghiêm.

- Xấu bố ạ!
- Bố thấy cũng được mà?
- Con đã bảo xấu mà lị!
- Nhưng mà...
- Về đi bố. Con đói!

Và anh ý kéo bố đứng dậy bằng được. Trả tiền cà phê của bố và nước cam của Hoàng xong, trước khi về bao giờ bố cháu cũng tạt qua bàn cô xinh kia chân thành xin lỗi.

- Xin lỗi em nhé. Cháu nhà anh nó bé, thấy em xinh đẹp quá nó thích, nó ngấm cô thôi. Đừng giận nhé.

- Ôi (hoặc ôi, hoặc trời ơi. Toàn câu cảm thán ạ), cháu đáng yêu quá (hoặc cháu dễ thương, cháu tình cảm quá...). Không sao đâu anh ơi!

- Anh tên là Lực.

- Em biết rồi, diễn viên Trần Lực. Còn em là Lan (Hương, Vân Anh, Hoài, Hạnh...)

Sáng hôm sau ra cà phê bố cháu với (các) cô ý thành bạn, hehe, cà phê cà pháo mỗi khi đi một mình là tự nhiên ngồi cùng nhau. Đời là mấy tí, càng đông bạn càng vui các cụ nhỉ. Nói chung là lúc nào Hoàng cũng ở cạnh bố nên là á, tình bạn của bố con cháu với các cô luôn sáng rực chân trời. Hehe.

Có một lần để rồi chả bao giờ bố dám tiếp các cô xinh đẹp ở nhà. Hồi ý bố cháu đang là “ngôi sao màn ảnh”, nói về độ đẹp giai thì bình thường nhưng được cái duyên dáng và có lẽ đóng phim cũng ok nên báo chí viết nhiều. Lạ nổi, phóng viên văn hóa toàn là con gái, mà lại trẻ đẹp nữa chứ. Một lần cô phóng viên đến nhà phỏng vấn. Vôn là tuýp đàn ông ga lăng (tự nhận ạ hehe), sau khi chào hỏi dăm ba câu xã giao bố cháu mang đĩa nho ra bàn nước, hai bên vừa ăn nho uống trà, vừa kẻ hỏi người đáp thì... Thì, thì anh Hoàng anh ý thập thò ở cửa sổ. Anh ý cứ lượn đi lượn lại, mắt guờm guờm mặt phụng phịu. Lúc sau, bố với cô nhà báo xinh đẹp đang bon chuyện thì anh ý lừ lừ đi vào.

- Con giai anh đây. Hoàng chào cô đi!
- Cô chào cháu. Ôi Hoàng xinh thế!

Hoàng chẳng nói chẳng rằng, mặt hầm hầm tiến tới bàn nước. Cũng chẳng nói chẳng rằng, anh ý bê luôn đĩa nho rồi với về mặt phụng phịu anh ý bê vào phòng trong, vừa đi vừa lườm cô nhà báo. Thật, lúc ý bố cháu xấu hổ kinh lên được. Định quay sang trình bày hoàn cảnh với cô nhà báo thì thấy cô ý mặt đỏ dừ vì ngượng nên đành giả vờ cười bả lả rằng thì là vì cô xinh quá nên cháu nó sợ mất bố ý mà. Cả 2 - bố cháu và cô nhà báo cố rặn ra cười híc híc vô duyên nhạt nhẽo cực luôn ý.

Cuộc phỏng vấn vẫn tiếp diễn.

Đĩa nho đã biến mất.

Khuôn mặt phụng phịu với ánh mắt dò xét của Hoàng “chốt” cứng ở cửa sổ nhòm vào.

Cuộc phỏng vấn kết thúc một cách gượng gạo. Hehe.

Bông

Hè, 3B vào miền Nam với ông bà ngoại và các cậu, các dì. Mình bố cháu ở Hà Nội giải quyết một số việc. Không có 3B ở nhà nên cuối giờ chiều bố cháu hay ra quán bia với chúng bạn, làm vài cốc rồi ăn mì xào hay cơm canh cho xong bữa tối rồi về nhà nằm khểnh xem ti vi đến khi mắt díp là thẳng luôn đến sáng hôm sau. Hôm nay bố cháu uống quá đà mấy cốc nên về nhà ngủ sớm. Điện thoại đổ chuông...

Bố cháu ngó đồng hồ đã hơn 9 giờ tối. Quờ tay lấy điện thoại, trên màn hình hiện chữ “cô Thủy”.

- Alo...
- Bố ạ, con đây.
- Bông hả, chưa ngủ hả con?
- Bố đang ở đâu?
- Ở nhà.
- Sao bố lại ôm hôn cô xinh?
- Cô xinh nào? Vớ vẩn...
- Đây này. Cả con và em Bòm nhìn thấy đây này.
- Lại cô Thủy nói cái gì hả?
- Không, cô Thủy chẳng nói gì cả. Bố với cô ý lại rủ nhau ra thuyền

này... Đẩy lại ôm này...

- Giời ơi... Khô quá...

- Alo, bố á, con Bòm đây. Tại sao bố khoác vai mí lại ôm hôn cô Loan.

- Loan nào?

- Trên ti vi đây này. Bố mở ra mà xem. Con ghét bố.

Bố cháu cuồng cuồng mở VTV và VTV1 đang phát lại phim *Trở về*, trong phim này bố cháu đóng vai Tuấn, có người yêu sau này là vợ tên Loan.

- Ôi giời. Phim ảnh ý mà Bòm ơi.

- Thằng Bòm nó giận bố nó bỏ đi rồi, con Bông đây.

- Bông à. Phim ảnh ý mà không phải thật đâu con nhá.

- Con ghét bố...

- Alo... Alo...

Không thấy tiếng trả lời. Híc híc.

Con với cái, phim ảnh thôi mà cũng... Bố cháu gào lên alo alo trong tuyệt vọng.

- Ủ, em đây. Cô Thủy lên tiếng.

- Giời ơi, sao lại cho chúng nó xem phim bố đóng cảnh nhạy cảm hả. Vừa phải thôi chứ, em thật là chả ra làm sao.

- Em có cho xem đâu, đang ngủ thì chúng nó đánh thức dậy đòi điện thoại gọi điện cho bố. Mà đóng phim thì cũng phải chọn phim mà đóng chứ, ôm hôn nhau như thế thì đứa nào nó chịu nổi. Xấu hổ.

Dứt lời cô ý dập máy cái bụp.

Giời ơi, đến cô Thủy còn không phân biệt được phim ảnh với đời thực thì bảo sao lũ kia không nổi đóa lên với bố. Híc híc...

Chán chả buồn nói với mẹ con nhà này nữa. Ngủ.

Bòm

Hồi ý vẫn chưa có em Bách. Buổi sáng hôm ý, bố đang ngồi sửa kịch bản phim sắp bấm máy. Cô Thủy dẫn Bông Bòm đi từ sớm, ăn sáng mới lại cà phê cà pháo với nhau mà, sang chảnh lắm cơ. Mọi hôm thì tầm gần trưa cả lũ mới vác xác về, thế mà hôm ý đi được khoảng một tí là rầm rầm kéo nhau về làm cho bố cháu đứt mạch cảm hứng sáng tác, đang

viết dở chuyện tình anh chị B đang hồi cao trào kịch tính thì phải dừng lại. Tụt hết cả hứng sáng tác. Không dừng sao được khi mà á, chị Bông ào đến, nhíu mày nhăn trán dòm bố. Bố cháu hát hàm, ý hỏi gì đấy. Bông tặc tặc lưỡi chỉ ngón trỏ bé xiu vào bố, lắc đầu vờ thất vọng bố lắm.

Hâm thế chứ.

Bố cháu kệ. Tiếp tục gõ bàn phím, đoạn dứt cao trào nhá, nhân vật chàng anh ôm chân nàng B méo máo, anh yêu em, anh yêu em nhất trên đời B ơi... Bố cháu định biên lời thoại cứng rắn nhưng tràn đầy tính nhân văn của nàng B rằng thì là em cũng rất yêu anh nhưng mà... Vâng, nhưng mà đến đây thì anh Bờm xuất hiện. Có lẽ anh ý phải chạy học tốc nóc gan lên tầng 3 gặp bố nên á, anh ý dơ tay chỉ vào bố, định nói gì đó, há mồm ra rồi nhưng toàn thở hỗn hển chả nói được gì hihi. Chị Bông làm mặt nghiêm bảo, bố đừng tay lại con hỏi chuyện.

Hâm thặc chứ chả đùa.

Bố cháu cụt cả hứng sáng tác, rời tay khỏi bàn phím ngẩng lên hát hàm hỏi hai đứa dở người BB kia.

- Gì?

- Con hỏi bố một việc. Bố phải nói thật, tại sao... Chị Bông tiến lại gần bố hơn, trang nghiêm nói.

Bố cháu đang đóng tai nghe chị ý thì anh Bờm tiến sát bố hơn nữa, mặt cách mặt chưa đầy một gang tay. Anh ý nói như gào vào mặt bố.

- Bố bố, tại sao bố nhiều vợ thế? Hả?

- Ừ đúng rồi, tại sao? Chị Bông bồi thêm.

- Hả? Chúng mày nói linh tinh cái gì thế hả?

Bờm vẫn thở hỗn hển, mở mồm định nói nhưng mà vì phổi thiếu ôxy nên anh ý lại hít ra thở vào gấp gấp liên tục, vì không nói được nên anh ý nghiến chặt hai hàm răng rồi rít lên “gừ gừ...”. Chị Bông đến bên cạnh bố, đặt bàn tay bé xiu lên vai bố rồi ngó đăm đăm vào bố nói rành rọt từng chữ kèm theo cái nhíu mày đầy hăm dọa.

- Bố nói thật đi. Tại sao?

- Sao mí giăng cái đầu mày ý. Vợ vẫn...

- Bố chối này Bờm ơi.

- Bố... Bố... Thế mẹ... Mẹ anh... Mẹ anh Hoàng là ai? Có phải... Có phải vợ... Vợ bố không? Bờm hỗn hển hỏi.

- Ôi giời. Chuyện từ xưa xưa rồi. Ừ, thì là vợ bố đấy. Nhưng mờ cũ

rồi, bi giờ không phải là vợ nữa. Hiểu chưa. Mệt quá đi mất thôi.

- Thế mẹ anh Hoàng đâu?

- Ủ... Thế... Thế mẹ... Mẹ anh Hoàng đâu?

- Chúng mày hôm qua rồi đấy. Đi mà hỏi anh Hoàng ý.

Cuộc tranh cãi còn tiếp diễn nếu như bố cháu không bắt chợt ngoảnh ra cửa. Ở đó, cô Thủy đang đứng nhòm vào. Thấy bố cháu nhìn ra, cô ý đang từ thái độ chăm chú theo dõi, thoát một cái chuyển sang vẻ mặt tỉnh bơ kiểu như chả biết gì híc híc giờ ạ, bố cháu tức điên, cau mày vặc cô ý ngay.

- Em hôm á mà đi nói với chúng nó chuyện người lớn.

- Ôi giờ, điều chưa kìa. Em nói gì? Hôm à mà nói? Không tin hỏi chúng nó xem. Cô Thủy nhăn nhó nhon mỗ cái bố cháu. Ức quá là ức ý.

- Ai nói với các con những chuyện vợ vắn này? Mẹ hả?

- Cô X sáng nay hỏi con đã gặp mẹ anh Hoàng chưa, con hỏi đấy là ai. Cô ý bảo là vợ bố. Nhề Bờm nhề.

- Ủ... Bố xấu xa lắm...

- Tôi lạy ông bà đấy. Chuyện xưa lâu lắm rồi. Quan trọng là giờ tôi chỉ có mỗi cô Thủy là vợ thôi. Cô ý kia kìa.

- Bố nói thật chứ?

- Thật.

- Bố... Bố thề... Thề đi.

- Thề.

Cũng tốc độ như lúc ào về, hai chị em Bông Bờm nghe bố thề thốt có vẻ như đã yên tâm, chúng hùng hổ kéo tay, lôi cô Thủy đi. Bố cháu ngo ngác gọi với theo.

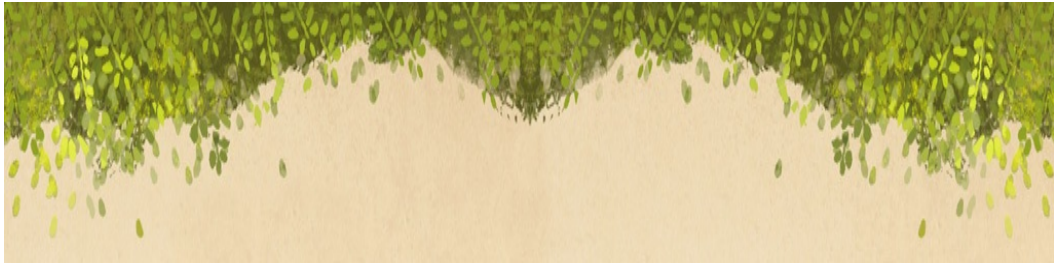
- Ố... Thế lại kéo nhau đi đâu đấy?

- Cà phê tiếp bố ạ. Bố ơi có đi uống với mẹ mí con không?

Hôm. Đúng là hôm nặng rồi.

Tối. Sau khi hai đứa kia ngủ, cô Thủy mới rủ rì rằng thì là sáng nay ở quán cà phê, cô bạn X vô duyên thế cơ chứ, tự nhiên lại trêu bọn nhóc là bố nhiều vợ, em mấy lần khêu chân nhắc khéo mà cô ý chả để ý, cứ vô tư trêu chọc bọn nhỏ đến nỗi hai đứa dùng dùng bắt mẹ đứng lên đưa về nhà để hỏi bố cho ra nhẽ. Bố cháu hỏi cô Thủy, thế có khêu đúng chân

cô ý không? Cô Thủy thở dài mà rằng, toàn trúng chân bàn thôi vì cô X kia ngồi ở đầu bàn, xa quá... Các cụ nhớ cho nhá híc híc toàn đá vào chân bàn nhá híc híc cô Thủy đúng là người đời. Cả mẹ lẫn con hậm đến thế chứ lị.

Sau này con lớn...

Hôm rồi sinh nhật Bờm, em vui lắm. Suốt từ ngày 7 đến hết ngày 10 (Chủ nhật) Bờm cứ lâng lâng, em ước ao mấy ngày này kéo dài để được gần bố mẹ và mọi người trong nhà.

Cô Thủy có việc sáng Chủ nhật vọt vào Vũng Tàu, thế là tối qua Bờm được bố cho phép ngủ cùng bố và em Bách. Bờm thích lắm, mãi chẳng ngủ được. 12 giờ đêm bố con cháu vẫn rì rầm tâm sự hết chuyện các vị thần (trong thần thoại Hy Lạp) lại đến nhà ma ở phố Vạn Bảo (nằm trên đường đến nhà ông bà) xong háo hức hỏi bố về Đôn Kihôtê và cối xay gió, cuốn sách mà anh Hoàng chị Vân hứa tặng em...

Bách nằm giữa ngo ngoáy, ọ ẹ. Bố đưa tay ra, Bách ôm ghì, ngủ tiếp.

Im lặng một lát, bố với Bờm lại thì thầm to nhỏ.

- Bố bố?

- Bố nghe đây.

- Sau này con lớn thì bố có già đi nhiều không?

- Tất nhiên rồi con.

Bờm im lặng.

Bố cháu thiu thiu, díp mắt.

- Bố bố!

- Ủ, đây.

- Khi con bằng tuổi bố thì bố già bằng ông nội đúng không?

- Đúng rồi con.

- Thế có cách nào để con và bố không già đi không hả bố?

- Không con ạ. Với lại quy luật cuộc sống là thế rồi, thời gian cứ trôi, con lớn lên còn bố thì già đi. Bình thường mà con.

- ...

- ...

- Con ước gì thời gian dừng lại để nhà mình cứ mãi thế này.

- ...

Không gian im ắng, tĩnh lặng.

Tưởng em đã ngủ, bố cháu nhòm người ngó sang Bờm, hai mắt Bờm vẫn mở to nhìn lên trần nhà.

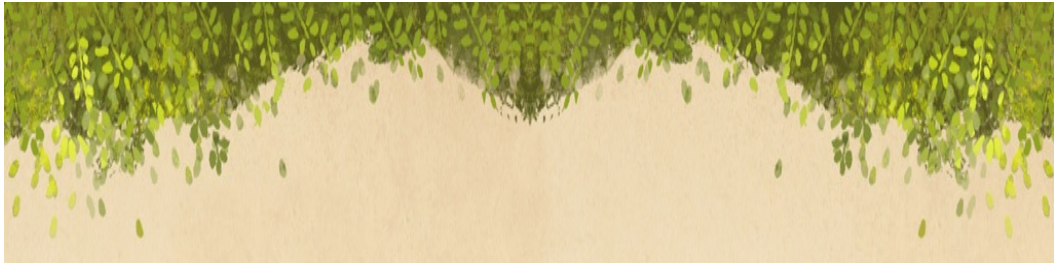
- Ngủ đi con trai yêu!

- ...

Bố cháu cũng không ngủ được.

Một nỗi buồn dâng trào...

Yêu lắm, các con của bố ạ.

Lời này là của bố em đây hụ hụ. Tối hôm trước em đã cùng bố chuẩn bị rất kỹ bài giới thiệu địa danh mà em biết, bố hỏi thế trong chương trình *Bố ơi, mình đi đâu thế?* con thích nơi nào nhất? Bờm nói ngay là thích Đảo Giũa. Hai bố con ôn lại 1 ngày 1 đêm trải nghiệm ở đó để thấy sự thú vị của đảo hoang, thấy vẻ đẹp hoang sơ và có phần hơi sò sọ... Mẹ bảo viết ra giấy để học thuộc lòng, bố em gạt phất đi mà rằng con nhớ đến đâu nói đến đó, có vậy mới cuốn hút người nghe chứ mà học thuộc lòng thì quá là đọc bài á?! Bờm nghe bố không viết ra giấy, không học thuộc lòng, lên giường ngủ sớm để sáng mai tỉnh táo vào thi.

Chiều hôm sau Bông Bờm đi học về. Bông không giấu được sự sung sướng mách ngay:

- Em Bờm bị loại rồi bố ạ hí hí...
- Sao con biết?
- Con cũng vào thi cùng phòng với em ý mà. Bờm lên run bắn, lắp bắp nói được 2 câu: Kính thưa các thầy cô. Con tên là Trần Tú... xong gãi đầu, mặt đỏ ửng ra hí hí...

- Thế còn con, con có nói được không, Bông?

- Con á? Con vào vòng trong rồi ạ hí hí hí hí...

Bòm lẳng lẳng nghe chị nói không phản ứng gì, mặt buồn.

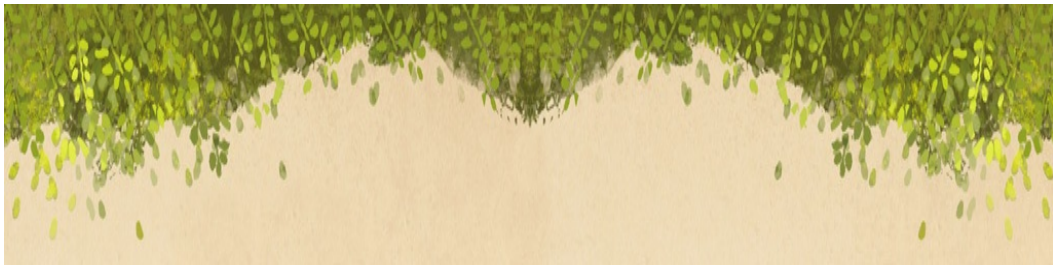
- Bố xin lỗi con...

- ...

- Lẽ ra nên học thuộc lòng như chị Bông thật con nhỉ?

- Giời ơi... học thuộc lòng xong nói như đọc bài á? Con chả thích!

Em bỏ đi. Bố lẳng lẳng bám theo em sau khi dặn chị Bông đừng kể chuyện thi cử MC trước mặt em, đừng vui vẻ quá về vụ MC nhí trước mặt em nhá nhá nhá! Em dắt xe đạp ra đường. Em không lên xe mà dắt tới ghé đá ven hồ ngồi và đọc truyện. Haiza, thương em quá!

Dũng sĩ của bố

Một câu chuyện buồn mà thực lòng bố không muốn nhắc tới, một sự kiện làm gia đình ta lo âu, sợ hãi và tan tác. Bông Bờm phải xa bố mẹ vào ở với ông bà ngoại để bố mẹ chăm Bách.

Năm ý bố cháu 49 tuổi ta, ông nội vào bệnh viện Hữu Nghị mổ cắt mật, cả nhà vào viện lo cho ông. Một ngày này em Bách bị sốt (Bách mới 16 tháng tuổi), đi khám thì mọi người nói là viêm họng. Cả nhà chủ quan. Buổi sáng hôm ý, ông nội vào phòng mổ thì mẹ gọi điện cho bố báo Bách vào viện, cấp cứu. Đợi ông mổ xong, bố cháu vào thăm ông, thấy ông đã tỉnh, bác sĩ nói ca mổ thành công, ông sẽ khỏe sau mấy ngày.

Yên tâm về ông nội, bố chạy sang viện Nhi Trung ương, vào phòng cấp cứu và... ôi trời, Bách của bố nằm bất tỉnh... Bố cháu ngã ngồi xuống ghế sau khi nghe bác sĩ nói bệnh tình của con... viêm màng não. Và buổi tối định mệnh bên giường con, bố không thể nào quên. Bác sĩ An (phó giám đốc bệnh viện, trưởng khoa nhiễm trùng) bạn bố, sau khi khám và lên phác đồ điều trị đã gọi bố ra một góc nói riêng rằng, đêm nay nếu Bách không hạ sốt thì sẽ rất xấu đấy, bố Lực chuẩn bị tinh thần nhé. Đừng nói với mẹ cháu! Bố lặng người. Và tối đó bố ở bên Bách một mình vì không muốn mẹ chứng kiến tình huống xấu xảy ra.

Con nằm sốt li bì. Không có dấu hiệu thuyên giảm mặc dù được truyền thuốc hạ sốt liên tục.

Bố dùng khăn thấm nước ấm chườm khắp người con, lòng cầu trời khăn phật cho con hạ sốt. Tim bố thất lại mỗi khi bố lật chân tay, người để chườm mà con không phản ứng gì. Bác Mây trông ông nội bên bệnh viện Hữu Nghị gọi điện hỏi tình hình, bố báo, vẫn chưa đỡ, bác thở dài mà rằng, ôi sao con còn bé xiu mà đã khổ thế... bố nhắn qua Facebook cho anh Hoàng (đang học ở Italia), nói thật lúc đó bố hoang mang và

sợ. Anh Hoàng cũng hét hoảng hét ầm lên khi bố nói bệnh của con. Lúc sau anh Hoàng viết và gửi một bài thơ nhờ bố đọc khẽ vào tai con, anh Hoàng nói, con tin là em con sẽ tỉnh, sẽ hết sốt, sẽ khỏi bố ạ. Bố thì thào vào tai con những vần thơ đó của anh Hoàng, nước mắt bố ứa ra... Bố khóc bởi lời nhắn của anh Hoàng làm trái tim đang đóng băng của bố nóng lên. Đúng rồi, con sẽ tỉnh. Con phải sống!

Và điều kỳ diệu xảy ra. Đúng 12 giờ đêm, Bách bỗng vã mồ hôi, rất nhiều mồ hôi, áo quần ướt sũng, rồi con khóc. Bố chạy ra gọi bác sĩ trực đêm, bác sĩ chạy vào và nói ok rồi, thoát rồi. Bố ôm chầm lấy chú bác sĩ rồi cuống quýt chạy sang phòng bên gọi mẹ con chuẩn bị sữa vì cả ngày con sốt li bì, toàn phải truyền kháng sinh nên sẽ rất đói.

Sau đó là gần ba tháng Bách nằm viện điều trị. Được sự giúp đỡ tận tình của các bác sĩ, sự hỗ trợ không mệt mỏi của mẹ, của bố, của dì Hai, và dì út Ngọc... Bách dũng cảm vượt qua sự đau đớn, quyết liệt chiến đấu như một dũng sĩ thực sự. Và chàng dũng sĩ tí hon của bố đã chiến thắng căn bệnh quái ác để vững bước vào đời.

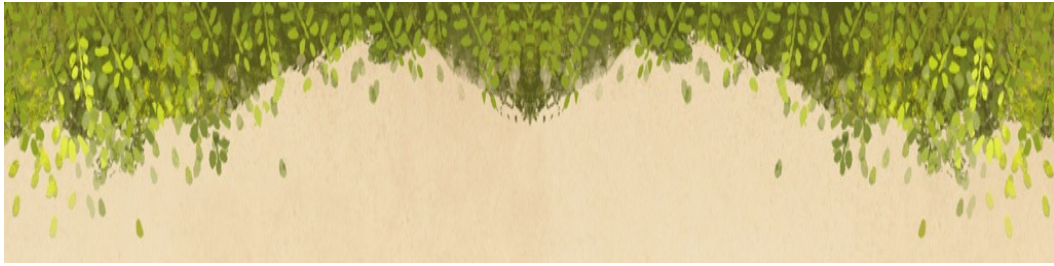
Còn đây là bài thơ anh Hoàng viết tặng Bách khi em đang chiến đấu trong phòng cấp cứu:

*Giấy trắng không vết mực
Đôi mắt sáng tựa hồ
Tiếng cười như sơn ca
Trán em, trán lãnh tụ.*

*Em à,
Em ơi,
Ru em à ơi
Nghỉ chút thôi em nhé
Anh biết em thấm mệt
Nhưng cuộc đời là thế
Phải dậy đón nắng mai
Ngày mai em gọi ba
Ngày mai em gọi bà
Ngày mai em gọi ông
Ngày mai đã đến rồi!*

*Em à,
Em ơi.
Dậy nào em ơi
Ngày mai đã đến rồi
Tiếng chim hót trên cao*

Mặt hồ đang lấp lánh
Đón chờ em thức giấc.
Tỉnh dậy nào em thôi
Để mai này em lớn
Anh được kể em nghe
Những chuyện tình quá khứ
Tỉnh dậy nào em ơi
Để mai này anh già
Thân em giờ cứng cáp
Thân anh còn người chống
Mạnh mẽ lên em nhé
Người em tôi quên tuổi.

Nhục lắm cơ các cụ ạ. Cái lũ Bờm Bách nhà cháu á, dờ hơi cảm hấp cứ gọi là, là tốt đỉnh ý. Ở nhà hay nơi đông người hai ông này cứ chỉ chóc tranh giành nhau rằng thì bố là của em, bố là của anh. Người ngoài không biết chắc sẽ nghĩ ba bố con nhà này dờ người là cái chắc. Xấu hổ không chịu được ý. Vì thế bố cháu có một cuộc nói chuyện cực nghiêm túc với hai ông này.

- Các con có yêu bố không?
- Có ạ... Hai ông nhếch mồm đồng thanh.
- Bố đẹp như bông hoa đúng không?
- Còn lâu ý. Bố đẹp hơn hoa ý.
- Túng zoài. Pố dzep, dzep... pố dzep dzai như hoa ý.
- Hoa là biểu tượng của cái đẹp roài các ông ạ. Mà á, phàm cái gì đẹp đều là của chung hết, nghe chưa?
- Dạ... Lại ngoạc mồm đồng thanh vâng dạ.
- Thế nên bố dạy một câu trong bài hát gì đấy mà bố đã quên tên, và hai ông phải nhớ để khi có ý định tranh giành bố của riêng mình là tức khắc nhớ: bố là của chung nhá!
- Vâng ạ... Hai cái mồm lại cùng lúc nhon ra.
- Bông hoa này là của chung... Nào ông Bờm hát lại trước xem nào!
- Bông hoa này là của chung...
- Đúng rồi. Phải nhấn vào chữ “của” thành “cúa” cho nó da diết hơn nữa nhá. Ok roài đấy. Ông Bách? Nào!
- Pông khoa nà lá khũa tung...

- Phải nhấn chữ “của” thành “cúa” như bố với anh Bòm ý. Mí lại, “của” chứ không phải là “khúa” ông nhá. Lại đi. Cúa!

- Khúa!

- Lại nhá: Cờ... Cúa!

- Khờ... Khúa!

- Con bỏ chữ H ở đầu đi thì thành “của” ngay thôi. Nào. Cúa!

- Ủa!

- Ôi zời... thôi thì “khúa” cũng được, nhưng phải nhấn vào đấy thành “khúa” cho nó da diết nghe chưa!

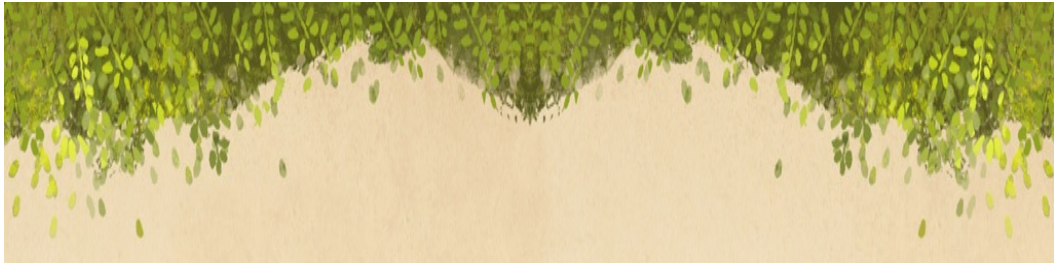

- Vung ạ...

Từ đó trở đi, mỗi khi bố cháu đi đâu về nhà, việc đầu tiên sau khi mở cửa là gào lên “Bông hoa này là của chung...” thế là 3B chạy ra ôm tay ôm chân ôm bụng bố rất hòa thuận, không còn tranh giành nhau như trước nữa.

Vậy mà hôm rồi, đưa hai ông đi dự trao giải “cà phê ảnh”, giữa chôn đông người hai ông ý lại chứng nào tật ấy, lao vào tranh giành bố. Xấu hổ cực luôn. Hehe...

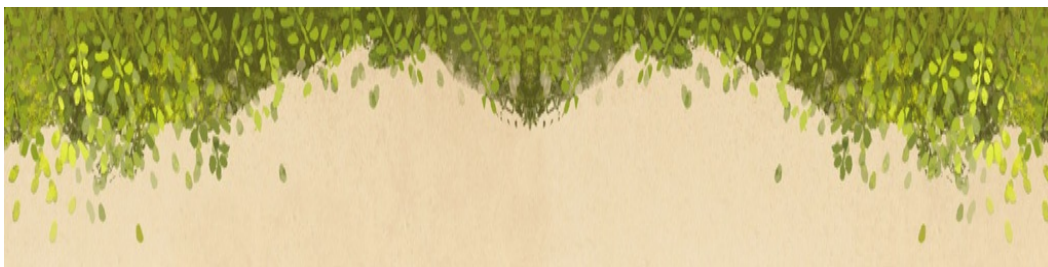

Nghỉ học tránh rét

Tổng kết bốn ngày nghỉ tránh rét:

- Vỡ hai cốc uống bia, một cốc uống rượu vang.
- Bút chì các loại bị bể làm hai (cái này chỉ ông Bách làm).
- Khăn quàng cổ của bố mẹ các loại bị buộc, nối vào với nhau, biến thành dây để 3B nhảy (kiểu 2 đưa 2 đầu quăng dây, đưa còn lại nhảy).
- Sữa tươi chưa uống hết đầy sọt rác (cô giúp việc mách, Bông đầu trò dụ các em giả vờ uống híc híc).
- Mặt và cổ ông Bòm xước tứ tung (chắc là ông Bách cào cầu rồi).
- ...

Nói chung là lần sau có lạnh -10 độ xê cũng vẫn phải cho các ông các bà ý đi học, ở nhà với cô giúp việc chỉ có loạn và thiệt hại híc híc...

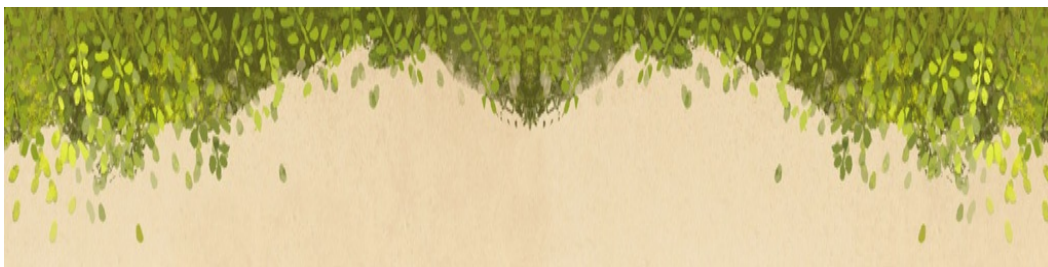
Một trong những thảm cảnh chung của các ông bố bà mẹ là cho con ăn. Nhà cháu cũng thế, cứ loạn cào cào. Sao mà cái lũ nhóc nhà này vất vả đường ăn uống thế chứ, đứa nào đứa nấy dở đủ trò.

Ông Bờm cứ động đến bát cơm là đau bụng. Ông Bách đang hoan hỉ chạy nhảy, hể cứ ngồi vào bàn ăn là đòi đi tè. Bà Bông thì khá hơn nhưng cũng câu giờ, bà ý uốn éo chải tóc với thất nơ trước gương... Và cuối cùng thì sau tiếng quát đầy uy lực của cô Thủy, cả lũ mặt nặng chịch ngồi vào bàn. Nhồi và nhét là giải pháp tối ưu và hiệu quả, chỉ một tiếng gầm là mồm anh Bách há như mỏ chim, anh Bờm vội và miếng cơm mặc dù miếng cũ chưa nuốt. Chị Bông thì hình như ý thức được có mỗi mình là gái nên mặc kệ tiếng gầm và ánh mắt lăm lờ kia, chị ý thũng thẳng nhai, từ từ nuốt rồi ư ử oải xúc thìa cơm mới.

Trước tình hình căng thẳng đầy bạo lực như thế, bố cháu thường sử dụng sở trường của mình: Diễn. Hihi... Bố cháu đóng vai người hùng đứng ngoài cửa hét lên, bố cứu các con đâyyyy! Thế là 3B hoan hỉ hơn hờ giờ tay về phía bố hả hê kêu cứu cứu... Một màn kịch cực sến. Chỉ chờ có thế, cô Thủy lập tức nhồi ngay cho ông Bách. Ông Bờm thì vừa ăn vừa được chơi nên ăn thun thút. Bà Bông vô duyên cười ngật nghèo nên hét cả chảnh chọe, mồm nhai tay xúc liên tục há há. Phải công nhận bố cháu với cô Thủy hợp đồng tác chiến hơi bị oách hihi. Mà cũng phải thừa nhận nhà này mà không có giọng gầm uy lực và cái nhìn mang hình viên đạn như cô ý á, thì lũ 3B này ăn 24 giờ mới hết một bữa.

Hôm nay nhà cháu đến chơi với ông bà nội. Bữa trưa. Lại gầm rú. Bố cháu lại trong vai người hùng đứng ngoài thò tay vào, Bờm mồm nhai, tay vươn ra kêu cứu. Mấy bố con diễn sâu làm ông bà và bác Mây cười chảy cả nước mắt và cơm canh trôi thun thút. Hí hí.

Bách 25

Bố! Thằng Bách nó đánh con đây này.

Anh Bờm từ phòng học chạy ra, một bên má đỏ bất thường. Đến thế này là cùng híc híc bố cháu gần giọng gọi Bách Bách! Anh Bách lon ton chạy ra, mặt cực vô số tội luôn.

- Con dùng cái gì đánh vào mặt anh thế? Hả?!

- Coon coon... Coon dùng tay á.

- Tay mà thế này á? Hư. Hư quá mất thôi! Con có muốn bố cho con biết thế nào là đau không? Có muốn bố thử đánh vào mặt con đở dừ như con đánh anh không? Hả?!

- Coon coon... Tại ăng Bờm trêu con!

- Còn cái á? Cái roi! Cái roi đâu?

Bố cháu giả vờ tức giận, loay hoay tìm roi. Bờm nhanh như cắt mang roi ra dâng bố. Quay đi quay lại anh Bách biến đâu mất. Bờm chỉ vào phòng bên.

- Cô Thủy vừa bế nó đi xong. Trong này này!

Bố và Bờm đẩy cửa vào.

Bên trong.

Bách nằm gọn trong lòng cô Thủy, vẻ mặt cực đau khổ. Hai người trò chuyện với nhau, chẳng nhìn bố với Bờm nhưng kiểu nói mát mẻ cố tình để bố con cháu nghe thấy híc híc.

- Bách chỉ đánh yêu anh thôi, nhể!

- Vâng hụ hụ...

Bờm sôi máu chen ngang.

- Yêu yêu cái gì? Nó tát con sung mặt đây này. Hừ!

Cô Thủy liếc xéo Bờm rồi lại nỉ non với ông Bách, giọng mát mẻ cực khó chịu luôn.

- Đúng là vu không con nhỉ!?

- Vâng hụ hụ...

Bờm ức quá, dậm chân hét lên.

- Còn bệnh nó á? Bố ơi mẹ bệnh nó kìa!

- Tôi chả bệnh ai sất. Em nó bé thế này làm sao mà đánh anh mạnh như thế được, nhể?!

- Vâng hụ hụ...

- Ôi rồi... Mẹ thử cho nó đánh xem nào!?

Cô Thủy quay ra nhìn Bờm, nhếch mép cười rồi quay lại Bách dịu dàng.

- Ủ. Bách ơi. Tình yêu của mẹ ơi, đánh vào mặt mẹ như lúc đánh anh Bờm xem đau đến cỡ nào mà anh ý kêu gào thảm thiết như đứa bé hai tuổi thế. Nào đánh đi con!

- Vâng ạ!

Và Bách giơ tay và một phát “bốp” há há có thể nói cú tát trời giáng ạ. Cô Thủy đỏ rực một bên má. Mắt cô ý long lên và hình như có tí tí nước mắt vì đau á há há.

- Con đánh mẹ thế á? Hư này. Hư này...

Sau mỗi câu “hư này” là một cái phát mạnh vào hông Bách. Bố cháu lao vào giằng Bách ra, chạy ra ngoài. Cô Thủy giọng đầy uất ức, rít lên the the...

- Đánh đau thế thì á, ai mà chịu được. Hư, hư quá đi á. Đang dạy nó thì lại chen ngang vào thế á. Đâu? Bách đâu!?

- Bố bế nó sang phòng học hay sao ý ạ.

Trong toilet.

Bố và Bách im thin thít. Tiếng gọi, tiếng bước chân rầm rầm của cô Thủy và Bờm chạy đi chạy lại tìm kiếm. Tình hình cực căng thẳng. Căng thẳng tới mức anh Bách nín thở, và bởi nín thở nên bụng đầy hơi và... Và anh ý xì hơi một phát vừa to vừa dài cộng với mùi không thể tả

“bummmmmmm...”. Thế là lộ híc híc...

- Mẹ ơi. Bố với thằng Bách trong này này!

Rầm rầm. Cửa toilet rung lên. May mà bố kịp chốt lại khi vào.

- Mở cửa ra! Không dạy dỗ cẩn thận thì á, sau này thành tướng cướp á. Đánh gì mà á, mẹ còn sung mặt nữa là anh á.

Bách sợ rúm, ôm chặt lấy bố. Vì cửa đã khóa nên bố cháu yên tâm bật lại cô Thủy để Bách yên lòng.

- Ai bảo giờ má ra rồi bảo nó đánh? Giờ kêu gì?

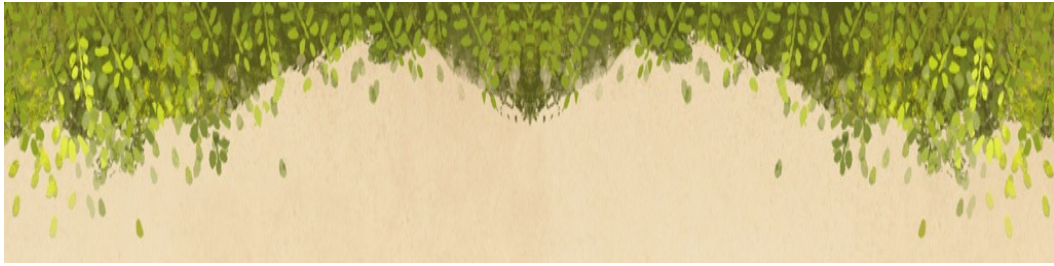
- Nhưng với mẹ mà nó dám đánh thế thì á...

- Nó trẻ con biết gì. Dại dột thì tự chịu đi! Kêu gì nữa!?

- Lại còn bênh nhau á? Mở ra!

Tất nhiên là bố cháu không mở rồi bố cháu khôn mà, hé hé.

Sáng nay đưa anh Bách đi học, nhìn cái dáng đi đầy năng lượng của anh ý bố cháu mới tin là Bách (4,5 tuổi) có cú đánh mạnh như đang tuổi 25.

Vâng. Cực khó luôn, nhất là anh của một lũ em tò mò và hiếu động như bè lũ 3B nhà cháu. Ê chề nhất là vụ bạn gái anh Hoàng đến chơi. 3B ngồi dàn hàng ngang trước mặt chị ý với vẻ rất nghiêm trọng, soi mói...

- Chị là bạn gái anh Hoàng em á? Bông tò mò.
- Ủ đúng rồi em...
- Chị có yêu anh Hoàng em không? Ông Bòm tra vấn.
- À... ừ... ờ... Chị ý lúng túng.
- Chị với anh Hoàng em đã hun nhau chưa? Bòm nhồi thêm.
- Ó.. à... ừ... ờ... Chị ý luống cuống
- Thôi thôi, các em lên nhà đi! Anh Hoàng cứu nguy cho bạn gái.
- Không. Anh Hoàng phải lên nhà ăn cơm, bố bảo thế! Bông đồng dục.
- Cứ lên đi, lát nữa anh lên.

- Nếu thế thì bọn em cứ ngồi đây đợi anh lên cùng! Rồi ba đưa lại trang nghiêm sắm soi chị bạn anh Hoàng.

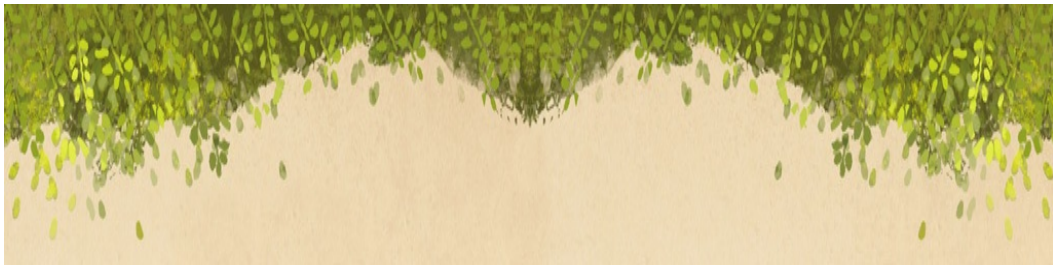
Lúc sau bốn anh em lên nhà, nghe anh Hoàng kể, bố xạc cho 3B một trận, rằng thì là như vậy là bất lịch sự, là thô lỗ, là không tinh tế... Cả lũ cầm mặt ăn cơm... nhìn thái độ là biết chủ đề bạn gái anh Hoàng vẫn ám ảnh trong đầu chúng. Y như rằng, nhai được mấy miếng Bông buông đũa, ngẩng lên, thẽ thọt hỏi:

- Thế bạn gái anh Hoàng tên gì?

- Bố nói thôi ngay cơ mà! Ăn đi! Nhiều chuyện!

- Á há há... Anh Hoàng cười.

Đây, bị lũ em phá đám mà vẫn phải cười. Làm anh đâu có dễ, phỏng ạ?!

Mẫu “ruột” của bố cháu

Ngày nghỉ thứ hai trong chuỗi bốn ngày 3B được nghỉ học, nhà cháu chính thức lúng túng chả biết đi đâu vì sợ những địa danh nổi tiếng thì đông nghìn nghịt, cứ nghĩ phải chen chúc mà ghê, híc híc, thôi thì cứ thăm ông bà là vui nhất.

Nhà cháu ăn sáng, cà phê ngay dưới nhà ông bà. Bánh cuốn lại được các thánh nhà này yêu cầu. Xong là ba thủ lĩnh lên nhà ông bà, còn bố mẹ chúng ngồi cà phê nói dăm ba chuyện linh tinh chả liên quan gì tới lễ lạt hay thời sự chính trị. Quanh quẩn cũng hơn mười một giờ trưa, thế là cả hai cũng tiếp bước 3B lên cơm nước. Bữa trưa đoàn tụ rất vui vì có bác Mây cũng sang thăm và ăn cơm cùng. Cơm với chả cá lạng ạ. Lẽ ra chả cá phải ăn với bún nhưng mà thấy bảo bún có chất tẩy trắng gây ung thư nên cả nhà cháu mới quyết định ăn với cơm ạ. Nghĩ mà chán, đến món ăn truyền thống bây giờ cũng không dám ăn vì bản thì đúng là cuộc sống đáng báo động thật rồi.

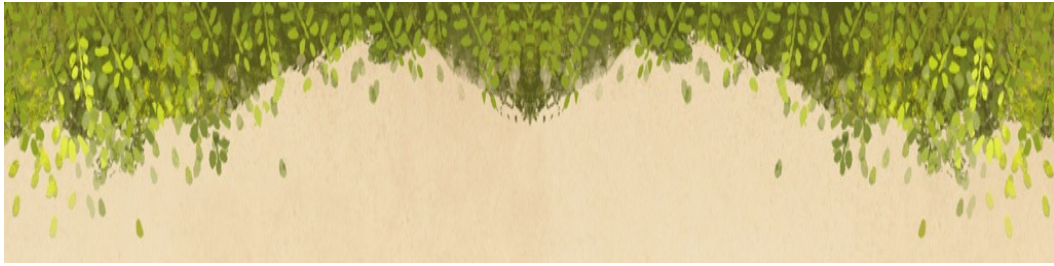
Do uống tí bia nên ăn xong bố cháu lên giường làm một giấc. Vì ở nhà ông bà nên cô Thủy cũng có phần đoan trang thùy my nét na hơn, không hò hét hoặc cho ăn roi như ở nhà bởi vậy bọn nhóc được thể bật lại cô ý choanh choách, bà lại bênh các cháu nữa nên bọn ranh con lợi dụng thời cơ cãi mẹ nhem nhêm. Cuối cùng là phải đồng ý cho các anh các chị ý ngồi xem ti vi cho đến khi bố cháu tỉnh dậy và cả nhà đi về.

Chả nhẽ lại không có cái ảnh nào kỷ niệm ngày Quốc tế lao động, về đến nhà bố cháu đề nghị cô Thủy và 3B dàn hàng ngang chụp ảnh. Cả lũ ồ lên dè bủ. Đầu tiên là cô Thủy, cô ý bĩu môi rồi ngoe nguẩy bỏ lên nhà, 3B đưa phẩy tay, đưa lắc đầu xong cũng bỏ bố bám theo cô Thủy. Bố cháu ức lắm, dậm chân hét lên.

- Thế không ai chịu cho tôi chụp ảnh á?
- Khôooooong. Cả lũ đồng thanh.

- Bông Bòm Bách đâu. Quay lại!
- Con chán lắm, lên nhà đây ạ, chào bố!
- Con cũng thế, chào bố nhá hehe. Lên nhà chị Bông dạy con tiếng Anh nói kiểu Mỹ còn thích hơn chụp ảnh với bố. Xong là chúng bỏ theo cô Thủy. Bách đứng im nhìn bố, do dự. Bố cháu chớp ngay thời khắc ý, nhìn Bách đắm đắm rồi hạ giọng trầm bổng, tình cảm.
- Còn con. Chắc là con sẽ ở lại cho bố chụp một cái ảnh chứ hả con giai yêu của bố?
- Coon coon...
- Có lên nhà thì nhanh lên Bách! Cô Thủy đứng cầu thang gọi.
- Bố biết là Bách yêu bố mà. Đúng không?
- Đúng.
- Những lúc dư dả con có thương bố không? Một mình với máy ảnh mà chả có người thương yêu ở bên cạnh í? Hự hự.
- Bách! Nhanh lên!
- Các vị cứ lên trước đi, bố con tôi lên sau. Bách nhờ? Mồm nói nhưng chân bố cháu bước vội tới, nắm lấy tay Bách và lôi anh ý đi. Bách được cái hiểu và thương ông bố già của mình nên anh ý đi theo ngay hehe và mong muốn có một bức ảnh Check in ngày Quốc tế lao động của bố cháu đã thành hiện thực.

P/s: Chưa bao giờ người chụp và mẫu lại chán nản và chả có tí ti gì hứng thú với việc ảnh ót như hôm nay nên á, mặt Bách cứ đuồn ra rất đúng với câu các cụ hay nói “mặt đàn như ngỗng ỉa”. Híc híc.

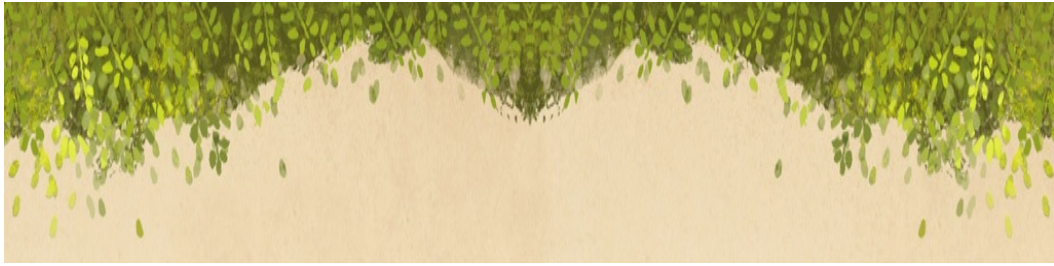
Hôm nay mưa, “chủ tịch nuốt” Bách hồ báo vẫn chỉnh tề đi học. Trên đường đi ngài có tạt qua thăm hãng Đông A của bố cháu, và hai bố con lời qua tiếng lại rất căng thẳng.

- Pó! Pó đưa con đi học đi!
- Thưa, ông không thấy tôi đang bận đây á? Bảo cô Thủy đưa đi!
- Dừng mớ, coon thích pó đưa đi!
- Không!
- Ghéc pó!
- Cám ơn ông!
- Không yêu pó nữa!
- Cám ơn!
- Pó xấu nhất cuộc đời này!

Bố cháu giật mình nhìn ông oắt con 4 tuổi không chớp mắt, hạ giọng, hỏi:

- Con ơi, con có biết cuộc đời là cái gì không?
 - Cuộc đời là... pồ phải đưa coon đi học!
 - Xin lỗi ông nhá, “cuộc đời này” với “phải đưa đi học” chả liên quan gì, nhá!
 - Nhưng mờ...
 - Nhưng gì?
 - Nhưng mờ...
 - Mờ gì?
 - Mờ... mờ... pồ phải đưa coon đi.....
- Ha ha, cứ đuôi lý là anh ý lại giở chiêu hờn dỗi. Vâng, tôi đưa anh đi.
“Cuộc đời này” của tôi là anh đây, oắt con ạ.

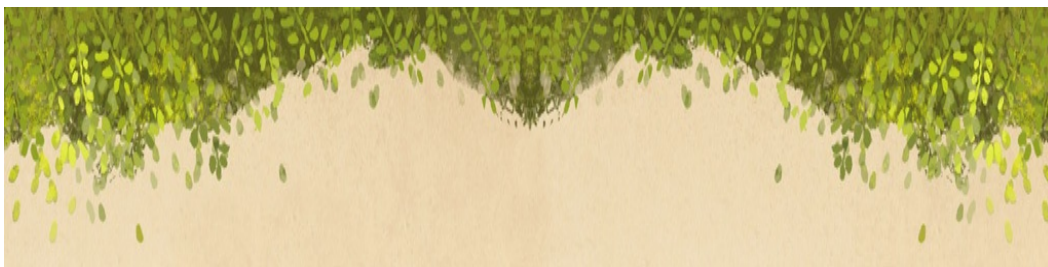

Thư gửi Bách khi bố đi công tác

Bách ơi,

Bố đi công tác vắng xa em cũng ngót một tuần rồi đấy, mặc dù em là hồ báo đấy nhưng bố cứ lo lo là ý... Em vốn dĩ nghịch ngợm và ương bướng nên rất hay gây chuyện với chị Bông, anh Bờm. Nếu bố ở nhà thì còn lao vào gỡ mớ bông bong 3B ra, rồi chịu khó ngồi nghe bên nọ tổ bên kia, bên kia đổ lỗi cho bên nọ... Nay không có bố ở nhà chắc em no đòn với tụi 2B lớn kia lắm hự hự... Cố nhẫn nhịn đợi bố về hẵng gây chuyện Bách ná. Cứ nghĩ đến cảnh em bị ông anh Bờm choảng cho rồi lại khóc huhu mà không có ai ngăn cản và dỗ em là bố thương thương là. Thôi thì nếu ông anh Bờm nhà mình mà có nổi ba máu sáu cơn lên ý, thì con nhường anh nó tí ná, con ná. Tránh voi chả xấu mặt nào, ná ná ná.

P/s: Nhớ là mấy thứ bên phòng bố thì đừng có mà nghịch phá mà bố không kiểm chế được alo về cho anh ku Bờm thì nó tấn cho đấy, ná con ná, tránh cái phòng và đồ của bố ra ná ná! Yêu con lắm lắm!

Tối 14, sau khi rước đèn khắp thành phố Tuyên Quang và hưởng trọn vẹn đêm rước đèn Trung thu khổng lồ, nhà cháu về tọa ở khách sạn. Lũ Bông Bờm không kịp thay quần áo, ngủ ngay tấp lự. Bó cháu sau một hồi đấu tranh không khoan nhượng với anh Bách rằng thì là phải ngủ, mai dậy chơi tiếp! Mặc cho anh ý phản đối, bó cháu tắt đèn, leo lên giường và đi vào giấc ngủ nhanh chóng. Cuộc sống là vậy, chẳng bao giờ theo ý mình. Bó cháu tưởng sẽ được tận hưởng giờ phút thư giãn sau khi đi bộ 7 km, tưởng một ngày đầy cung bậc cảm xúc qua đi trong sự dịu dàng êm ái với những giấc mơ đẹp thì, thì... Thì tiếng rì rầm của cô Thủy và Bách đã phũ phàng lôi bó cháu dậy.

- Oài... (ngáp). Không ngủ thì mẹ cho vào đập bờ liu si ngủ với con chuột đấy! Oài...

- Dzung mà, dưng mà coon không ngủ được!

- Làm sao? Vui quá á?

- Ủ, dzui!

- Nhắm mắt vào! Oài... Con thấy anh Bờm hôm nay có vui không? Bao nhiêu người chụp ảnh với anh ý, nhể!? Anh ý đẹp trai, nhể?!

- Ủ. Nhiều người chụp ăng vì ăng đóng “Pồ ơi...”. Coon đẹp xai hơn, dưng dzì không đóng “Pồ ơi...” nên nhên nhên xả ai xụp.

- Chả phải đâu. Vì anh ý ngoan nên mọi người yêu quý nên chụp ảnh anh ý nhiều đỏi, oài... Ngủ ngoan thì bố mẹ yêu, mọi người yêu... Oài...

- Coon chả bừn xụp ăng!

Giờ ả, có ai ru nhau ngủ kiểu ý bao giờ không cơ chứ. Bó cháu bực mình gằn giọng:

- Cả hai im đi! Nửa đêm rồi còn chuyện với cả trò. Không để cho

người khác ngủ á!? Ngủ ngay!

- Đây, đi mà dỗ nó! Đang à ơi nó sắp ngủ thì lại...

Cô Thủy đẩy Bách sang bố và lại “Oài...” một phát dài... Tiếng ngáy khe khẽ cất lên khoan nhặt theo nhịp 3/4... Cô ý đã đi vào giấc ngủ một cách nhanh chóng hehe...

Bách ôm cổ bố thề thốt:

- Pồ, pồ xo coon đóng “Pồ ơi...” Nhá!?

- Ủ! Dắm mắt vào! Ngủ!

- Dung mà...

Cứ thế hai bố con lên kế hoạch cho anh Bách, nào là không đóng “Bố ơi” thì đóng phim, không đóng phim thì đi hát... Nói chung là anh Bách này cũng háo danh lắm cơ ạ. Đang rì rầm dụ nhau ngủ thì cô Thủy quay sang giọng hằn học đầy ngái ngủ:

- Nhiều chuyện. Ngủ!

Hai bố con im thin thít, thay nhau ngáp:

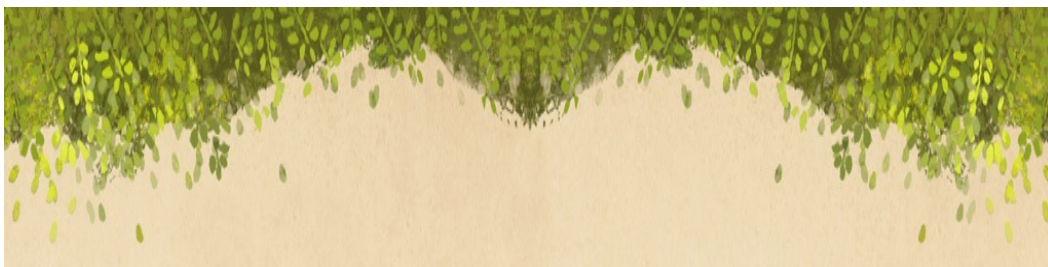
- Oài...

- Oài...

Và giấc ngủ đến lúc nào không biết.

Chung quy chỉ tại “Bố ơi...”!

Chuyện ngày 7 tháng 3

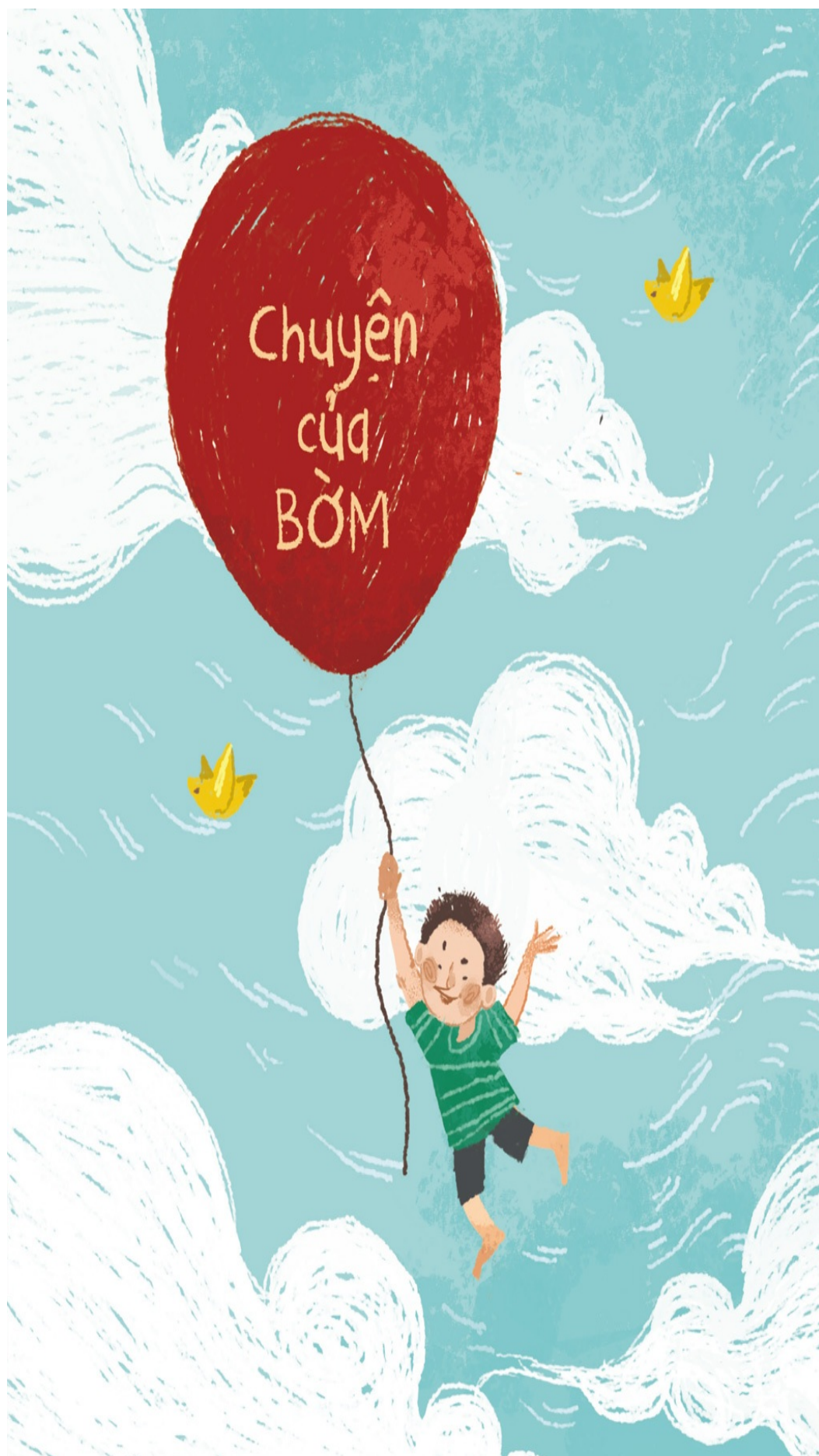
Hôm nay mới ngày 7 tháng 3 nhưng bố cháu mạnh dạn có vài lời, gọi là tâm sự chuyện nhà với cánh chị em tí ti ý ạ.

Chả hiểu nhà khác thế nào chứ nhà cháu á, nhất vợ nhì giới, bố cháu luôn coi vợ là chị ông giới ạ. Nhưng lạ lắm nhá, cứ đi làm về mà cơm canh chưa có nó cứ thế nào ý, cục tức nó cứ dâng lên xong là đá thúng đụng nia rất vô thức nhá. Nhiều lần bố cháu thấy con tim thổn thức lắm, cũng cố gắng sửa hành vi ý của mình nhưng được một hai lần thì đâu lại vào đó. Thậm chí gặp bác sĩ tâm lý và được hướng dẫn tí mĩ là phải dư lại dư lại thì mới hết được thói cấu gắt vu vợ hèn hạ, nhưng cũng chả hiệu quả, cục tức vẫn vô thức dâng trào mỗi khi về nhà sau một ngày làm việc mệt nhọc mà cái bàn ăn hoang vu như sa mạc Sa ha za. Những hôm sau khi nhậu nhẹt cơm no rượu say với chúng bạn về nhà, buồn cười lắm nhá, tâm hồn cứ phơi phơi vui ời là vui mặc dù vừa bước chân vào nhà đã thấy chị của ông giới mặt nặng chịch gằm gè lậm lừ đá thúng đụng nia, quát B nọ, đánh B kia... Có lần nhớ mồm bị mắng lây vì trót bênh con, bố cháu vẫn chả thấy trái tim tổn thương gì, thậm chí còn hoan hỉ khi nghe những cay nghiệt của chị ý, hâm thế chứ hihi. Sau một thời gian dài với quá nhiều trải nghiệm vui buồn bố cháu mới phát hiện ra: Tất cả là vì cái dạ dày. Đúng, quá đúng luôn ý. Khi dạ dày rỗng là lúc thú tính của cái thằng đàn ông dư bố cháu (chả biết các đảng mày râu khác dư nào) nó trỗi dậy, những ý nghĩ hèn hạ theo đó mà ào ra. Còn khi no á, tính nhân văn và lòng vị tha vô bờ bến dâng trào mà nếu không kịp ngăn lại thì á, đôi hàng nước mắt cứ gọi là rùng rùng, hự hự, lúc ý trái tim thổn thức cực mong manh dễ vỡ. Từ kinh nghiệm bản thân nhà cháu thấy: Đàn ông là loại động vật cao cấp nhưng vẫn thấp hơn đàn bà tí ti vì vẫn còn lưu lại phản xạ tự nhiên hoang dã của tổ tiên khi dạ dày rỗng là phải có cái ăn ngay tức khắc kể cả uýnh nhau đến đầu rơi máu chảy. Xin được nhắc lại là từ kinh nghiệm bản thân, kiểu như “bụng ta suy ra bụng người” nếu trúng thì anh em vỗ tay, còn không thì cũng xin

bỏ quá cho, đừng ném gạch ném đá khộ thun bố cháu ra, nhá. Hehe!

Túm lại bố cháu mạo muội góp ý chị em dư lài: Tại cái dạ dày chứ không phải tại tim phổi gan lòng, cứ theo y học mà trị, nện cho dạ dày khỏe vào là ok, là nhà cửa lúc nào cũng vui như Tết ngay. Hí hí. Hãy cho cái bọn đàn ông được hưởng ân huệ ăn uống đầy đủ, đúng bữa với các con khi về nhà. Được vậy thì dù chị em bực tức gì đó mà có hành vi bạo lực kiểu như thượng cẳng chân hạ cẳng tay (ví dụ thế thôi hehe) thì đàn ông chúng tôi (có cho tiền) cũng không dám phản ứng lại ạ.

Chúc chị em khỏe để dìu dắt cánh đàn ông khôn lớn!

Chuyện 1

Mẹ kể lại khi mới sinh ra anh ý đã gan lì, chỉ khóc khi bác sĩ Hương vỗ mạnh vào mông. Sau đó về nhà cái tính lì lợm ý tiếp tục đến nỗi hàng xóm không nghĩ nhà cháu có con nhỏ. Bờm hầu như không khóc mè nheo, khó chịu gì đâu anh ý chỉ ọ ẹ để mọi người biết, ví dụ như đã đùn ra một đồng thệ là bố mẹ lao đến thay bỉm hehe. Về khoản ăn uống Bờm là số 1. Khác với chị Bông, em Bách, Bờm ăn thun thút không chê bai món nào. Nhớ một lần cô giúp việc nấu hồng nôi bột, trong khi chờ đợi nôi khác, Bờm đói, anh ý khó chịu ọ ẹ thè là bố nhét vào mồm Bờm mấy hạt cơm, Bờm nhai tóp tép ngon lành mặc dù chưa có cái răng nào. Bé thì man lỳ dễ nuôi là vậy, bây giờ á, không hò hét thì cả buổi cũng không hết được bát cơm, hehe, em lớn rồi mà, em có quyền mà.

Chuyện 2

Bờm là Vua ngủ của nhà. Sao mà cái sự thức giấc của em nó khó thế chứ lị. Sáng nào bố em cũng phải dựng em ý dậy, đánh răng rửa mặt luôn trong trạng thái nhắm tịt mắt. Nhìn em thay quần áo mà thương, phải trái, trước sau cứ lộn tùng phèo ý. Lên xe, chị Bông thì háo hức giục bố bật nhạc Queen, ông em thì mí trên mí dưới vẫn không rời nhau mặc dù ngồi rất trang nghiêm, thẳng đầu về phía trước... Giời sắp sang Thu, tiết trời mát mẻ. Buổi sáng thiệt là trong lành. Chị Bông và bố ra ngoài xe hít khí trời. Còn em ý đồ vật ra ghế ngủ tiếp. Xe bus của trường đến. Chị Bông khoan thai lên xe, còn em ý cuồng cuồng ôm cặp, lú lú chào bố rồi xiêu vẹo đi tới cửa xe bus... Cô tinh táo mà học con trai nhé. Về nhà ngủ thoải con gà mái, ná ná ná!

Chuyện 3

Bờm: Bố ơi... thè sao lại gọi là tràm chim?

Bố: Vì rừng tràm có nhiều chim nên gọi là tràm chim con giai ợ.

Bờm: Thè... chim đâu hả bố?

Bố: Vì chưa phải mùa chim di cư về tràm chim nên không nhìn thấy chim con ợ.

Bờm: Thè không có chim thì xem gì hả bố?

Bố: Thì... lôi chim của con ra mà xem. Hỏi nhiều quá!

Bờm: Thè... bố cũng lôi chim ra xem ạ?

Bố: Mày điên à...?

Bờm: Ó...? Thè bố vừa bảo tràm chim là rừng tràm nhiều chim mà.

Nếu chỉ có chim con thì sao gọi là nhiều chim được ạ...?!

Con với cái, lão toét thía chứ lì híc híc...

Chuyện 4

Bờm: Bố ơi, sao bố lại không uống nước cam mà lại là chanh?

Bố: Vì nó như nhau cả con giai ợ.

Bờm: Thế... sao lại gọi cam cho con mà không phải là chanh?

Bố: Vì nó như nhau con giai ợ.

Bờm: Nếu như nhau thì con đổi nhá...

Miệng nói tay anh Bờm vơ ngay cốc chanh của bố uống một hơi. Oắt con đã có tính đa nghi. híc...

Chuyện 5

Bờm: Bố ơi. Bố là giai hay gái?

Bố: Tất nhiên là trai rồi.

Bờm: Sao bố vuốt tóc giống cô Thủy thế?

Bố: Dư lào mà giống?

Bờm: Dư lầy lầy!

Vừa nói Bờm vừa làm dáng điệu đà, tay túm sợi tóc tưởng tượng và vuốt, duyên quá cơ hihi...

Chuyện 6

Chả nhà nào dở hơi như nhà cháu. Ai lại em Bách xúc cơm cho anh Bờm bao giờ không chứ lì. Mà cái em Bách này hồ báo lắm cơ, anh Bờm không chịu ăn, Bách tay xúc cơm, tay kia đè đầu anh xuống. Mới đầu Bờm khó chịu lắm, sau thấy vui vui thế là ngồi như em bé, nhai hết là há mồm, xong chỉ tay kêu anh a... loáng cái hết bát cơm. Hehe. Các cụ nói được đằng chân lân đằng đầu, Bờm được thể đòi em rót nước lọc này, đòi em lấy giấy ăn lau miệng này... Khổ thân Bách, anh ý hoan hỉ phục vụ anh Bờm mà không biết rằng, lẽ ra phải ngược lại: Anh Bờm phục vụ em vì Bách bé hơn mà. Híc híc.

Ngược đời hay xuôi đời bồ cháu vẫn vui. Anh em yêu thương nhau thì phụ huynh sướng quá rồi còn gì. Yêu!

Buổi sáng của Bách luôn vui vẻ tràn đầy năng lượng chứ không ủ ê như anh Bòm. Bách tự đánh răng rửa mặt, anh ý luôn có ý thức làm ướt tóc để chải cho vào nếp. Tóc tai bù xù thì đừng hòng anh ý bước ra khỏi nhà. Yêu thía chứ lị!

Chuyện 1

- Pô! Ăng Bòm trêu coon!!!...

- Bòm! Sao lại trêu em?

- Đâu. Nó trêu con thì có ý...

Rồi. Xong!

Ai trêu ai chả biết, chỉ thấy Bách ngồi xuống vệ đường nước mắt giàn rụa, gục đầu đau khổ... Bòm vọt lên nhà.

Bố ôm Bách, vỗ về:

- Thôi con, anh Bòm đùa ý mà...

- Ăng Bòm ăng ý đấng coon. Đây này!

Bách vạch áo lên. Công nhận có một vết đỏ kiểu đâm hoặc đá. Bố xót quá, ôm Bách, bố tin Bách không nói dối. Vỗ về mãi anh ý mới ngồi lên xích đu đầy hihi, mặt vẫn uẩn ức nặng nề lắm!

Chuyện 2

- Pô không yêu coon à?

- Sao con lại nói thế?

- Vì pô quát coon, mắng coon...

- Yêu thì bố mới quát, mới mắng để con ngoan ý mà hì hì...

- Coon không êu pô nữa!

Và anh ý đưa ánh mắt ngây thơ vô số tội nhìn bố, rồi từ từ quay đi, cúi gục đầu xuống vệ đường đau khổ.

Đấy. Gần như ngày nào bố con cháu cũng có đoạn đối thoại như thế này. Vâng, ngày nào anh ý cũng nghịch đến hồ báo cũng phải thua. Ngày nào bố cháu cũng quát. Xong, nhìn anh ý đau khổ vừa thương vừa buồn cười, lại ôm anh ý. Xong, ngày mai anh ý lại nghịch. Lại giận hờn đối thoại. Lại ôm... Hehe .

Chuyện 3

Xem phim hoạt hình là sở thích của Bách. Bắt bố ôm em và cùng

xem, cùng cười sự ngu dốt của mèo Orgy là nỗi khổ của bố. Nhưng kiểu gì thì bố cũng phải nghe theo. Thế mới đau chứ. Hụ hụ.

- Pô ngồi zới coon đi!
- Bố bạn.
- Pô bạn uôn bia á?
- Không, bố hút thuốc!
- Hút xước bị ung thư đấy! Pô đừng hút! Coon xin pô đấyyyyyy...

Xong anh ý ôm tay bố chu mỏ hôn lia lịa. Bố cháu mặc dù rất lì nhưng nghe lời đường mật và những nụ hôn cháy bỏng (biết là giả vờ) con tim bỗng tan vỡ ra hàng trăm mảnh. Thế là ôm. Đều thế chứ lì. Hihi

Chuyện 4

Hôm nay Hà Nội chuyển mùa, mưa, mát (hơi lạnh tí tí). Sau khi cài áo kín cổ cho em, vì mưa nên bố bế em ra xe. Em thung thuong ôm cổ bố. Còn bố sượng run khi em dịu dàng nói, “Coon yêu pô!”. Bố suýt khóc, run rẩy hỏi, sao con lại yêu bố? Em nhìn vào mắt bố thê thọt: Thì bố đẹp trai lắm!

Em đã vào lớp.

Giời vẫn mưa.

Bố cháu ngồi uống cà phê, vẫn run lên vì sượng.

Chuyện 5

Từ ngày giờ cho bố em Bách tự nhiên thấy bố cứ béo lên. Mà béo lên trông thấy nhá. Lý do? Rất đơn giản: Anh ý coi bố như cái thùng rác của riêng mình. Bé thì hưởng sữa thừa, bột ế. Lớn lên, cơm ăn không hết anh ý dí vào tận miệng bắt bố ăn. Sữa uống còn thừa là mắt trước mắt sau dúm vào tay bố rồi thì thâm “pô uôn đi!”... Nói chung cứ cái gì anh ý ăn không hết hay không hợp khẩu vị là lại dí cho bố, rồi ép ăn, ép uống bằng được mới thôi hihi...

Cứ bảo nuôi con vất vả. Nói phét! Nó nuôi mình đấy chứ, hê hê...

Chuyện 6

Chẳng hiểu có chuyện gì mà tối qua ông Bách ông ý lọ mọ chả ngủ nghề gì, trần trọc xoay ngang xoay dọc. Bố cháu lo lắng hỏi anh ý làm sao thế con? Bách giọng đầy mệt mỏi mà rằng: Con không ngủ được! Bố cháu sờ trán anh ý thấy mát mẻ, sờ đùi quần thấy khô... lạ thế chứ. Con lo nghĩ gì á? Bố cháu hỏi. Bách gất ngủ cáu um lên, Không, con chả lo nghĩ gì cả!... Nói chung là gần sáng bố con cháu mới chợp mắt được

tí...

Sáng nay, anh ý lơ vờ đánh răng rửa mặt. Bố đưa lược như mọi khi, anh ý chả thèm chải đầu trước gương. Lên xe đi học mà anh ý buồn rười rượi, chả hào hứng. Đến lớp bố cháu dặn cô giáo tìm cách cho Bách đi ngủ không biết anh ý có nghe không cơ nữa, gặp bạn bè là lại quậy tung cho mà xem. Haiz..., đến mệt vì anh, chủ tịch “nước” ợ!

Chuyện 7

$$91 - 4,5 = 8,65$$

Bố cháu khẳng định phép tính trừ trên là đúng ạ.

Ông nội hơn Bách tám sáu tuổi rưỡi nhưng lạ lắm nhá, mỗi khi hai ông cháu gặp nhau là riu rít tí mù, ôm ấp nhau xong là bao chuyện cháu kể ông nghe, xong rồi thì là đến lượt ông kể cháu nghe và cuối cùng là cháu mở phim hài hai ông cháu cùng xem cùng cười, hihi, cháu quay sang ông hỏi, hay nờ ông nờ? Ông hoan hỉ gật đầu quệt nước mắt đáp ừ hay, hay quá ý á há há... Phim hoạt hình Orgy đấy ạ. Buồn cười nhất là lúc cao trào cả hai ôm bụng cười xong là tranh nhau vào toilet, hehe, cười vãi đái mà.

Thế nên chín một trừ bốn phẩy năm mới bằng tám phẩy sáu lăm hehe.

Chuyện 8

Bách: Pô... pô có êu... coon không?

Bố: Có!

Bách: Thế... pô có êu... ăng Bờm không?

Bố: Có!

Bách: Thế... pô có êu... chị Bông không?

Bố: Có!

Bách: Thế pô có êu...

Bố: Yêu ai?

Bách: Êu... êu pô không?

Bố: Có!

Bách: Thế thì... pô hôn môi pô đi!

Ặc ặc... đúng là bố con dở hơi!

(*) Chữ Thần (Chén) trong tên Phong Bính Thần âm Hán Việt có hai cách đọc: Thần và Thèn. Trong cuốn Nữ hoàng tin đồn là Phong Bính Thèn, còn trong 1.000 nụ hôn nồng cháy là Phong Bính Thần vì theo như cách giải thích của chính nhân vật ở trang 32 là Phong trong xuân phong (gió xuân), Bính trong bính trú (sáng ngời) chứ không phải chữ Bính (ngôi thứ ba trong mười can), bởi vậy chữ Chén (Thần, Thèn) chúng tôi chọn chữ Thần (ngài) tên Phong Bính Thần với nghĩa là “Ngài gió xuân tươi sáng”.

(*) Good Will Hunting là một bộ phim tâm lí tình cảm kể về một thanh niên tên Will mồ côi, ham đọc sách, có trí nhớ tốt, là một thiên tài về toán học, lớn lên trong một xóm xình của thành phố Boston, đánh bạn với những thanh niên không có tương lai, suốt ngày chỉ biết cong lưng với công việc phụ hồ, vào quán bar rồi quậy phá và phạm tội.

(**) Oliver Twist (1838) của Charles Dickens là câu chuyện kể về cậu bé mồ côi, lớn lên trong trại tế bần, sau đó có một cuộc đời lang bạt nay đây mai đó, cho đến khi gặp được một tấm lòng cao cả nhận cậu về nuôi.

(*) Đây là câu thơ trong bài thơ Vọng Lư sơn bộc bố (Xa ngắm thác núi Lư) của Lí Bạch - một trong những nhà thơ danh tiếng nhất thời thịnh Đường nói riêng và Trung Hoa nói chung, được hậu bối tôn làm Thi Tiên. Dịch nghĩa: Tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây.

(**) Josef von Sternberg (1894-1969) là đạo diễn người Mỹ gốc Áo nổi tiếng ở Hollywood.

(***) Marlene Dietrich (1901-1992) là một diễn viên, ca sĩ người Mỹ gốc Đức từng được đề cử giải Oscar. Bà được coi là diễn viên Đức đầu tiên thành công ở Hollywood.

(****) Greta Garbo (1905-1990) là một diễn viên người Mỹ gốc Thụy Điển và là một trong những diễn viên nổi tiếng nhất trong thời kì vàng son của Hollywood.

(*)' Shanghai Express là bộ phim Mỹ nổi tiếng của đạo diễn Josef von Sternberg, do nữ diễn viên tài sắc Marlene Dietrich thủ vai chính.

(**)' Đây là câu thành ngữ có nghĩa đen là: Một vị tướng khi đã tấn công vào thành trì thì sẽ dẫn đến cả vạn người chết. Ở đây được dùng để ví với tướng mạo của Phong Bính Thần đã đánh gục biết bao trái tim các cô gái.

(***)' Runaway Bride (Cô dâu chạy trốn) là một bộ phim hài Mỹ của đạo diễn Garry Marshall, được công chiếu năm 1999.

(*) Raúl González Blanco (1977) là một cầu thủ bóng đá người Tây Ban Nha chơi ở vị trí tiền đạo. Raúl có một kiểu ăn mừng bàn thắng riêng biệt. Sau mỗi bàn thắng anh đều hôn lên chiếc nhẫn cưới, với ý dành tặng bàn thắng cho vợ anh, Mamen Sanz.

(*) Tuyết liên hoa (hoa sen tuyết) là một loại dược thảo truyền thống quý hiếm của Trung Quốc, xuất xứ từ Tân Cương. Nó phát triển trong các vách đá và giữa các kẽ nứt băng giá, nơi vô cùng lạnh và được bao phủ trong tuyết quanh năm.

(**) Michelin là một hãng sản xuất vỏ (lốp) xe và nhiều thiết bị khác trong ngành giao thông của Pháp từ cuối thế kỷ 19. Từ đầu thế kỷ 20, vào tháng ba mỗi năm họ cho xuất bản một cuốn guide rouge (cuốn sách hướng dẫn có bìa màu đỏ) nổi tiếng về các khách sạn và tiệm ăn. Nhờ lối làm việc rất nghiêm túc và nhất là nhờ sự sắp hạng tương đối “chí công vô tư”, cuốn guide rouge từ lâu đã nghiễm nhiên trở thành một thứ “thánh kinh về nghệ thuật ẩm thực” ở Pháp và một số nước trên thế giới.

(*) Đây là một bộ phim hành động hài rất nổi tiếng của Mỹ do David Shore đạo diễn.

(**) U2 là một ban nhạc rock đến từ Dublin, Ireland, được thành lập năm 1976 khi các thành viên còn ở tuổi vị thành niên với một kiến thức âm nhạc còn nhiều giới hạn. U2 đã bán được hơn 140 triệu album trên toàn thế giới và đã giành được nhiều giải Grammy hơn bất kì ban nhạc nào khác.

(***) Marguerite Duras (1914-1996) là một nhà văn, đạo diễn người Pháp nổi tiếng.

(*)' Sidney Sheldon (1917-2007) là một tiểu thuyết gia người Mỹ từng đoạt giải của Viện Hàn Lâm nghệ thuật Mỹ, là một kịch gia và một người viết kịch bản phim và chương trình truyền hình chuyên nghiệp.

(**)’ OMG - Oh my God.

(*) Na Tra là một vị thần trong thần thoại dân gian của Trung Quốc, do đánh chết Ngao Bính của Đông Hải Long Vương, nên gia đình Na Tra bị bắt, ép phải đền mạng để giữ trọn đạo hiếu, và không làm liên lụy tới gia đình, Na Tra đã lóc thị trả mẹ, lóc xương trả cha.

(*) Alfred Hitchcock (13/8/1899-29/4/1980) một nhà làm phim nổi tiếng người anh. Ông được xem như một trong những đạo diễn lớn nhất của lịch sử điện ảnh.

(**) William Hogarth (10/11/1697-26/10/1764) họa sĩ nhà phê bình và nghệ sĩ biếm họa người Anh. Hogarth được coi là người khởi xướng nghệ thuật biếm họa trong hội họa phương Tây.

(*) Vì chim trống và chim mái rất chung thủy nên người xưa gọi là chim tương tư. Chúng còn có biệt danh là Hồng Chủy Ngọc, Hồng Chủy Lục Quan Âm, Liên Điếu. Người phương Tây gọi chúng là chim tình yêu. Chúng thuộc bộ Sẻ, họ Họa mi. Khu vực cư trú của chúng trải rộng từ lưu vực sông Trường Giang đến Giang Nam.

(*) Dịch nghĩa: Một nhánh hoa lê đề lên hải đường. Đây là câu thơ trong bài thơ Nhất thụ lê hoa áp hải đường của Tô Đông Pha làm để nói đùa Trương Tiên lấy vợ trẻ. Trương Tiên đã tám mươi tuổi, lấy một người thiếp mười tám tuổi. “Lê hoa” là chỉ Trương Tiên, “hải đường” là chỉ thiếp mười tám tuổi, “áp” là đề lên, áp cũng là áp đảo, vượt trội hơn hẳn.

(**) Phong tạo: Lả lơi, làm đom, làm dáng.

(*) Taobao.com là trang web bán lẻ trực tuyến lớn nhất Trung Quốc. Được tập đoàn Alibaba Group đầu tư thành lập năm 2003.

(**) Tên Việt là Người đàn bà đẹp của đạo diễn Garry Marshall do diễn viên Julia Roberts thủ vai chính. Bộ phim là câu chuyện Lọ Lem thời hiện đại. Bối cảnh chính của phim là Hollywood thập niên 1990.

(***) EQ là viết tắt của cụm từ Emotional Quotient - chỉ số cảm xúc.

(*) Milan Kundera (1929) là một nhà văn Tiệp Khắc, hiện mang quốc tịch Pháp. Tác phẩm nổi tiếng nhất của ông là tiểu thuyết Đời nhẹ khôn kham.

(*) Michelangelo (1475-1564) là một họa sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, nhà thơ và kỹ sư thời kỳ Phục hưng ở Ý.

(**) Keith Rupert Murdoch (1931), thường được biết đến với cái tên Rupert Murdoch, là một ông trùm truyền thông toàn cầu người Úc-Mỹ.

(***) Cristiano Ronaldo dos Santos Aveiro (1985) là cầu thủ bóng đá người Bồ Đào Nha, hiện đang thi đấu ở giải vô địch Tây Ban Nha cho câu lạc bộ Real Madrid với vị trí tiền đạo và là đội trưởng của đội tuyển bóng đá Bồ Đào Nha. Cầu thủ này thích cởi trần, được coi là thành viên của đội cởi trần đẹp nhất Euro 2008.

(****) Diệt Tuyệt Sư Thái là một nhân vật trong tiểu thuyết kiếm hiệp Ý Thiên Đồ Long Ký của nhà văn Kim Dung. .sup

(*) “Dục tốc tắc bất đạt” là một vế trong câu nói nổi tiếng của Khổng Tử trích trong “Tử lộ” của Luận ngữ: “Vô dục tốc, vô kiến tiểu lợi. Dục tốc tắc bất đạt, kiến tiểu lợi tắc đại sự bất thành”. Nghĩa là: Chớ muốn mau, chớ thấy lợi nhỏ. Muốn mau thì không đạt, thấy lợi nhỏ thì việc lớn không thành. Ý này được đúc kết trong câu thành ngữ “Dục tốc bất đạt”.

(*) Chu Khải Hoàn là một trong mười phụ nữ châu Á được tôn vinh trong lĩnh vực kinh doanh năm 2006.

1. Swimmy: Tên tác phẩm của nhà văn Leo Lionni (ND)

2. Khanh Khanh phiên âm tiếng Trung là QingQing, nhưng vì người ngoại quốc phát âm không chuẩn nên QingQing biến thành Qi Qi, giống với phiên âm số 7 trong tiếng Trung. (ND)

3. Nọ Mễ (Nuomi) tên thật là Cầu Nặc (QiuNou) nhưng chữ Nặc và Nọ có cùng phiên âm là ‘nuo’, hơn nữa trông cô có vẻ béo trắng giống như hạt gạo nếp nên mọi người gọi cô là ‘Nọ Mễ’ - gạo nếp (ND).

1. Là phản ứng quá mức của cơ thể đối với một protein lạ (kháng nguyên) xâm nhập vào cơ thể và tạo ra sự xung khắc kháng nguyên - kháng thể (BTV).

1. Một đoạn trong bài The twelve days of Shakespeare của Zane và Gabriel (nguồn: trang Folger Shakespeare Library), (BTV).

2. Lysander và Hermia là hai nhân vật chính trong vở Giấc mộng đêm hè của Shakespeare (BTV).

3. Thái Thượng Lão Quân là một tôn hiệu một trong ba vị tiền tối cao trong Đạo giáo của Trung Quốc (BTV).

4. Nhana Chân Khanh (709 - 785) là nhà thư pháp hàn đầu và là quan thái thú trung thành của nhà Đường (BTV).

5. Tên gốc của cuốn sách là :Tippi of Africa (BTV).
1. Một bộ phim truyền hình của Mỹ sản xuất năm 1982 (BTV).
1. Hắc hương chính khí - một loại thuốc giải nhiệt trong Đông Y (ND).
1. ACDSee là phần mềm quản lý và chỉnh sửa ảnh thông minh (ND).
2. Lạc vào chốn hoang dã (ND).
3. Có cơn ác mộng trong tử vách của tôi (ND).
4. Một khu phát triển ngoại ô của nhóm phát triển Trung Quốc (ND).
1. Charlotte và Wilbur: Cuốn sách thiếu nhi nổi tiếng của nhà văn Mỹ E.B.White (1899 - 1958) (BTV).
2. Maria Montessori (1870 - 1952)
3. Crush (từ lỏng): Phải lòng ai, mê ai (BTV)
4. Mục Tuần là cháu thứ sáu trong gia đình, vì thế được người lớn gọi là Tiểu Lục Tử (ND).
5. Bộ truyện thiếu nhi nổi tiếng của nhà văn Anh Beatrix Potter (BTV).
6. Adrenaline là một hormone do tuyến thượng thận tiết ra, chất này có tác dụng gây cho người ta sự kích thích cao độ (ND).
1. Hoàng Lập Hành: Hoa kiều Mỹ, ca sĩ, nhạc sĩ Đài Loan (BTV).
2. Thế hệ thứ hai hoặc thứ ba của Hoa kiều. Họ đều là người tóc đen da vàng nhưng không biết tiếng Trung (ND).
3. Tiramisu; Một loại bánh ngọt tráng miệng nổi tiếng của Ý (BTV).
1. Teletubbies: tại Việt Nam còn gọi là các em bé rối Teletubbies:, là một series chương trình dành cho trẻ em, chủ yếu dành cho trẻ em mầm non (BTV).
1. Schindler's List: Bản danh sách của Schindler là một bộ phim truyện sản xuất năm 1993 của Mỹ về Oskar Achindler, một doanh nhân người Đức đã bảo vệ cuộc sống của hơn một nghìn người Do Thái Ba Lan trong nạn diệt chủng trong Thế chiến thứ hai bằng cách đưa họ vào làm việc trong các nhà máy của mình (BTV).
2. Giấc mơ của thiên hà Andromeda, (ND).
1. Thăng Gù ở nhà thờ Đức Bà (ND).
1. Chuyện về chú cá nhỏ Swimmy Khanh Khanh đọc ở chương đầu (BTV).
1. Chỉ những nhà dòng dõi Nho học.
1. Vải nhuộm sáp là sản phẩm thủ công mỹ nghệ in nhuộm truyền thống của Trung Quốc.
1. Khu bảo tồn thiên nhiên nằm ở độ cao 4.000 mét so với mực nước biển, thuộc miền Bắc tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc.
2. Audrey Hepburn (1929 - 1993): diễn viên điện ảnh huyền thoại thập niên 1950, 1960 của Anh. Qua các cuộc bầu chọn, bà thường được xem là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế kỷ XX.
1. Trích trong bài thơ Gặp Lý Quy Niên tại Giang Nam của Đỗ Phủ. Trần Trọng San dịch.
1. Sakai Noriko, sinh năm 1971, nữ diễn viên, ca sĩ người Nhật nổi tiếng một

thời.

1. Trích trong bài thơ Sương thiên hiếu giác của Phạm Thành Đại - thi nhân đời Nam Tống.

1. Một nhân vật trong huyền sử Trung Quốc. Tương truyền là một mỹ nhân nổi tiếng và là một trong những nguyên nhân chính gây nên sự sụp đổ của nhà Thương trong lịch sử Trung Quốc.

1. Dịch nghĩa: “Đêm qua sao đầy trời, đêm qua gió nổi; Bên tây lâu hoa, phía đông nhà quế; Thân ta không có đôi cánh phượng lộng lẫy bay cao; Nhưng trong lòng có điểm sừng tê để cảm thông”. (Các chú thích trong cuốn sách này là của người dịch.)

2. Trăng mới mọc, sương thu mỏng.

1. Đó là tên một website mua bán nổi tiếng của Trung Quốc.

Con gái lớn, con vợ cả.

Con gái thứ, con vợ lẽ.

Thầy mo, thầy phù thủy.

Lầu hái sao.

Nơi cao không chịu nổi giá lạnh. Con người một khi đã lên tới những vị trí quá cao sẽ phải chịu nổi cô độc hơn hẳn người thường.

Bỉ ối

Nguyên văn: “Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri” - Trích Việt nhân ca, bài ca dao lưu truyền ở nước Sở thời Xuân Thu.

Nguyên văn: “Kiêm hà thương thương, bạch lộ vi sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương”, dịch nghĩa: “Rừng lau bạt ngàn, sương giáng trắng tinh.

Người đẹp kia đó, bên bờ sông kia” - trích bài “Kiêm gia” trong Kinh Thi.

Trong tiếng Trung, “càn rờ” và “xòe bốn ngón tay” có cách phát âm giống nhau.

Nguyên văn: “Thiên trường địa cửu hữu thì tận, dĩ hận miên miên thử tuyệt kỳ”, hai câu cuối trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị – nhà thơ đời Đường.

Lấy ý từ câu thơ “Lê hoa nhất chi xuân đài vũ” - cảnh hoa lê lấm tấm vài hạt mưa xuân, một câu thơ trong Trường hận ca của Bạch Cư Dị đời Đường, miêu tả vẻ đẹp của mỹ nhân khi khóc.

Triêu Dương: Ánh mặt trời buổi sớm. Ngoài ra chữ Triêu trong hiệu Triêu Dương có cùng âm đọc và chữ viết với chữ Triều trong họ của Triều Triệt.

Trong tiếng Trung, từ “Hồ Lộ” - tên nhân vật và “hồ lô” - một thứ đồ vật có âm đọc giống nhau, khó phân biệt nên Diệp Khuynh Thành đầu óc đơn giản đã hiểu nhầm.

Từ “thụ” và từ “thú” có âm đọc giống nhau nên Diệp Khuynh Thành nghe nhầm.

Hay còn gọi là đèn chong, loại đèn được thắp sáng liên tục, thường dùng cho việc thờ cúng.

Tinh linh của cây đèn

Vui đùa giải trí để trút bỏ phiền muộn.

Chơi chữ, “tiêu khiển” và “Tiểu Thiển” đồng âm, “Cục thịt” hiểu nhầm.

Ý chỉ “nhục kế” hay “đỉnh kế” hoặc “Ushnisha” - búi tóc xoắn trên đỉnh đầu của Đức Phật Thích Ca.

Thuật “tâm ý tương thông”. Sau khi Tiểu Thiển uống máu Thương Hạo, hai người có thể liên hệ với nhau bằng ý nghĩ.

Lấy ý từ hai câu thơ trong bài Sử chí tái thượng của Vương Duy – người được mệnh danh là Phật Thi đời Đường. Câu thơ đại ý: Tại phong hỏa đài đốt một cột khói, bốc thẳng lên trời cao trên sa mạc rộng lớn. Con sông Hoàng Hà uốn khúc quanh co, càng làm nổi bật ánh chiều tà đỏ như máu.

Trong tiếng Trung, từ “Tiểu Tiểu” – tên người, và “tiểu tiểu” tức là “cười lên” có âm đọc giống nhau, ban đầu Thiên Thiên hiểu nhầm.

Lấy ý từ trong Kinh Thi, Bân Phong. Tháng Năm, Đại hỏa (tinh) (sao Antares) mọc ở giữa trời vào lúc hoàng hôn, sau đó hạ dần xuống hướng Tây trong suốt tháng Sáu, cũng là tương ứng với thời điểm thời tiết đã dần bớt đi cái nóng của mùa hạ, bắt đầu bước vào mùa thu mát mẻ. Kinh Thi viết: “Thất nguyệt lưu hỏa” ý nói: sang tháng Bảy (thất nguyệt) trời mát dần, sao Đại hỏa xuống thấp, trời đất vào thu thôi.

Trong tiếng Trung “Chiêu Sài” (tên nam chính) và “Chiêu Tài” có âm đọc giống nhau nên cô bé này nghe nhầm.

Thuật ngữ Phật giáo, ý chỉ người lúc nào cũng từ bi đối đãi với tất cả chúng sinh.

Sau cơn mưa trời lại sáng.

Sống.

(1) Henry Ford - Nhà sáng lập hãng ô tô Ford, Thomas Edison - Nhà phát minh vĩ đại của thế kỷ XX, Andrew Carnegie - “vua” ngành công nghiệp thép Mỹ, Wilbur và Orville Wright - hai ông tổ của ngành hàng không.

(2) Cuộc Đại khủng hoảng kinh tế thế giới 1929 - 1933.

(3) Mahatma Gandhi (1869-1948): Còn được người dân Ấn gọi là Thánh Gandhi, người chủ trương giành độc lập từ tay Anh quốc bằng con đường bất bạo động.

(4) Albert Schweitzer (1875-1965): nhạc sĩ, triết gia, lý thuyết gia, nhà hóa học người Đức được giải Nobel Hòa Bình 1952 với công trình triết học ‘Reverence for Life’, tạm dịch ‘Sự kính trọng cuộc sống’.

(5) inch: đơn vị đo chiều dài thông dụng ở Anh, Mỹ, 1 inch = 2,54 cm.

(6) F. W. Woolworth (1852-1919): Cha đẻ của ngành bán lẻ thông qua hệ thống chuỗi cửa hiệu giá rẻ. Nhà sáng lập tập đoàn bán lẻ Woolworth trị giá 65 triệu đô la với hơn 1.000 cửa hiệu vào năm 1919.

(7) Trong tiếng Anh: ‘a can do attitude’ có thể ví với câu ‘nothing is impossible’, tạm dịch ‘không có gì là không thể’.

(9) Boomerang: một loại vũ khí của thổ dân Úc, có hình bán nguyệt, khi được ném đi sẽ bay theo hình vòng cung và quay trở lại vị trí của người ném.

(10) O. Henry: Bút danh của tác giả người Mỹ chuyên viết chuyện ngắn William Sydney Porter (1862-1910).

(11) Jack London (1876-1916): Nhà thám hiểm, thủy thủ, tiểu thuyết gia lừng danh thế giới người Mỹ, nổi tiếng với tác phẩm Tiếng gọi nơi hoang dã (The Call of the Wild - 1903), Tình yêu Cuộc sống (Love of Life - 1905),...

(12) Charles Dickens (1812 - 1870): Tiểu thuyết gia người Mỹ lừng danh thế giới với các tác phẩm David Copperfield (1849-1850), Little Dorrit (1857), A Tale of Two Cities (1859), Great Expectation (1861),...

(13) Harry Truman (1884 - 1972): Tổng thống thứ 33 của Hoa Kỳ qua hai nhiệm kỳ (1945-1949; 1949-1953).

(14) Những nhà tư tưởng, triết gia lớn của thế giới.

(8) Civil War: Cuộc Nội chiến Mỹ 1861 - 1865.

Maupassant (1850-1893), nhà văn hiện thực Pháp.

Tức Napôlêông III (1808-1873), người đã theo đuổi cuộc chiến tranh can thiệp vào Mêhicô (1862)

Nguyên văn

Nguyên văn: lính bổ sung, ý khinh miệt

Nguyên văn: đã hơi bị sút mẻ

Trong hai chương này Pauptốpki đặc biệt nói về ngôn ngữ Nga, sự giàu có của nó, xuất xứ của các từ, liên quan về âm của các từ và ngôn ngữ nói chung đối với nghề văn. Chúng tôi không dịch, vì khó mà truyền đạt được cái vẻ đẹp trong sáng, cái đặc thù của tiếng Nga.

Nhà thơ lớn Xô Viết.

José Maria de Herédia, nhà thơ Pháp, sinh ở Cu ba (1842-1905).

Sarah Bernhart, nữ diễn viên kịch nổi tiếng của Pháp (1844-1923).

Chopin, nhạc sĩ thiên tài Ba Lan (1810-1849).

Một loại đường hóa học phổ biến trong thời gian xảy ra câu chuyện.

Nguyên văn: đen như chè, ý so sánh với chè đen.

Phiêu nham là đá lẫn không có chân ăn liền với đá gốc (thuật ngữ địa chất)

Dịch theo nghĩa gốc từ zov (tiếng gọi) và prizvanie (sứ mệnh, thiên chức)

Edouard DouZes Dekker, biệt hiệu là Multatuli (1820-1887)

Nhân vật trong các truyện dân gian Hà-lan

Nhân vật trong các truyện dân gian Hà-lan

Nhân vật trong các truyện dân gian Hà-lan

Vincent Van Gogh, họa sĩ Hà-lan (1853-1890)

Antonio de Canaletto, nhà danh họa người Ý (1697-1786).

Ngài thi sĩ, tiếng Ý, tỏ vẻ kính trọng.

Bức họa ghép bằng các mảnh đá màu hoặc sứ màu.

Nữ thần săn bắn, bà chúa rừng, theo thần thoại La-mã.

Antonio Canova (1751-1822), nhà điêu khắc nổi danh người Ý

Emile Zola (1818-1892), nhà văn lớn, tiền bối của Pháp, tác giả cuốn tiểu thuyết Germinan nói về cuộc đấu tranh của công nhân mỏ.

Phần xây trên cao của những thành phố cổ Hy-lạp dùng làm nơi phòng thủ, chống giặc. Khi viết hoa là để chỉ riêng cho thành phố Athènes.

Jean Paul Marat (1743-1793), nhà hoạt động xã hội, học giả, chiến sĩ cách mạng trong cuộc Cách mạng Tư sản Pháp 1789.

Một tước của các nhà quý tộc Tây Ban Nha trước thế kỷ thứ 19.

Crixtôp Côlông (1451-1506), nhà thám hiểm, người đã tìm ra châu Mỹ.

Một đạo diễn bậc thầy của nền điện ảnh Xô Viết và thế giới.

Nhà văn Nga chuyên viết về cuộc sống của thủy thủ.

Mark Twain (1835-1901), nhà văn trào phúng, tiến bộ Mỹ, tác giả cuốn ‘Chuyện phiêu lưu của Tôm Xoayơ’, ‘Chuyện phiêu lưu của Hắcơnbêri Fin’.

Một truyện thơ của Puskin.

Một bài ca cách mạng do nhạc sĩ Pháp Rouget de Lisle sáng tác năm 1792, sau lấy làm quốc ca Cộng hòa Pháp.

Dante, nhà thơ vĩ đại, người thầy của nền thi ca Ý.

Nhà văn Pháp (1840-1897)

Nhà văn Pháp (1822-1896)

Nhà văn Pháp (1864-1910)

Nguyên văn là ‘trở nên’, ‘thôi trở nên’ hoặc ‘bắt đầu”thôi’ Ý nói những chữ rườm rà, lủng củng như những chữ ‘thì’, ‘là’, ‘mà’. (N.D)

Ý nói những từ nước ngoài. Những từ này tuy vậy ngày nay vẫn thường dùng trong văn Nga.

Chỉ nhà văn Tsêkhốp.

Nguyên văn có gạch nối ở hai chữ tình yêu – đau khổ và tình yêu – sung sướng.

Nhà văn Pháp (1852-1935).

Những nhân vật chính trong tiểu thuyết Những người khốn khổ của Vichto Huygô.

Những tên tuổi lớn của nền văn học Pháp.

Henri Murugot (1617-1682) nhà văn Pháp.

Nhà văn lớn Xô Viết, nổi tiếng về mô tả thiên nhiên.

Một thác nước ở châu Mỹ.

Một thứ nhạc cụ của nông dân Nga thời trước làm bằng sừng bò.

Kôtxpki (1881-1925) anh hùng Hồng quân Liên Xô, sư trưởng một sư đoàn kỵ binh nổi danh trong thời kỳ Nội chiến 1918-1920.

Robert Burns (1759-1796), nhà thơ lớn của Ecốt.

Natxon X.Ia (1862 – 1887) nhà thơ Nga.

Xenvinxki I.L. Nhà thơ Xô Viết (1899-1968).

Truyện lịch sử bằng thơ nói về Hoàng thân Igô Xviatôxlavich dấy quân chống lại giặc Thổ Nhĩ Kỳ lúc ấy đang xâm chiếm nước Nga-Kiếp. Người anh hùng này, không nhờ vả sự giúp đỡ của các hoàng thân khác cùng cát cứ trên đất Nga (Thế kỷ thứ 12).

Nhà thơ vĩ đại Ukraina.

Kant, nhà triết học duy tâm Đức (1724-1804).
Nhà văn Nga (1826-1889)
Nhà văn Pháp (1799-1850)
Mùa đông ở xứ lạnh, người ta thường dán kín các khe hở của cửa kính.
Những ngày cực lạnh tuyết đóng thành băng nhỏ như bụi.
Một họa sĩ danh tiếng Nga.
Monet (1840-1926), một danh họa Pháp thuộc phái ấn tượng.
Một trong những danh họa lớn nhất của thế giới người Ý (1483-1520).
Những nhà đại danh họa của thế giới cận đại và hiện đại.
Những nhà đại danh họa của thế giới cận đại và hiện đại.
Những nhà đại danh họa của thế giới cận đại và hiện đại.
Đất nước mà theo kinh thánh chúa Trời đưa người Do Thái từ Ai-cập về đây
theo lời hứa của Chúa (Palestin).
Câu thơ có nhiều chữ cùng một mẫu tự (alliteration)
Nơi ở và làm việc của Lép Tônxtôi
Saadi (hoặc Sadi), nhà thơ lớn Ba tư, tác giả ‘Vườn hồng’, (khoảng 1184-
1291)
Diderot, nhà văn, nhà triết học duy vật Pháp thế kỷ 18.
Một nhà chỉ huy quân sự lỗi lạc của Hồng quân Nga, thời kỳ Nội chiến.
R.L. Stevenson (1850-1894), nhà văn Anh, tác giả Đảo giấu vàng.
Tên một làng Nga, nơi xảy ra trận đánh lớn giữa quân Nga và quân
Napôlêông (1812).
Nhân vật trong truyện của nhà văn Anh Rudyard Kipling.
Người Nga tin rằng ai có bàn tay lạnh tức là có trái tim (tâm hồn) nóng.
Nhà văn Xô Viết (1880-1932).
Nhà văn Anh (1812-1870).
Nhà văn Pháp (1783-1842).
Tạm biệt, ông nhà văn Nga Xô Viết (tiếng Pháp).
Nhà văn Pháp, thế kỷ 18.
Nhà thơ lãng mạn Anh (1788-1824).
Nhà văn Nga (1822 – 1881)
Ivan Pêtrôvich Pôgiatôxtin (18-7-1909), nhà khắc gỗ xuất thân nông dân,
viện sĩ hàn lâm từ 1871.
Họa sĩ Nga (1837 – 1887).
Ioócđan P.I., nhà khắc gỗ Nga (1803 – 1882).
Thorvaldsen (1779 – 1884).
Hans Christian Andersen (1805 – 1875), nhà văn Đan Mạch, chuyên viết
truyện cổ tích.
Nhà văn lớn Ukraina (1876-1916).
Nhà văn Tây Ban Nha, thế kỷ 17.
Nhà văn lớn Đức.
Nhà khoa học lớn Đức (1879-1955) sống lưu vong và chết ở Mỹ.

Nhà văn lớn Đức.

Nhà văn lớn Áo.

Nhà văn Xô Viết, chuyên viết truyện thiếu nhi (1904-1911).

Chủ đề quán xuyến, khúc điệu chính trong một bản nhạc.

Thưa quý ông và quý bà! Xin chào! (tiếng Ý)

Một loại đá vôi trong bảng phân chia địa tầng của ngành địa chất.

Loại từ đầu lấy theo chữ cái G, loại từ thứ hai lấy theo chữ cái L

Bọn phiến loạn ở vùng Trung Á trong thời gian xảy ra câu chuyện

Lối trị bệnh bằng cách dùng dần dần những liều cực nhỏ của chính những chất gây ra bệnh (ND)

Tên Sátxki, gọi thân mật trong gia đình

Nhà soạn nhạc Nga, thế kỷ 19.

Một thành ngữ trong tiếng Nga chỉ sự khoái trá ngây ngô thậm chí ngu xuẩn.

Nguyên văn: một con bò đực thiến.

Nguyên văn: cái thêm vào.

Jeanne d'Are, nữ anh hùng dân tộc Pháp, lãnh đạo nhân dân chống xâm lược Anh. (1412-1431).

Ở đây: bác đánh xe được gọi theo tên thánh. (Ignachi Lôiôla là người sáng lập ra giòng Giêduýt (Jésuites), năm 1622 được Giáo hoàng La-mã phong Thánh).

Một thứ thuốc lá rất nặng.

Nguyên văn – Đừng như vua Đavít ngồi trên ngai vàng mà nhiều họ.

Một chức trong cộng đồng những người Do Thái, chuyên trách về đời sống tinh thần, phong tục, tập quán của những người này.

1. Một tờ báo nổi tiếng của Nhật (ND).

2. Trong nguyên tác, từ này là Enca, một loại nhạc truyền thống của Nhật có âm điệu hoà cổ giống nhạc vàng của Việt Nam nên người dịch tạm để là nhạc vàng (ND).

3. Tư lệnh quân đoàn Liên hợp quốc tại Nhật: Tổ chức được thành lập sau Thế chiến thứ hai và đóng quân tại Nhật để thực hiện Tuyên ngôn Postdam về kết thúc chiến tranh Thái Bình Dương (ND).

4. Edward Bach (1886-1936) là một bác sĩ, nhà vi khuẩn học người Anh. Ông nổi tiếng với việc phát triển phương pháp chữa bệnh gọi là “Liệu pháp hoa” để thay thế thuốc thông thường (BT).

5. Reiki (‘Rei’ nghĩa là Trí tuệ của Thượng đế hay Sức mạnh cao hơn, ‘ki’ nghĩa là năng lượng lực sống) là một kỹ thuật “đặt bàn tay” nhằm giảm căng thẳng, thư giãn, do đó có thể chữa bệnh. Reiki dựa trên quan điểm có một “năng lượng lực sống” chảy qua mỗi con người và khiến chúng ta sống. Nếu “năng lượng lực sống” thấp, con người dễ bị ốm hoặc cảm thấy stress; nếu “năng lượng lực sống” cao, chúng ta có khả năng cảm thấy hạnh phúc và khỏe mạnh hơn (theo www.reiki.org - BT).

Nguyên văn bằng tiếng Tây Ban Nha.

Tên một mục mỗi trong hài kịch ‘Người keo kiệt’ của Molière.

Một thứ bài lá, xuất xứ từ nước Anh, đánh bốn người chia làm hai phe.

Nhân vật chính trong vở hài kịch cùng tên của Molière. Tác tuýp đã thành một danh từ chung chỉ những kẻ giả đạo đức bịp bợm.

Ở nước Pháp, vào những năm 20 của thế kỷ XIX, những tiểu thuyết lịch sử của nhà văn Anh Oantơ Xcốt rất phổ biến. Cuốn truyện cuối cùng nói đây là cuốn Quentin Durward xuất bản năm 1823, sau đó được dịch ngay ra tiếng Pháp.

Tiểu thuyết triết lý của nhà văn Pháp Môngtexkiơ ở thế kỷ XVIII, viết dưới hình thức thư.

Lilibulơrô là một bài hát có thể, tùy theo cách hát, diễn tả được mọi khía cạnh của tính tình ông chú Tôbi. Chú Tôbi là nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết của Lôrenxơ Xtơn, nhà văn Anh ở thế kỷ XVIII.

Giuyli muốn nói đến vở ca vũ kịch ‘Mahômét đệ nhị’ (1820) của Rốtxiini.

Những cuộc khiêu vũ quý phái do em dâu hoặc nàng dâu cả của vua tổ chức.

Sarơ Pôchiê (1775 - 1838) là một anh hề nổi tiếng của Nhà Hát Tạp kỹ ở Pari.

Trong thế kỷ XIX, con gái nhà quý tộc ở Pháp thường được gửi vào nhà tu để được giáo dục.

Nhân vật trong anh hùng ca Enêiđơ, người bạn trung thành nhất của Euê.

Loại kịch lấy phương ngôn làm chủ đề.

Tiếng người nhắc vở cho các diễn viên.

Tên một bài thơ của nhà thơ Anh Bairan, trong đó ông làm thức tỉnh cảm tình của Âu Châu đối với người Hy Lạp đang bị áp bức (1813). Bài thơ đó thuật chuyện một phụ nữ tên là Lâyla vì phản bội chồng nên bị bỏ vào một cái bao và vứt xuống biển.

Hoàng đế Thổ Nhĩ Kỳ (1785-1839), lên ngôi năm 1808.

Tên chung chỉ người Âu ở Trung Cận Đông, trong thế kỷ XIX.

Tiếng đệm tên, chỉ người quý phái Anh.

Một thứ dao hình cong của người Thổ Nhĩ Kỳ.

Cơ quan ngôn luận chính thức của chính phủ Pháp hồi bấy giờ.

Thống lĩnh quân đội hoặc tỉnh trưởng ở Thổ.

Thuộc vùng Giêorgi, ở phía Tây Nam dãy núi Côcadơ. Cho mãi đến thế kỷ XIX, Mangrêli phụ thuộc nước Thổ nên phải cống con gái cho hoàng đế Thổ.

Một hòn đảo trong quần đảo Iôniên (Hy Lạp).

Trong cuốn ‘Nhật ký của Xêda’, nhà sử gia cổ đại Hy Lạp Plutarcơ thuật rằng một hôm thuyền của Xêda bị bão đánh giạt ra cửa sông Alôi, người chèo thuyền không chịu chèo nữa và muốn lên bờ, Xêda bèn bảo: ‘Chú ơi! hãy can đảm lên và đi về phía trước, không sợ gì cả. Chú đang chờ Xêda và vận mệnh của Ngài đấy!’

Nhân vật trong tiểu thuyết Pôn và Virgini của nhà văn Pháp Bernadanh Đơ

Xanh Pie tả một mối tình lãng mạn ngây thơ (1787).

Nhân vật trong thần thoại Hy Lạp. Prômêtê đánh cắp lửa Trời đem cho loài người. Để trừng phạt, Trời sai xiềng Prômêtê vào núi Côcadơ và cho chim kền kền ngày ngày mổ gan Prômêtê. Mỗi đêm gan đó lại mọc lại khiến Prômêtê bị hình phạt ấy mãi mãi.

Tên một thung lũng ở gần Côngxtăngtinôp, nơi nghỉ mát của kiều dân Châu Âu ở đó.

Một công trình bất hủ của nền kiến trúc Bidăngranh ở vùng Côngxtăngtinôp.

Nhân vật trong truyện thần thoại Hy Lạp. Nàng yêu Lêăngđrơ, một thanh niên Hy Lạp, nhưng sau Lêăngđrơ chết đuối.

Tên một báo của phe phản đối tự do ở Pháp và thời kỳ Phục hồi nền Quân chủ (1814 - 1830).

Một giáo phái xuất hiện từ thế kỷ XVII, lấy tên của Cornêliúyt Giăngxen. Đặc điểm của phái này là quan niệm khe khắt về luân lý.

Thị trấn có nhiều vườn hoa ở Pari, xưa kia là nơi ở mùa hè của các vua nước Pháp.

Vào thời kỳ đó ở ngoại ô Pari, nhiều chủ nhà hay sửa lại mặt trước biệt thự của mình thành cửa hàng để cho thuê kiếm lời.

Rào chắn dựng ở đầu thành phố Pari hồi bấy giờ.

Giống câu tục ngữ ‘Chở củi về rừng’ của ta.

Trong hài kịch ‘Người yếm thế’ của Môlie, hai thanh niên quý tộc là Anxét và Orông cùng đến nhà Xêlimen yêu cầu nàng phải chọn một trong hai người làm chồng.

Tên một ngọn núi ở phía Đông dãy núi Pyrêne nằm giữa nước Pháp và Tây Ban Nha.

Nguyên văn: ‘en terre’ nghĩa là ‘ở dưới đất’, nhưng lại còn có nghĩa là bằng đất’, do đó mới có sự hiểu lầm ở câu sau.

Charlemagne (742-814), vua Pháp, người đầu tiên đã thành lập một đế quốc lớn gồm lãnh thổ của nhiều nước Tây Âu hiện nay.

Louis Philippe (1773-1850), vua Pháp, lên ngôi năm 1830 và thoái vị năm 1848.

Một trò chơi gần giống quần vợt.

Tên một cung điện thời xưa ở Pari.

Tên một nhà điêu khắc nổi tiếng của Pháp hồi cuối thế kỷ XVII, đã tạc nhiều tượng rất đẹp ở cung Tuylơri.

Một nhà điêu khắc nổi tiếng thời cổ Hy Lạp.

Đơn vị đo chiều dài cổ bằng 1,949m.

Một thành phố lớn ở Tây Ban Nha.

Tượng người chơi một trò chơi cổ của La-mã; hai người chơi đồng thời xòe ra một số ngón tay và nói một số nào đó, người nào nói đúng tổng số ngón tay là người thắng cuộc.

Tướng La-mã nổi tiếng về những chiến thắng chống các bộ lạc German, vì

thế được Thượng nghị viện La-mã tặng danh hiệu là Biermanicux.

Chi Đế quốc La-mã từ thời vua Côngxtăngtanh và Đế quốc Đông La-mã từ thời vua Thêôđôđơ đến năm 1453 là năm người Thổ đánh chiếm được thành Côngxtăngtinốp.

Ở đây và ở một số chỗ sau này, chúng tôi không phiên âm ra tiếng Việt những chữ cổ trong truyện này, cốt để bạn đọc hiểu việc phân tích ngữ nguyên của những chữ cổ đó.

Tiếng La-tinh trong nguyên văn, nghĩa là: ‘Nhà bác học nói sao’?

Theo thần thoại La-mã, là thần lửa và luyện kim. Một số nhà thơ La-mã ở thế kỷ I đã gọi Vuncanh là chồng của Vệ-nữ.

Một thành phố lớn ở Phê-ni-xi thời Nô lệ, sau trở thành một thương cảng quan trọng vào bậc nhất hồi đó; từ thế kỷ XII trước C.N. dân thành Tyr bắt đầu đi chiếm nhiều nơi ở Địa trung hải làm thuộc địa.

Ngày trước ở phương Tây, các ông già bà già thường có thói quen lấy thuốc lá vụn cho vào mũi hít. Lối nghiện này ngày nay gần như không còn nữa.

Nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, và vua xứ Argôt, một anh hùng trong trận Troa. Trong khi chiến đấu với Ênê con của Aphơrôđít, tức là thần Vệ-nữ, Điômét đã làm Ênê bị thương, Aphơrôđít lúc đó đến cứu con, đã hóa phép làm ra một đám mây bao bọc lấy người Điômét. Sau vì một người bạn của Điômét xúc phạm đến Aphơrôđít, nữ thần bèn làm phép biến tất cả những người đi theo Điômét thành chim trắng.

Ngày thứ ba đầu tiên sau lễ Tro trong đạo Thiên Chúa, kết thúc một đợt lễ có tổ chức vui chơi và trò trá hình.

Ở các nước theo đạo Thiên Chúa, người ta cho lễ cưới vào ngày thứ sáu sẽ mang lại tai họa cho chú rể.

Là ngày của sao Kim, còn gọi là sao Vệ-nữ (tức là Sao Hôm, Sao Mai hay Sao Thái Bạch).

Tiếng La-tinh trong nguyên văn, trích ở tác phẩm Enêidơ của Virgilơ, nghĩa là ‘Hãy dâng những bông huệ bằng một bàn tay hào hiệp’.

Tên một thành phố cổ ở vùng Bankăng trên bờ biển Adriatie.

Tiếng Tây Ban Nha là ‘Thù này có ngày mà phải trả’.

Theo truyền thuyết là tên một bộ lạc ở cạnh thành La-mã thời xưa. Dân thành La-mã toàn đàn ông; bộ lạc Xabin khinh họ là hạng người hạ cấp không chịu gả con gái cho. Người La-mã bèn tổ chức hội hè mời nhân dân xung quanh đến dự, nhân đó cướp con gái của bộ lạc Xabin về làm vợ.

Văn hào Pháp ở thế kỷ thứ XVI.

Nữ văn hào Pháp ở thế kỷ XVII.

Tên gọi các giáo sĩ của người Gô-loa, thủy tổ người Pháp.

Nguyên văn tiếng Hy Lạp. Đây là lời nói của Hecto lúc sắp chết hươu án(2), những điện thờ, những bình đựng nước phép, với Asin, trong thiên anh hùng ca Iliat của Ômerơ. Asin là nhân vật Hy Lạp anh hùng nhất trong Iliat; trong cuộc vây đánh thành Troa, chàng giết được Hecto, dũng tướng số một của

thành này, nhưng sau chàng chết vì bị Parixơ, em trai của Hecto, bắn trúng một mũi tên độc vào gót chân. Còn Fêbuxơ - Apôlông là tên một vị thần trong thần thoại Hy Lạp; theo Iliat, thần Apôlông đã giúp Parixơ giết Asin.

Vợ công tước Angulêl con trai cả và thừa kế của vua Sácơ X nước Pháp. Bà ta có tư tưởng rất bảo thủ phản động và có nhiều ảnh hưởng đối với vua Luy XVIII và Sácơ X. (1778 - 1851).

Vách gỗ hoặc tường gạch phía sau hương án, chạm trổ hoặc đắp nặn đẹp để dùng để trang trí nhà thờ.

Chỉ bạn đọc.

Đây chỉ thứ khám thờ thường thấy trong các ngôi đền Hồi giáo. Khi vào đền, người Hồi giáo dựa theo vị trí của cái khám đó là có thể nhận biết đâu là hướng đông, vì cách bố trí của nó làm cho người lễ bao giờ cũng quay mặt về hướng đông.

Đơn vị đo chiều dài bằng 1m188.

Một Li-vơ bằng 0kg453. Đây là một loại bánh mì lớn.

Một loại tiền cổ ở Pháp, bằng 5 phơ-răng.

Tiếng La- tinh sanotum sanctorum trong nguyên văn nghĩa là thần thánh nhất trong những nơi thần thánh.

Tê-ta-nốt: bệnh uốn ván.

tên người lái đò trên sông Xtic, chở linh hồn của những người mới chết từ dương gian qua âm phủ. (Thần thoại Hy Lạp).

Giường làm bằng hai cái gọng căng những sợi dây da hoặc một mảnh vải thô thay ván, nệm của những người mộ đạo dùng để tự hành xác chuộc tội.

Một loại cây thờ của người theo đạo Thiên Chúa. (1) Tên một thứ thuốc an thần bằng thảo mộc.

Tên mà người Âu Châu đặt cho những con chó yêu của mình.

Một thứ tiền vàng ở nước Pháp thời xưa.

Tên mà người Âu Châu đặt cho những con chó yêu của mình.

Comédie Francaise hoặc còn gọi là Théâtre Francaise, một rạp hát nổi tiếng chuyên diễn những vở kịch cổ điển, thành lập năm 1680 do lệnh của vua Lu-y XIV.

Variété, tên một rạp hát ở Pari.

Câu này, trích trong tác phẩm Những bức thư Ba- Tư của Môngtexkiơ, xuất bản năm 1721 ở Pari, trong đó tác giả giễu tính hiếu kỳ lỗ lã của giới thượng lưu Pháp. Khi thấy một người Ba-Tư đến Pari, họ nói: ‘Sao người ta lại có thể là người Ba-Tư nhỉ?’

Jacques Amyot (1513-1593) tăng chức Pháp, dịch tác phẩm của Pluytaco, sử gia kiêm luân lý gia và của Lôngut, tiểu thuyết gia cổ đại Hy Lạp, Amyot có công trong việc trau dồi ngôn ngữ văn học Pháp trong thế kỷ XVI.

Tên một rạp Ôpêra ở Pari, thành lập năm 1820, còn gọi là Rạp Quận Chúa.

Gôngra (1603-1675) là một nhà văn Pháp sáng tác rất ít, khiến nhà phê bình văn học Boslô đã viết câu thơ chế giễu nổi tiếng như sau: ‘Tôi bắt chước thái

độ im lặng khôn ngoan của Gôngra' (J'imite de Conrart le silence prudent).
Tiếng Ý trong nguyên bản, nghĩa là: Từ già em Têrêxa, em Têrêxa từ già nhé!
Khi nào anh về, anh sẽ lấy em. Thực ra đây không phải là một bài hát chèo
thuyền xứ Naplơ (Ý) là l' điệp khúc trong một bài hát của những tân binh
nghĩa vụ.

Nhân vật chính trong vở kịch Ôtelô của Sếchxpia. Đây ám chỉ mấy lời Ôtelô
nói một mình trong vở kịch đó.

Tên một khách sạn nổi tiếng hồi bấy giờ ở Pari.

Tức là Mác.

Chỉ quý Xatăng. ắp úng, không tìm ra được câu nào để nói, nhưng nàng
Theo truyền thuyết, Arguyt là một hoàng tử có 100 mắt, lúc nào cũng có 50
mắt mở. Từ Arguyt nay dùng để chỉ những người kiểm soát cực kỳ tinh tế và
hay dòm ngó phiền phức.

Tên một đô đốc Pháp (1782-1835).

Thống lĩnh quân đội hoặc tỉnh trưởng ở Thổ.

Đại thi hào Anh, tác giả của những tập thơ Chayđơ Harôn, Đông Gioăng, v.v.
(1788-1824).

Một tỉnh trước thuộc Thổ, nay thuộc Bungari.

Một tướng nổi danh dưới thời Napôlêông đệ nhất. Ở nghĩa trang Cha Lasedơ
(Pari) có mộ và tượng ông (1775-1825).

Tiếng Hy-Lạp trong nguyên văn. Đây là mấy câu thơ của nhà thơ Hy-Lạp cổ
đại Paladát sống vào thế kỷ V trước C.N.

Súng ngắn nòng loe từ giữa, một vũ khí cổ, thường làm bằng đồng.

Tiếng Tây Ban Nha nghĩa là quán trọ.

Chỉ những tỉnh Tây Ban Nha hồi bấy giờ được hưởng một số đặc quyền là:
Alava, Bixcay, Guypucôa và một phần xứ Navarơ. Ở những nơi đó, nhân
dân nói tiếng Baxcơ.

Lực lượng công an vũ trang cưỡi ngựa cầm giáo.

Thẩm phán ở các thành phố Tây Ban Nha hồi đó.

Trong thần thoại Hy Lạp, Artêông là một chàng đi săn gặp nữ thần Dianơ
đang tắm. Nữ thần tức giận hóa phép biến chàng thành hươu và lập tức chàng
bị những con chó săn của chàng cắn chết.

Tiệm giải khát có tủ ướp lạnh, hay nói cho đúng hơn là có tủ giữ tuyết. Làng
nào ở Tây Ban Nha lúc bấy giờ cũng có tiệm giải khát như thế. (Chú thích của
tác giả).

Ở Tây Ban Nha, người ta tưởng rằng tất cả những người khách không mang
theo những mẫu vải chúc bầu hay lụa đều là người Anh. (Chú thích của tác
giả).

Tiếng Tây Ban Nha nghĩa là phụ nữ bô-hê-miêng.

Nhà văn Pháp ở thế kỷ thứ XVIII hay quan sát về phái đẹp.

Một loài rắn mối, có bộ da thay đổi màu sắc theo chỗ nó nằm.

Chức thẩm phán hàng tỉnh ở Tây Ban Nha thời bấy giờ.

Người thuộc dòng dõi quý phái ở Tây Ban Nha.

Giai cấp quý tộc ở Tây Ban Nha dưới thời Mêrimê được hưởng ‘đặc ân’ ấy. Người ta đưa phạm nhân vào nhà nguyện để người đó xám hối trước tượng Chúa trước khi bị hành hình.

Gậy đầu bịt sắt của người Baxcơ.

Viên phụ trách cảnh sát và cai trị ở thành phố Tây Ban Nha thời bấy giờ.

Y phục thông thường của nữ nông dân xứ Navarơ và các tỉnh Baxcơ.

Cô gái bô-hê-miêng.

Thời xưa ở Tây Ban Nha, người đàn bà nào bị kết tội làm phù thủy thì bị đem đi giễu ở ngoài đường, đặt trên lưng một con lừa đi trước và ông co- rê- gi-đo, đi sau là hai tên hầu của ông ta.

Thưa ông, vâng (tiếng Baxcơ).

Tiếng Baxcơ nghĩa là vườn cây, mảnh đất.

Tiếng Baxcơ nghĩa là anh chàng khoác lác, anh hùng rơm.

Tất cả các kỵ binh Tây Ban Nha hồi đó đều được trang bị bằng dáo.

Chào bạn.

Sân trong nhà.

Một thứ phách.

Lòng đỏ trứng trộn đường.

Một thứ kẹo nu-ga.

Vua Đông Pêđrô hay đi chơi đêm trong các phố ở Xêvilơ. Một đêm, nhà vua gây chuyện với một thanh niên đang chơi đàn trước cửa sổ nhà một cô gái.

Hai người đấu gươm và vua giết chết người kia. Nghe tiếng xô xát, một bà già ló đầu ra cửa sổ và cầm đèn soi. Nhà vua có tật ở chân, nên bị bà già nhận ra ngay. Hôm sau, quan án tâu vua: - Tâu bệ hạ, đêm qua trong phố nọ có một vụ đấu gươm khiến một người chết. - Khanh đã tìm ra ai là hung thủ chưa? - Tâu bệ hạ, đã. - Thế sao người đó chưa bị trừng trị? - Tâu bệ hạ, thần đang chờ thánh chỉ. - Khanh hãy thi hành pháp luật. Khi đó, vua vừa mới ra lệnh chém đầu bất cứ ai dám đấu gươm, và đầu người đó sẽ bị bêu ở nơi đánh nhau. Viên quan án đã giải quyết vấn đề gay go này một cách tuyệt khéo. Ông ta sai cửa đầu một pho tượng nhà vua, rồi đem bêu giữa cái phố đã xảy ra thảm kịch.

Tiếng bô-hê-miêng, rôm nghĩa là chồng; rômi nghĩa là vợ.

Tiếng bô-hê-miêng chỉ đàn bà bô-hê-miêng.

Tên một giống chim màu vàng giống loại hoàng yến, nghĩa bóng là chàng ngốc. Lính long kỵ binh Tây Ban Nha hồi đó mặc quân phục màu vàng.

Phần lớn người bô-hê-miêng cho rằng họ gốc ở Ai Cập.

Tục ngữ bô-hê-miêng.

Đức bà đồng trinh.

Ý nói cái giá treo cổ, vì nó là ‘quả phụ’ của người bị treo cổ cuối cùng.

Tiền Tây Ban Nha.

Carmen có ý chế giễu Giô-dê, vì anh này là long kỵ binh còn gọi là lính đầu rỗng.

Một thứ rễ cây giống củ đậu.

Tiếng bô-hê-miêng.

Ông thánh mà bọn trộm cướp coi như thánh hộ mệnh của mình.

Ngốc.

Phụ nữ lịch sự.

Người Tây Ban Nha hồi đó hay gọi người Anh là tôm hùm, vì màu binh phục Anh giống màu vỏ con tôm hùm (Chú thích của tác giả).

Chỉ nơi hỗn độn có nhiều người nói tiếng khác nhau nên không hiểu nhau.

Người tình.

Cây gậy bịt sắt.

Phương ngôn bô-hê-miêng: kỳ tích của anh lùn là nhổ được xạ. (chú thích của tác giả).

Chỉ Châu Mỹ.

Kỵ sĩ đấu bò mộng bằng dao.

Đối với một người pi- ca- đo không có gì lịch sự hơn là giật được chiếc nơ ấy trong lúc con vật đang còn sống, rồi đem nơ ấy tặng một phụ nữ.

Trận này diễn ra ngày 21-10-1805 ở gần mũi đất Trafanga (eo biển Gibranta), trong đó hạm đội Anh do đô đốc Nê-xơn chỉ huy, đánh tan hạm đội liên hợp Pháp-Tây Ban Nha.

Tên một hòn đảo thuộc Anh ở bể Măng-sơ.

Đây muốn nói đến hòa ước ký kết giữa Pháp và Anh sau khi nền đế chính của Napôlêông sụp đổ (1815).

Tên bọn con buôn người da đen tự đặt cho mình.

Đơn vị đo chiều dài ở Châu Âu thời xưa bằng khoảng 32 cm. Còn pu-xơ thì bằng 2,5 cm.

Tên một hải cảng lớn ở bờ biển phía Tây nước Pháp.

Tên một thuộc địa cũ của Pháp ở Tây Phi.

Một loại tiền cổ ở Pháp, bằng 5 phơ-răng.

Tên một đảo thuộc Pháp ở Trung Mỹ. Hồi đầu thế kỷ XIX ở các đồn điền trồng mía ở Martinich, phần lớn công việc trồng trọt đều do người da đen nô lệ bị buôn từ Châu Phi sang làm.

Tên của một trong những bộ lạc lớn nhất ở Xê-nê-gan.

Bi kịch của thi sĩ Pháp Cadimia Đơ Lavinhơ (1793 - 1813), đã kích phong kiến.

Tiếng Bồ Đào Nha trong nguyên văn, nghĩa là trò giải trí. Danh từ này đã đi sâu vào ngôn ngữ của bộ lạc da đen Vô-lô-phơ.

Thứ đàn của người da đen, gồm 20 miếng gỗ rất rắn, ở phía dưới có buộc những nửa quả bầu già phơi khô để làm cho tiếng kêu to.

Tiếng gọi đùa người cầm gậy, cầm roi, đây ý nói sợ đòn.

Roi làm bằng giầy thừng bện lại, hồi trước dùng để trừng trị thủy thủ.

Tên một bộ lạc da đen ở Xê-nê-gan.

Đội trưởng da đen nào cũng có chiến ca riêng.

Một người quý tộc thời xưa vì xung đột với thứ dân, bị buộc phải rời khỏi La Mã. Về sau ông mang quân về vây thành, khẳng khái cự tuyệt mọi đề nghị giảng hòa của nghị viện La Mã; mãi sau có một phái đoàn phụ nữ trong đó có mẹ, vợ và con gái ông đến xin cầu hòa, ông mới chịu.

Thủ đô đảo Giamaica ở Trung Mỹ, nguyên trước là thuộc địa Anh.

Thủ đô đảo Giamaica ở Trung Mỹ, nguyên trước là thuộc địa Anh.

Tên hai thứ rượu mía.

(1) Kiểu lều truyền thống của người Mông Cổ.

(*) “Phân vượn” đồng âm với “duyên phận”.

(1) Trong tiếng Trung phiên âm của chữ “tình” là “qíng” và “cầm” là “qín” đọc gần giống nhau.

(2) Chữ “cầm” có chữ “kim” bên trên, chữ “y” bên dưới.

(3) Niệm Cầm có nghĩa là nhớ đến, hoài niệm cái chẵn.

(4) Bản dịch của Trác Văn Quân@thivien.net.

(5) Tương truyền nhà thư pháp thời Đông Tấn Vương Hiên Chi có một ái thiếp tên gọi Đào Diệp. Mỗi khi nàng qua lại hai bờ Tần Hoài, Vương Hiên Chi đều rất lo lắng, thường ra tận bến phà tiễn nàng, còn làm bài thơ Đào Diệp ca. Từ đó bến phà trở nên nổi tiếng, lâu dần được gọi là bến Đào Diệp.

(1) Khẩu hình của từ “khung ảnh” và “nhớ tôi” khá giống nhau.

(1) Chữ “nhất” và chữ “y” phát âm giống nhau.

Gia đình Farkle: là gia đình nhân vật chính trong một show truyền hình của Mỹ bao gồm những mẫu truyện hài ngắn có tên Rowan & Martin's Laugh-In. Trong đó, ông bố và bà mẹ Farkle có mái tóc sẫm và thị giác rất tốt, nhưng thật đáng ngạc nhiên khi tất cả những đứa con lại đều có mái tóc màu đỏ và đeo kính cận, giống hệt “người bạn hàng xóm tốt bụng và đáng tin”. Điều này ám chỉ giữa bà vợ nhà Farkle và ông hàng xóm có gì đó hơn là tình bạn, nhưng lại không bao giờ có lời giải thích nào về chuyện này.

Chứng hưng trầm cảm: một bệnh có 2 biểu chứng xuất hiện cùng một lúc ở người bệnh: hưng cảm và trầm cảm. Người mắc bệnh này thần kinh rối loạn, lúc thì quá hưng phấn, vui đến phát cuồng, lúc thì quá ưu sầu, quá suy sụp.

Amaretto: Một loại rượu của Ý làm từ quả hạnh nhân.

Enchilada: Món ăn Mexico, bao gồm bánh mì ngô cuộn thịt gà, pho mát, đậu... phủ bên ngoài là sốt cà chua, ớt hoặc sô-cô-la rồi nướng lên.

Mel Gibson: Diễn viên kiêm đạo diễn, nhà biên kịch, nhà sản xuất phim nổi tiếng của Mỹ.

Hannibal Lecter: Nhân vật phản diện trong bộ phim kinh dị Sự im lặng của bầy cừu. Lecter là một bác sĩ, bị giam giữ trong bệnh viện tâm thần Maryland vì tội ăn thịt người. Nhờ sự giúp đỡ của hã mà sinh viên tập sự FBI là Claire Starling đã bắt được tên sát nhân giết người hàng loạt Buffalo Bill và giải thoát cho con gái bà Nghị sĩ. Kết thúc phim, Lecter thoát khỏi bệnh viện tâm thần và trở thành mối nguy hiểm cho xã hội.

một trong những kỳ thi chuẩn hóa cho việc đăng ký vào một số trường Đại

học ở Mỹ

Một loại thuốc mọc râu, tóc

Nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, vị vua đầy bi kịch của Thebes, đã vô tình giết chết cha đẻ và kết hôn với mẹ

Nguyên văn “short-sheet a bed”: một cách trải ga giường nhằm bẫy người nằm bằng cách gấp đôi tấm khăn trải giường lại sao cho nhìn từ bề ngoài thì giường đã được soạn sửa xong, nhưng thực ra người nằm không thể duỗi thẳng chân.

Alex chơi chữ. Nguyên văn Nina dùng từ “Turgid”, từ này phát âm có âm điệu giống tiếng Nga

nhân vật chính trong cuốn truyện Những cuộc phiêu lưu của Peter Pan, một truyện nổi tiếng trong mảng truyện thiếu nhi của Mỹ. Peter Pan là một cậu bé không bao giờ muốn lớn lên, lúc nào cũng chỉ muốn mình vẫn còn là trẻ con để được chơi đùa thỏa thích và không phải lo nghĩ

thuật ngữ y khoa, là triệu chứng ban đầu cho thấy tim có vấn đề

chất Liti, một loại kim loại. Theo khoa học, pha liti vào nguồn nước uống sẽ có tác dụng điều hòa chứng rối loạn tinh thần cho những người mắc bệnh trầm cảm.

Charity: có nghĩa là Từ thiện.

Đẳng cấp Hướng đạo Đại bàng là cấp hiệu danh dự cao nhất dành cho các hướng đạo sinh căn cứ vào các thành quả đạt được về nghệ thuật chỉ huy, nghĩa vụ công dân, phát triển những đức tính tinh thần và rèn luyện thể chất.

Paul Gauguin: là họa sĩ người Pháp, thuộc hàng đầu của trào lưu hậu ấn tượng. Ông là người rất thích phiêu lưu, mạo hiểm và yêu hội họa. Thời còn trẻ, khi còn ở trong hải quân, ông đã đi vòng quanh thế giới trong vòng 13 tháng. Về sau ông đã bỏ nhiều công việc quan trọng ở hải quân, ngân hàng, chứng khoán để cuối cùng có thể tập trung hoàn toàn vào hội họa.

Chơi chữ, trong tiếng Anh “guy” có nghĩa là “gã”, chỉ người đàn ông trong cách nói không trang trọng.

Loại mũ học sinh nam hoặc sinh viên năm nhất đại học thường hay đội.

“Mày gầm gừ tao á?” là câu thoại của diễn viên nổi tiếng Robert De Niro trong phim kinh dị Tài xế Taxi (Taxi Driver).

Nguyên văn là “Terrible Twos”: Một giai đoạn phát triển của trẻ nhỏ thường xuất hiện quanh độ tuổi lên hai, có khi là sớm hơn, biểu hiện là trẻ không chịu nghe lời và quậy phá.

Jell-O: một thương hiệu đồ tráng miệng vị trái cây của Mỹ được làm từ bột gelatin (dạng rau câu)

Du Pont: một công ty hóa chất nổi tiếng ở Mỹ (ở đây ám chỉ bộ ngực đã được phẫu thuật thẩm mỹ).

Nguyên văn là “play the devil’s advocate”: xảy ra trong tranh luận, khi một người giả làm người phe địch tấn công bạn mình, để bạn mình nghiên cứu cách chống đỡ. Các luật sư luôn làm việc này hàng ngày để xây dựng hệ

thống lý luận vững chắc cho mình.

Sigmund Freud: nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển nghiên cứu về lĩnh vực phân tâm học.

Carl Jung: một bác sĩ tâm thần, một nhà tâm lý học người Thụy Sĩ. Ông là nhà tâm lý học hiện đại đầu tiên cho rằng: tinh thần con người là nền tảng của mọi tôn giáo. Tư tưởng của ông gây ảnh hưởng lớn đến nhiều nhà tâm lý học và các phong trào tâm linh hiện đại.

Chơi chữ. Trong tiếng Anh, trẻ trung là “young”, phát âm giống như Jung. Lassie là một chú chó – nhân vật chính trong bộ phim Lassie Come Home (Lassie về nhà). Đây là con chó rất thông minh, đã làm rất nhiều việc giúp chủ của mình (trong đó có cậu bé Timmy) vượt qua nhiều hoàn cảnh khó khăn và nghèo khó.

Alcoholics Anonymous: một tổ chức quốc tế cung cấp các dịch vụ hỗ trợ những người muốn cai rượu bia.

1. Tên một điệu waltz của nhà soạn nhạc nổi tiếng người Áo Johann Strauss II (1825 - 1899), dịch ra tiếng Anh là Tales from the Vienna Woods (BTV).

1. Trang web bán hàng online của Trung Quốc (BTV).

2. Trong tiếng Trung, Lý và Lễ đồng âm. Phi Lễ, Mạc Sầu có nghĩa là vô lễ, đừng buồn (ND).

3. Sadako là nhân vật trong bộ phim kinh dị có tên là ‘The ring’ của Nhật (ND).

1. Trong tiếng Trung, Tạ Ý có nghĩa là lòng biết ơn. Vì thế Tiêu Tinh nói để bày tỏ lòng biết ơn của mình cũng có nghĩa là bày tỏ ‘tạ ý’ của mình (ND).

1. Kế thứ nhất trong ba mươi sáu kế binh pháp Tôn Tử, có nghĩa là dùng những lời nói dối và sự nguy trang để che giấu ý định thực sự của mình (BTV).

1. Hoá thân của Lý Vũ Xuân, ca sĩ nhạc Pop nổi tiếng Trung Quốc, từng giành ngôi quán quân trong cuộc thi tiếng hát Super Girls năm 2005 (ND).

1. Con hoẵng

3. (Từ cổ) chinh sửa.

2. Ba cái lò sưởi.

3B: Cách gọi tắt của Bông Bờm Bách.